

Fullttükör

4.

Antológia

Fejérvári

Fulltűkőr

4.

*Válogatás a Fullextra Művészeti és Irodalmi portál
alkotóinak 2009. évi műveiből*

2010.

ISSN

Kiadja:	a Fullextra Kulturális és Irodalmi portál közössége
Felelős kiadó:	Lőrinczi L. Anna
Lektorálta:	Kamarás Klára, Földi László
Szerkesztette és tördelte:	Máté László
Szerkesztők:	Lőrinczi L. Anna, Kamarás Klára, S. Farkas Zsuzsanna, Földi László, fényesi Tóth János, Arany-Tóth Katalin, Máté László
Borítóterv :	Tornyai Tibor
Nyomdai munka:	Z-press Kft.

Előszó

„Az acél és a szikla
jövőd nem biztosítja:
előbb elporlanak,
mint könyvben bölcs szavak.”
(Logau)

Eltelt egy év. Van mire emlékezni, van mit elraktározni magunkban.

Találkozók, alkotótáborok, és a portál virtuális életének minden napja ad valami megfoghatatlan pluszt, feltölt, felemel a hétköznapi szürkeségből.

Sokadszorra lapozom át a készülő antológiát – a negyediket a sorban –, mely a FullTükör címet viseli. Olvasom és olvasom. Valóban tükör ez a könyv.

Megrendítő érzés látni, hogy mekkora érték képes felhalmozódni – látszólag egyszerű emberek gondolataiból – a mindennapi robot mellett.

Az alkotni vágyás, a tehetség, a magyar nyelv egyedülálló sokszínűsége, mind-mind része a csodának, mely a könyvben olvasható vagy látható műveket teremtette.

Versek, prózák, festmények, rajzok, szobrok sorakoznak csokorba gyűjtve, hogy szépséget, békét, szeretetet közvetítsenek az ismeretlen olvasó felé, pillanatnyi megállásra készítve.

Jó szívvel merem ajánlani figyelmetekbe könyvünket, mert biztos vagyok benne, hogy mindenki talál benne kedvére valót.

Köszönöm az alkotóknak a színvonalas munkát, a szerkesztőknek a sok fáradozást, és neked is köszönöm kedves Olvasó, hogy figyelsz ránk.

Lőrinczi L. Anna

André Ilona Ibolya (lenanemi)

Bugyuta angyal

Valamikor az idők legelején, amikor még csak két gyermekem volt, és még azt hittem, hogy ez az idők végezetéig így is marad, amikor még nem jegyre adták a kenyeret, csak a cukrot és az egyéb alapélelmiszereket adták adagra, de azt már megszoktuk, mert fiatalok voltunk és tele voltuk még reménnyel, szóval, valamikor nagyon-nagyon régen nagy lelkesedéssel készülődtünk a karácsonyra.

A gyerekek a legideálisabb korban voltak: a nagyfiam pár hónap múlva töltötte a hatot, és a lányom már éppen betöltötte a négy évét.

– Anya, mikor jön az angyal? – hangzott el mindegyre a kérdés.

– Úgy fél tizenegy után pár perccel – adtam meg hamiskásan mosolyogva a választ.

– Ma? – ragyogott fel a kicsi.

– Ne viccelj, na! – szontyolodott el a nagy.

– Azt mondd meg, hányat kell még aludni addig?

Az ujjainkon számolgattuk, hogy: még tízet, még nyolcat, még hatot.

– De csak akkor, ha jók lesztek, csak úgy jön – öltöttem magamra a szigorú szülő arcvonásait.

– Gyorsan aludjatok el, hogy lássa az angyal, hogy milyen jók vagytok!

Ahogy fogatkoztak a szükséges ujjacskák az alvások számának megjelölésére, úgy szaporodtak a kérdések.

– Anya, a napközibe is jön az angyal, vagy oda csak a Télapó jön?

– Az ajándékokat az angyal hozza, vagy a Télapó? És a karácsonyfát?

– És Jézuska is hoz ajándékot?

No, most légy okos, Domokos! Tessék szépen összeegyeztetni a hivatalos pártideológiát a vallási hagyományokkal, úgy, hogy végre a gyermekeim tisztán lássák a karácsony misztériumát, és ne faggassanak újabb kérdésekkel.

– Az úgy van, hogy együtt hozzák – kezdtem bele a magyarázatba, – mert hát az angyalka kicsi és gyenge, ő nem bírná fel a karácsonyfát ide, a tizedik emeletre. Azt a Télapó hozza. Meg a többi nagyobb ajándékot is. Bepakolja a szánjába, befogja a rénszarvasait, és huss,

repülnek, mint a szélvész. Az anyyalka meg ott repdes körülöttük, ő hozza a díszeket, ő díszíti fel a fát, rakja fel az anyyalhaját, a gömböket, gyertyákat, csillagszórót, mindent. Segítenek egymásnak.

– Megnézhetjük őket?

– Nem lehet, – ráztam tagadólag a fejemet, – nem szeretik, ha a gyerekek figyelik őket. Megsértődnek, és elrepülnek. Még jó, ha otthagyják a fát, a díszeket, az ajándékokat, hogy bár a szülők fel tudják díszíteni a karácsonyfát.

– Miért sértődnek meg?

– Nem tudom. Ilyen a szokásuk. Nem szeretik, ha a gyermekek látják őket.

– De hogy tudnak mindenkihez elmenni? Hogy olyan gyorsak? És soha senkit se felejtene el? – bújt elő a szorongás a nagyfiamból.

– Te tudsz-e olyan gyorsan szaladni, mint egy autó? És mint egy rakéta? Hát az anyyalkák is ilyen gyorsak, hogy csak egy villanás, egy csendülés-bondulás, és már ott is a fa feldíszítve, alatta az ajándékok, és már repülnek tovább. Ők ilyen gyorsak. És a Télapó sem azt csinálja, hogy egész évben vakargatja a hasát. Ő megírja a listákat, hogy melyik gyerek hol lakik, és hogy mit szeretne ajándékba, az anyyalkákat megkérdezi, hogy melyik gyerek volt jó, és ki volt rossz. Össze gyűjti az ajándékokat, becsomagolja. Egész évben dolgozik, nem csak karácsonykor, úgyhogy egész évben jónak kell lennetek, hogy ajándékot hozzon.

– És Jézuska? Ő mit hoz?

– Jézuska hozza a szeretetet, a boldogságot, ő a szívét hozza el nekünk, hogy mindenki örüljön – fejeztem be a rögtönzött munkamegosztási elméletemet, remélve, hogy ezzel mindenki elégedett lesz: a Télapó, az anyyalkák, a kis Jézuska, de még a nagymamák is.

És megérkezett a várva-várt nap. Munkából hazaérve nekem ezereggy dolgom került még a konyhában: töltött káposzta, disznósült, mákos-, diós kalács, meg a mindegyre alattomos módon halomba gyűlő mosatlan. Férfjem-uram beleállította a fát a talpba, jó erősen kikötözte a fűtéscsőhöz meg az ajtósarkához, – már nem kezdő szülők voltunk, tapasztaltunk egyet s mást a gyermeki leleményességről, – és indult, hogy kivegye a gyerekeket a napköziből. Az volt a terv, hogy elmennek szánkózni, járják a várost, és lesik, hogy nem látják-e meg valahol az anyyalkát.

– Mikorra jöjjünk haza? – kérdezte.

– Hat óra előtt semmiképp – néztem szét a konyhában a rám váró tennivalókon.

– De honnan tudjuk, hogy kész vagy-e? Hogy ne hamarabb érkezünk?

– Hát, ha látod, hogy a kisházban már nem ég a villany, akkor az azt jelenti, hogy megvagyok mindennel, hogy kész a fa, és jöhettek. Mondom, hogy ez valamikor nagyon régen történt, nem volt akkor még ilyen mobiltelefonos világ, így a fényjeleket kellett felhasználni kommunikációs csatornának, hogy tökéletesre sikeredjen a nagy terünk.

Vacsorára meghívtuk anyámékat, anyósomékat, bátyámékat, hogy együtt lehessünk mind, az egész család, és így én a konyhát sehogy sem hagyhattam ott, de szerencsére megérkezett apám. Be is tuszkoltam azonnal a kisházba, és a kezébe adtam a cukorkákat, hogy kezdje díszíteni a fát. De szegény apám nehéz munkához szokott bütykös kezei sehogy sem boldogultak a cukorkák vékony cérnájával, és hallottam a konyhából is, ahogy két-háromszori koppanás után, nyögések és sóhajtozások kíséretében került fel egy-egy szem cukorka a fára. Nem apámnak való feladat volt ez, talán életében akkor – először és utoljára – vállalt ilyen megbízatást. Én meg egyre türelmetlenebb voltam, hogy nem készülünk el időre.

Megoldásnak megérkeztek bátyámék, fürgén, fiatalosan, tette készen. Friss házások voltak, egy hónappal azelőtt volt az esküvőjük: a bátyám mindig is higgadt, alapos, megfontolt ember volt, ő nem kapkodta el az ilyen életbevágóan fontos dolgokat, mint a húga.

Le sem tudtak vetközni, én már tereltem munkára őket, mondván, hogy a fával csak egy ügyetlen bak angyal kínlódik, és ha nem segítenek neki gyorsan, nagyon gyorsan, oda a karácsonyi cécó, vagy megfagynak a gyermekeim.

Hát valahogy majdnem úgy történt. Most, nagy korukban kacagva mesélik, hogy az volt életük legborzalmasabb délutánja. Dehogyan volt kedvük szánkózni meg sétálni. Addig nógatták az apjukat, amíg hazajöttek a tömbház elé, de hát égett a kicsi szobában a villany, nem lehetett még feljönni. Elsétáltak a szomszéd tömbházig, de már fordultak is vissza, hogy lássák, aludt-e ki a villany, jött-e az angyal, és haragudtak rám, hogy miért nem oltom már le azt a villanyt, hogy tudjon végre jönni az angyal. Fáztak, pisilniük kellett, éhesek voltak, és sehogy sem akart már végre elsötétedni az ablak. Borzalmas volt, mesélik.

Még hat óra sem volt, és mi már mindennel készen voltunk. Sok kéz, sokat bír.

Megérkeztek anyósoméék és édesanyám is. Az ajándékok a fa alá kerültek, a vendégeket leültettem a másik szobában, a karácsonyfa körül gyors, utolsó simítások, hogy minden rendben legyen, és villanyoltás. Jöhetnek a gyerekek!

A bátyám, a naiv, a kisszobában maradt a fényképezőgéppel a kezében, hogy amikor majd a két gyermek megérkezik, és megáll az ajtóban, kézen fogva, szájtátva, csodálkozva, úgy mint a rajzfilmeken, hát akkor ő milyen csodás fotókat készít majd róluk!

De ami következett, az inkább akciófilmbe illett volna.

Két percre rá, hogy lekapcsoltam a villanyt, már döndült a liftajtó, kivágódott a bejárati ajtó, és a két csemetém indiánüvöltéssel rohant végig az előszoba labirintusán, hogy 'megjött az angyal!' Mire a bátyám észbe kapott volna, már csak a fa alól kidudorodó feneküket és a kalimpáló csizmáikat fényképezhette. Tényleg érdekes képek lettek.

Nagy nehezen sikerült kiszednem őket a fa alól, hogy levetköztessenem, és megkezdődött az ajándékok szétosztása. Nem részletezem, mert az meg egy dokumentumfilm unalmasságával érne fel, mert hát rengeteg ajándék volt, a gyerekeknek is, meg mi is tettünk oda mindenkinek valamit, és viszont, szóval hosszadalmas és izgalommal teli esténk volt.

Amikor a végére értünk, és minden ajándékot kiszedtek a gyermekek a fa alól, kibontották, szétosztották a segítségünkkel, olyan volt a szoba, mint egy csatatér: széttépett, gyűrött papírok a földön, ágyon, fotelban, kisasztalon, a játékok, ruhák szanaszét, de a fa, – előrelátásunknak köszönhetően – állt, és csillogott, villogott.

Mi, nagyok, kihúzódtunk a szobából, hagyva, hogy a gyerekek örven-dezhessenek kedvükre a fának, ajándékoknak, és hogy egy-egy pohár borral öblítsük le az izgalmakat, de azért mégis mind ott ólálkodtunk az ajtó előtt, hogy láthassuk őket is.

És ekkor megszólalt a lányom. Zömök, vasgyúró gyerek volt, – ellentétben a cingár bátyjával, – és mély, rekedtes, fiús hangon mondta:

– Te, Kajec, eccej jó bugyuta angyajunk vót. Na, nézsd meg, mennyi mindent hozsott! Asitte jók vagyunk.

André Ferenc (wafaky)

Papírsárkány

Tükörcseppek hevernek vegyszertelenül szerteszórva,
Prizmaként szivárvánnyá karcolják nevetésed. Mogorva,
Halkan lángoló babonákba temetem mosolyod zengését,
Majd a saját hamvaim a te lábnyomodba locsolom szét.

Talán robban a varázs és a salakunkból fényvirág csordul,
És beporoz egy gyémántkígyó az ég-morajlás-kerten túl,
De ha bársonytalpak szikrakővé préselik zizegő záporaink,
Akkor is tüzet szítunk, s a kétség aranybölcsőjében ring.

Vándor ómenek építik kastélyunk, megszentelik örületünk,
Szélbe vésik ostobaságunk, és dajkálnak, ha újjászületünk.
Faragjunk értük ametiszt eposzokat, száguldjunk tétován,
Eregessünk sárkányt árral szembe, jeligénkkel homlokán.

Arany-Tóth Katalin (aranytk)

Két lépés között

Mikor megszületünk,
tudjuk-e, hogy Utunkon
majd mi fog várni?
Kudarunk vállalt kín,
vagy véletlen, mi fáj
két lépés között?

S ha eltévedünk,
ki sugja, hogy merre lépünk,
kérdő szavunkra majd ki figyel?

Van-e, ki a szándékot
formálja, s hogy
az akarat épít, vagy
rombolja a falakat
lesz-e, ki megmondja
céljaink lobogó zászlói alatt?
Vagy csak az adott tett
dönti el, hogy jót hoz-e
a várt jövő – s a bölcs idő,
mi felettünk oly gyorsan
múlik el...

Hányszor kell,
míg élünk, a sárból
újra talpra állni,
lemonni mások
mocskát az elvétett
percek átkai alatt?

Hányszor kell cinkosként
hallgatni, s hányszor zúgva
kiabálni, hogy a szó
visszhangozza, míg a part
be nem szakad talpunk alatt:

Érteni és érezni
csak ember képes,
de a cselekvés olykor
csak szégyenfolt marad.
Mi tegnap hasztalan,
s úgy tűnik, mit sem ér,
az holnapra tán új bizonytságot ad.

Tétovaságunk egyszer végül
mind beér, s minden hibát
majd bölcs meglátás kísér.

S míg könnyünkkel
vezeklünk mindenért,
mit vétettünk két lépés között,
olykor nincs más válasz, mint
hogy cél és esély, pusztán
egymásnak ütközött.

2009. december 6.

Várlak

Mikor lépted távolodni látom,
vállamra omlik egy bénult világ.
Gondszülő bánatot érlel a távlat:
roskadva vonszolom a magamba
gyúrt elégiákat, miközben futni
akaro elhagyatottságom lázadón
követelve, maradásodért kiált.

Mint zsoltárok hitébe vésett
időtlen ígért, mégis hiszem
az örök valót, s mint jámbor
angyali kísértet, lelkemmel
nesztelen kísérlek – remélve,
hogy hagytál magad mögött
valami szelíd vigasztalót.

Magányba lapuló napok ölébe
bújva várlak, s hogy létezel,
csodállak! S dacára e torzított
világnak, merem kimondani:
tőled se kétség, se halál el nem
választ... mert sorsom vagy,
s én sorsod vagyok.

Az Ég szava suhan el mellettünk
olykor, s közben ránk tekint egy
születő csodát sejtető, kristály
pillanat. Úgy járva át a bennünk
bolyongó szívérvány-utakat,
mint a kolostorok levegőjében
meghúzódó, csöndes áhítat.

Éjbe olvadó nappalok fűzik
gondosan feléd az idő sugár
fonalát, s én, a remény szűk
szegletén át közelgő jöttöd
figyelve, árván várok rád,
mint tiszta fényű hajnalok
szívébe nyíló apró virág.

2009. március 04.

A semmi peremén

Van-e még út, s ha van, merre visz tovább,
ki kísér rajta, ki takarja be lépteim nyomát,
ha nem látom, ki hallaná a kiáltásom,
ha nem karol már többé senki vállon,
nem születik sóhaj egy-egy rezdülésre,
s nem lesz, ki magához húzna egy ölelésre,
mikor könnyörgő könnyek hullnak arcomon;
ha majd elnémul a válasz mindegyik kérdésre,
s elmarad a csendes vigasz az örök szenvedésre,
amikor hiányzik egy szó, mi lehetne simogató,
vagy arcomba csapva, vádlón, bűnöm korholó:
ringasson reménybe, vagy szítsa haragom,
roppantson szét, hogy fájjon – nagyon!
Csak érezzem, hogy létezem.

Vezet-e út az üres tétlenségbe?
– hangom félve hajtom félbe
s gyűröm lelkem legmélyére
a ki nem mondott szavakat.
A semmi peremén guggolva
építék magam köré új falakat.

2009. szeptember 2.

Mindig csak túlélni

Én mindig csak túlélni akartam...
Feledni hátrahagyott gyermekkorom
magányba nyomorult csendjét, letenni
a gyökértelenség nehéz keresztjét,
s hinni, hogy a szépség – mint angyali
tükörkép – kívülről sosem látható,
hisz' az bennünk ragyog.

Még felderengnek a régi reggelek,
mikor zöld csempés, steril szobám
rácsos ágyában kikötve, sebekből
szenvetek, s arról álmodom, hogy
egyszer majd... igen! Én is felkelek,
s az ablaknál állva végre csodálhatom
az ágak közt kacéran villanó fényeket,
a puha pázsitba nyíló százszorszépeket.

Én már akkor, ott, az Utat akartam,
mikor gyermekként rám nehezült
a magány. Ha féltem, a klórszagú
sötétség ölelt – nem volt ott Anyám.
Éjente idegen, beteg öregek
nehéz szuszogását hallgattam,
s közben kusza repedéseket
számoltam a kórterem falán...
de... hallottam azt is, ahogy
a túlparti fák szelíden
átsusognak a Tiszán.

Én már akkor is túlélni akartam...
Hinni, hogy legyőzhető minden nehézség.
S hogy ez a mindenség, mi körülvesz,
csak az erőmet próbálja, mert célja,
akarata van velem. Fény és árnyék
közt lebegtem, mégis választhattam:
rögös út, vagy sötét verem.

Én később is, túlélni akartam!
Mint a vágy, mely nem ismer határt,
belefutni a nagyvilágba, hinni Istent,
Igazat, Szerelmet, Családot, Hazát!
Ki jó volt hozzám, azt szívembe zártam,
de próbáltam szeretni azt is, ki becsapott.
Ahová léptem, szavakat tereltem,
mögöttem csak a csend hagyott nyomot.

Sokszor csak túllépni akartam...
de rájöttem: minden lépés erőt adott.
Utamon járva, de sokszor elestem!
De felálltam, s újabb rögöket kerestem,
és áldottam mind, ki kezembe mankót adott.

Fény és árnyék kísér ma is. Út és verem
olykor majdnem összeér. Nem mondja
senki, hogy jobb lesz a holnap, nem tudni
azt sem, meddig kínoznak a tegnapok.
De kárpótol mindenért a tudat, hogy érhet
bármi, én akkor is egy igaz Úton haladok.

Hiszem, hogy Isten szolgája vagyok.

2009. április 14.

Eresz alatt

Eresz alatt feszül a csend
– szinte beleremeg a lélek.
Hogy értsem a hiába valót,
s lássam kiútját a „mély”-nek,
e szürke némaságba lépek,
s elfojtott hangok lázadó
kiáltását keresem.

Nem szól senki,
se kinn, se benn.

Tudatalattinkban tövist
növesztenek a megkövült álmok.
Hangtalan zokognak az ajtók
mögötti konok magányok,
s alázatra térdeplő, gyűrött
gyarlóságok gyászolják
a tovatűnt dicseket.
Mit hajszoltunk,
mind elveszett.

Csak a koldus hajtja fejét
ma is ugyanott álmára,
s riad szűkös sorsára
ugyanott a holnap ingoványa.
Sem létében, sem holtában
nem szolgált imára,
csak mert mosdatlan,
bűzös ruhája szégyen
e dicső hazára –
számkivetett szolgaként
ő létünkrongya és kapcája...

Mint hegyről leomló hó
tömbbé fagyott lavinája,
úgy zúdul a gond
e koldusbot-világra,
s a „nincs” semmivé
tapossa, tiporja e népet,
ki túlélésre születvén
harcolt, de mindig csak
vezényszóra lépett.

(Bukott rendben,
torz törvények.)

Így élünk már régóta,
ifjak és vénék.
Hol jobbról, hol balról
szól biztató, vagy vádló
ének. S hiába hirdették
előttünk már annyian:
bölcsek, próféták,
hatalmas hírességek,
hogy csak nemes hittel
karöltve válhat szentté a szó,
s hogy tövisből akár még
virág is fakasztható...

Csak ámítás a jobb jövő!
A felnövő nemzedékeken
egyre több ocsú terem.
Mint feloldozó mentséget,
bebábozódva várjuk
az önmagunkról
leomló felelősséget.

Csak káprázat az,
mi tétlenséget éltet.
Cselekvő, tiszta szándék
szükségében, sorsunk
a tegnap jelenébe
minduntalan
holtan ébred.

2009. május 1.

Áldva üldözött

Nekem nem jutott más,
csak a dolgok egyszerű,
mégis tiszta lapja:
köröttem filléres kacatok
megsárgult évekre pakolva
(lelkembe ékelődött vágyak
vérembe lassuló patakja)
– szerény, de kedves otthon
fényűző paloták mögött.

A konyhában áll egy
kerek asztal, vászonnal
gondosan terítve,
(nagyanyám emléke karcolva
minden kérges, vén erezetbe)
ünnepi ebédre gyöngyöző
húsleves gazdagon merítve
– szűkös napjaim szelíden
szűkölnek fejem fölött.

Fekete vázában
selyemből napraforgók
porosodó csokra,
és az a huszonéves függöny,
mi ablakom lágyan takarja,
(mi a legszebb volt mindig nekem)
most e torz világot bújtatja
– hóbertos, vad ifjúságom
már rég múltamba törött.

Még esélyem sem volt
hogy más utakat járva,
gazdagabban éljek:
Szolgáltam így fura urakat,
kik feledték tétjét a létnek
(eszembe se jutott soha, hogy
mellettük egy iramba lépjek)
s voltam féltő karja annak,
ki kísért Ég s Föld között.

Nekem nem jutott más,
csak a reggeltől estig
tartó, szorgos munka,
gyermeki mosoly és játékok
gondot űző, szép ajándéka,
vagy épp' átzokogott éjszakák
hajnalt váró, halk, buja harca...
de küzdve is maradtam hű
– én, az áldva üldözött.

2009. augusztus 14.

Ábel Andrea (AngyalíAndi)

Vissza...

Visszaforгатnám a kegyetlen időt, ha tehetném,
csak egyetlen árva nappal, hogy hazug reggelén
ne érjen ökölcsapásként rideg mondatod,
ne kelljen újra látnom megkövült, hideg arcod,
hadd higgyem még egy percre, érintésed enyém,
nem halt ki még küzdelmünkбől a halvány remény.

Visszaforгатnám a kegyetlen időt, ha tehetném,
csak egy héttel, hogy újra úgy pillants felém,
ahogy azokon a mámoros napokon,
ott az öreg hegy tetején, a hajnalokon,
mikor hittem még, ölelésed őszinte, örök,
forró csókodból szól még a jövőnk.

Visszaforгатnám a kegyetlen időt, ha tehetném,
csak fél évvel, hisz úgy szeretném
elkerülni lávaként perzselő szemeid tüzét,
halk hangod romba döntő erejét,
ne ismerjem gondolatod, ne tárd ki szíved,
ne érintse árva lelkem felforgató léted.

Visszaforгатnám a kegyetlen időt, ha tehetném,
csak tizenhat évvel, s talán meglelném
elveszett boldogságom apró magvait,
kiapadt vidámságom fakadó forrásait,
ahol a jövő még mámorítón ködös volt,
s nem terítette takaróját ágyunkra a fekete hold.

Visszaforгатnám a kegyetlen időt, ha tehetném,
csak harminchat évvel, s talán érteném,
miért kellett e világra megszületnem,
hisz örömet nem, csak pusztítást hoz törékeny létem,
csak bánat lép nyomomba, rombol halott lelkem,
áruld el kérlek Isten, rögtön a pokolba kerültem?

Kikötő

Megnyugszom talán,
mint az a csillogó kavics,
mi halk csobbanással merül el
a vágató patak puha medrében,
mint az a törékeny fűszál,
mit társai óvnak a tomboló vihar
erejével szemben,
mint az avar alatt parázsló erdőtűz,
ha hús esőcseppek mossák,
alattomban izzó apró szikráit,
tündöklő kis gyémántgolyók oltják...
Igen. Megnyugszom talán,
ha két karod ölelő biztonságából
tekinthetek ki a világra,
ha szemed tükrében látszik
reménykedő boldogságom apró csodája,
ha szavaid bilincsbe zárják összetört,
meggyötört szívemet,
háborgó életemben végre
halk kikötőt remélhetek.

Kezdet

Csak lehunyom a szemem...
Nem látom a sápadt fényeket,
nem hallom a panaszos hangokat,
csak egy kicsit, egy kicsit még...
hadd altassam fájdalmas harcomat.
Zsibbadt nyugalom árad,
mozdulatlanok a pillanatok,
fém csikordul valahol élesen,
világba borulnak az ablakok.
Álmomban minden csendes, de
pillám rezdül, szívem dobog,
egy arc figyel feszülten, tétován,
„nem mozdul még, talán halott”.
Puha fehér felleg repít,
óvó karok drága ölelésében,
halk szavú imák szárnyán,
kell e világba visszatérnem.

Tökéletes pillanat

Még emlékszem, milyen volt a holdsugár,
ahogy a fagyott folyó jegén csillogón terült szét,
a fák zúzmara ékei szinte a földig hajoltak,
s ezüst köpönyeg fedte a múltó éj szépségét.

Leheletünk gomolygón vitte üzenetünk,
kezünk türelmetlen kutatott a másik után,
szemedben a csillagok ragyogását láttam,
s zuhantam mélyébe, halk sóhajod hallatán.

Mesebeli nádas hajladozott a part mellett,
szinte hallottuk a sötétben a súlyos csendet,
karjaidba bújva éltem át csodámat,
mit a tökéletes pillanat lelkembe égetett.

Csendem

Csendben figyelem a csendet.
A hold vékony sugarakkal,
tapogatózva járja be
békésen alvó arcod
minden ismeretlen szegletét.
Kezed a takarón pihen,
s nem állom meg, hogy óvatosan
tenyeredbe ne bújjon az enyém.
Apró szusszanásaid
nyakam pihéit csiklandozzák,
míg tested melege
beburkol teljesen a hideg éjjelen.
Mozdulni sem merek,
nehogy megtörjem
éber álmom szerelmes csodáját,
így minden lélegzetem visszafojtva
csak csendben figyelem a csendet.

Volt idő...

Esőcseppek futottak szerteszét az ablakon,
apró gyémántgolyókként pattanva a kusza utakon,
közelítve, távolodva kerengtek, kerengtek,
majd halálos csókjukba fonódva elenyésztek.

Esőcseppek futottak szerteszét lelkem ablakán,
apró gyémántgolyókként pattanva álmaim mámorán,
közelítve, távolodva kerengtek, kerengtek,
majd halálos csókjukba fonódva a földre peregetek.

Volt idő, mikor még hittem halk szavadban,
a szavak erejében rejlő, ígésző bódulatban,
bíztam erődben, bíztam tartásodban,
bíztam szerelmed elsőprő bátorságában.

Volt idő, mikor még boldogan simultam karodba,
erős ölelésedben bújó, szelíd holnapokba,
sosemvolt jövőnkért küzdöttem, minden feladva,
acéllal pecsételt sorsunk volt életem egyetlen célja.

Küzdöttem, mikor már értelme sem volt,
hittem minden ereje az éjjel szertefoszlott,
könnyörögtél, ne adjam fel, bízzak újra szavadban,
bízzak szerelmünkben, bízzak acél kapcsunkban.

Kegyetlen küzdelmemmel magamra maradtam,
bíztható, halk szavaid elhaltak a porban,
a földön feküdve, csak a remény éltetett,
de pont te voltál az, ki reményem megölte.

Nekem már rég nincs vissza, jövőm még annyi sem,
kapaszkodóim mind elfogytak, vagy nem találtam meg sosem,
apró gyémántgolyóim áradata lassan elapad,
kiégett lelkemből már néma sikoly sem fakad.

Talán tudlak...

Tudlak távolból szeretni,
mert a közelséged oly rettentő,
gyógyíthatatlan sebeket tép énemben,
amit az idő végtelen percei csak takarnak,
óvatos varral borítanak,
de alatta, mélyen, lelkem rejtett szegletében,
ott, ahol már csak érzés az élet, nem gondolat,
ahol az ész nem diadal, a dobbanás nem akarat,
ott bent, létezel örökre...s bennem élsz, míg élek,
mert magamnak is hazudok, mikor mást remélek...

Tudlak távolból szeretni,
mert, mikor megérint kezem,
s ujjaim nyomán feszülnek izmaid,
nem a vágy hajt, hanem a küzdelem,
két éned harca,
a szeretet és a gyűlölet határa,
ami benned dül minden nap, minden percben,
minden pillantásban, minden leheletben,
én nem akartam mást, csak adni, adni, adni,
ezerszer is átkozva, csak téged imádni...

Tudlak távolból szeretni,
mert nem akarlak lelkemből gyűlölni,
nem akarom, hogy minden nap könnypatak
táplálja a múltból fakadó, iszaposodó,
fájdalom-folyómat,
hogyan üszkös romjainkon reménysugárnak higgyem,
mi csak szárnalmas kis röpködő
zsarátnok a szélben,
hisz nem gyújt az már lángra holnapot,
csak ócska emlékeket, rég kihűlt takarót...

Tudlak távolból szeretni,
s épp ezért el tudlak engedni,
hogy ez az érzés örök kapocs legyen,
ne ölje meg gyűlölet, hasztalan félelem,
ne húzz vissza magadhoz,

melletted meghalok,
oly erős vagy bennem, higgy nekem,
nélküled semmi vagyok,
kihűlő szíved szegletében,
így lassan elsorvadok.

Pillanat

Pillanat,
míg egy kósza falevél
halkan földet ér,
pillanat,
míg rebbenő sóhajom
távolba repíti a szél.
Pillanat,
míg langyos napsugár ébreszt
álmokat a fagyos földeken,
pillanat,
míg tétova kezed
lágyan érinti két kezem.
Pillanat,
míg pillangó szárnya
villan az alkony fényében,
pillanat,
míg hamis mosolyod
játszik szád szegletében.
Pillanat,
míg a kegyetlen hold
kigúnyolja árva takarómat,
pillanat,
míg úgy hittem,
a csodák ma rám találhatnak.

Balla László (ballafaci)

Igaz szerelem

Tölgyfa kapu elé díszes hintó gördül,
Bakjáról a kocsis kolompjához pördül.
Kerítése magas, termésköböl rakva,
Elrejtve udvara, elrejtve a lakja.

Frissen épült klastrom, az búvik meg belül,
Kémlelő tekintet kertjébe nem kerül.
Foszlányok szűrődnek, zsoltárból, imából,
Vékony női hangok, egy elzárt világból.

Ki léphet be rajta? Csakis asszony, leány,
Falai közt élve, míg ideje lejár.
Maga választotta, vagy jelölt sorsára,
Feladva a múltját, az Urat szolgálva.

Topognak a lovak, türelmetlen várva,
Ám a hintóajtó meg sem moccan, zárva.
Izgatott a szolga, tanácstalan nézi,
Nyissa, vagy ne nyissa? Az életét féli.

Merthogy nem akárkik ülnek oda belül,
Erzsébet és Lajos, mind a kettő feszült.
Királynő és király, utolsó útjukon,
Szótlan merengenek a közös múltjukon.

Hány év is eltelt már, hány ezernyi óra,
Ami hátuk mögött első csókjuk óta.
Visegrádon történt, meleg nyári este,
Gyermeki szerelmük beteljesült estje.

Akkor megfogadták a csillagok alatt,
Szívük örökkön át a másiké marad.
Zsenge nyíló rügyet elkerülve a fagy,
Sarjadzó bimbajuk virágzásnak fakadt.

Fényes lakodalom a budai várban,
Forró ölelések a hitvesi ágyban.
Gólyamadár szállott, áldást hozva rájuk,
Bölcsőbe helyezve elsőszülött lányuk.

Katalinnak hívták, aztán jött Mária,
Utánuk Hedviggel, három kis grácia.
Boldog békés család, így teltek az évek,
Adva a szülőknek sok ezernyi szépet.

Egy, csak egy valamit nem adott meg Isten,
Pedig fohászkodtak hozzá igaz hitben.
Fiút, ki majd apját követi a trónon,
Fiút, ki népéhez utódjaként szóljon.

Ez a súlyos teher, Erzsébetet nyomva,
Lelkét feszegetve taszította romba.
Milyen nő is vagyok? Marcangolta magát,
Egyre ismételve önváddal telt szavát.

Majd egy szomorú nap Katalinnak lelke,
Elhagyta a Földet angyalszárnnyon szelve.
Keserv, gönyű ütött tanyát a házukban,
Elkerülve egymást a közös gyászukban.

Lajos háborúit egyre siker hozta,
Honunk határait három tenger mosta.
Ott vágtatott elől, nem félve a halált,
De az nem vitte el, mindig másra talált.

Erzsébet úgy döntött, elengedi férjét,
Hadd éljen szabadon, nem fékezve léptét,
Házasodjék újra, legyen fiú sarja,
Félre áll az útból, ne múl hassék rajta.

Kolostorba vonul, esküjét feloldva,
Érvényes frigyüket törvényesen bontva.
Oly sötétnek látta sorsának lapjait,
Imádsággal tölti bánatos napjait.

Lajos király szíve tusát vívott belül,
Szeretett hitvese tőle távol kerül.
Tisztelte asszonyát, tisztelte döntését,
Nem vágyta rányomni személyes önzését.

Erzsébet felnézett ura két szemébe,
Mily gyorsan lepergett élete egésze.
Mosolyt erőltetett szomorú arcára,
Leplet próbált húzni lelkének harcára.

Átkarolta férjét, nem hangzottak szavak,
Elhagyta a hintót, kis léptekkel haladt.
Fátyla mint lehullott, megeredt a könnye,
Patakként zubogva, potyogva a földre.

Nyílt a zárdakapu, árnyképe a nyelve,
Várta az érkezőt, hogy magába nyelje.
Benn a kocsi mélyén töprengett a férfi,
Szól hozzá még egyszer, maradásra kéri.

– Egyetlen szerelmem, gyönyörű virágom!
Itt hagynál magamra ezen a világon?
Értelmetlen legyen eztán minden percem,
Ami tenélküled, magányomban teljen? –

Megtorpant Erzsébet, majd folytatta léptét,
Szívéig hatolt el, az elhangzott kérés.
Elérte a határt, belépett a kertbe,
Apácák sorfala kíváncsian szemben.

Követte a király, megállt a vonalon,
Oda ő sem léphet, az másik hatalom.
Gyalázatot tenne, felindult hevében,
Szégyenfoltot hagyva szeplőtlen nevében.

– Nem vágyom utódot, hogyha ez az ára,
Többé úgysem néznék teutánad másra!
Együtt szőtt álmaink a semmibe veted,
Múltunkat, jövőnket céltalanná teszed! –

Ily sokat jelentek még mindig számára,
Szívét a jelenem hevíti, táplálja?
Hogy tehetném tönkre, taszítám romlásba,
Gonoszul, mostohán hagynám a sorsára?

Most már visszafordult, felhajtotta fátylát,
Nem törődve azzal, mindannyian látják.
Arany fény szűrődött által a lombokon,
Felülkerekedve bűn, borús gondokon.

Nekiindul a nő, gyorsította léptét,
Belül az apácák irigykedve nézték.
Kijő a főnövér, mi történt? Feleltek:
– Csodát láttunk anyám, egy igaz szerelmet!

Vácegres,

Bartalovics Zoltán (prayer)

Utolsó pillantás

(Pécs, keleti városrész)

Tudod, ha már itt vagy, nézz szét:
a Mecsek patkója lángol.
Hajnalát terítve kérték
aranykincsüket a nyárból

gőz'lő, száradó virágok.
Az utak csak itt kezdődnek
s amerre, ha csorbán járok,
hazatalált röghöz köt le

egy újvilágú zarándok.
Keletebb a városi fény
igaz, kolduló halált hoz
az éhező, sosincs-remény,

mégis szerelmeket vonszol
nyirkos oltárai elé.
Csak ki érti tudja, kosztol
terhes por fúj város felé.

Biz' temet'len földre léptem
dörzsölt szemmel e Hazába,
mert mikor születtem, térden
csúszva jöttem a világra.

De akkor nem mondta senki,
hogy ez élet-halál játék,
ami azoknak, igazi
bankókkal teli ajándék.

Nos, barátom, ím' a házam.
Ez a kis pötty a térképen.
Mit kérges szívvel és Lázzal
kegyelmükből elértem.

És még mennyi, mennyi plecsni,
itt a hátszágai részen,
mit bujkálva kell keresni
tízezrek bádogszívében.

Vagy a kert, hol fenyő állott,
még gyökerét is kivették.
Pokol-bányagödör tátong,
munkások lelke: üresség.

Erdőt böngész az éhes gép,
a karók nem adnak támaszt.
Csonkolva lóg a szegénység,
rikító varjúhad fáraszt.

Valahol mindig elakad
az ígért szó, s a friss forrás,
mi szomjunk oltja, nem fakad,
szikkadó, cserepes a szánk.

Csak a jussunk, ami járna!...
Osztozunk bolha csípésen,
fejünk alatt hül a párna,
virrasztva, itt, az alvégen.

Lassan szivároog a reggel,
kéményeket dönget az ég,
foltos, megfakult sereggel
gyehenna örök tüze ég.

Spiritiszta szeánsz

A ráncos este gyűrt lepedője kisimult az éjjel, s a vásznak feszeségét elirigvelte a Hold. Éppen csak kidugta fejét, fénye tán jajongott, de krátereit eltakarta szégyenében. Nem volt láza, nem volt lüktetése, épp úgy szűkölt, mint a kint hagyott kölyökkutya a ház előtt. Ladikon evezett a szél óriása, lapátjaival meg-megborzolta a nyugodt bokrokat. Hálóban a csillagok sokasága lotyogtak maszatos egymásaikon, majd bő fogással karján elsietett egy Zeusz hírnök. Fellegekkel hullámozott az ég óceánja, csendben könnyét ejtette minden halottért. Lábnymok teltek, majd kiöntöttek s a tócsák végül elillantak a föld pórusain.

A templom ott állt a dombtetőn. Falait már megviselték a letűnt századok, erózió bomlasztotta a hitet is, de a lány arcán ez csöppet sem látszott. Sötétben indult útra minden hajnalon, s ahogy haladt, madarak dalát ébresztette zörgő járásával: kavicsok ropogtak, majd koccanva gurultak szét. Reggelente gyertyával lobbantotta a kelő Napot, s az olyankor még szikrázóbban ragyogott be a kitört ablakon. Az éjszakától már csak álmai vacogtak. De ahogy megbabonázva nézte az apró lángot, szívében kabbalái misztikával új erőre kapott a „Rózsakeresztes Rend”. Hiába, művész volt maga is. Rajzaival borította a csupasz falakat, verseit már dúdolták több falun keresztül. A templom neki nem csak lelki menedék volt. Hitte, ha a kopott oltárkö előtt fogadalmat tesz, segítik őt abban az Istenek. Így történt akkor is. S ahogy kedvesét körvonalazta a láng szemében, tudta, hogy e látomás örökre szól. Ó, bárcsak értené, miért zarándokolja át az éjszakát minden nap, mintha már otthona lenne a dombtetőre hordott kápolna.

Ekkor gondosan összehajtogatott levelet vett elő, és hangosan ismételte annak szavait:

A Tengerműves

...Hát mégis közelít'sz felém, ha „zeném” hallgatod. Látlak, ahogy benne állsz, és táncolsz nekem valami hihetetlen szépet, hogy férfiszívem megtelhessen Veled.

Elhiszem, ha mondod, hogy találkozunk még. S én nyughatatlan türelemmel viselem várakozásod.

Kellenek a titkok, amik szunnyadásai életre kelve küszöbig hozzák a szerelmes órákat, hogy percek bennünk robbanjanak szét, s az összefolyt csókok hígsága kidörzsölt ajkunkon pihenjen el.

Igen, ma sokat hajóztam, de míg szorgos kezem ampává nőtt, ritmikád libbenését csodáltam a ficáncoló halrajokban és szememmel mindenhol érintettem tested.

Most martján ülök valami bársonyos fellegnek, a rózsaszirmok utat vetítenek a homokba és vitorlám fújom feléd. Kishajóm karcsú, fürgé, víg szélzenére dagad a szunnyadó lég benne, s míg kotyogásán ringnak a habok, palackom előre hajítom versemmel, hiszen a legszebb nőről kántál éneke, ha kihúzd annak dugóját:

*Válladon valami láng fut végig,
bokádon zsarátnok hempereg.
Pernyetáncod tűzzománc, s az égig
növő szerelem ellepetten
terül szét a felperzselt számon.*

*Hát tűzzé válok, véled egy leszek,
s a pattogó szikrák homálya
eltakar. És összeforrt testek
vöröslő kéjjel: a határba
kilépve óriási lábnyom.*

De csitt!... Ne még... Először felszántom a köztünk lévő óceánt!

Legutolsó üzenet volt ez, amit kapott, ami imára készítette minden reggel, hogy hite ne hagyja el. A maradék gyertya masszaként zuhant a megolvadt viaszba, kanócán megdőlvén erőlködött a fény, s a túlsorodult tégely elengedte forró tartalmát. A lány keresztet vetett, a papír már magától csukódott össze az élek mentén, s az univerzum duális selyme kifeszült reszketeg térde alatt. Mindennél erősebb késztetést érzett valami másra, valami újra, ami levitáló erővel bír, ami megmagyarázza holdkóros lépteit. Fogai közt kétségbeesett szavak morogtak: „... és ne vígy minket kísértésbe...” Felállt, odament a tengerre néző ablakhoz, már látni vélte kapitányát, ahogy az elő jó a habokból, a tájték nekicsattant a sziklának, freccsenő permetben szárnya nőtt a víznek, s a kabócák egyre erősödő segélykiáltásában kinyújtott karral, megkapaszkodott az ég vitorlájában...

Elmosódott kép

Havazás szakadt ki szívemből
s az egykor trillás, könnyű ágról
zúzmara hullt nyitott nyakamba.
...Csak ki ismeri hidegét a csendnek,
tudja pelyhét a képzeletnek,
ahogy belé olvad a valóság
törött kérgébe, melyet felszívott
gyökereink sudarát bontva,
vénuült level'it sárgállja a tavasz.
Valami ott felejtett emlék csüng
sosem volt száron, úgy fonnyad,
úgy aszal a perzselő idő,
hogy hamuvá tapodnak új, és új
rügyek a sosem volt nyárnak.
A hideg kabátomon reszket,
a toll kezemhez fagy.
Melegítő szavad filterét
már elkortyoltam rég.
Az úrön túli virágzásban
aromát szippant a hozzád
közeli csillag, ahogy lelked bontod
örvény'inek a megélt szerelemtől.
Itt, lenn a Földön, puha nyomok
tócsákba fagyasztják a reggelt.
Meghalt zenésztét kutatva,
bizonytalanul, néha még elidőz
bennem egy távoli zongoradallam,
de ahogy árvaságom kiolvassa,
úgy menekül sírva a billentyűk közt.
Arcod: szemem párolgó tengerén
ködtakaró-háló – vetett üresség.
Hát papírt veszek, és elkezdem rajzolni
alakod legjavát, hogy a deszkasírba
mártott tintából újra formálhassalak én.

Bazsó Gábor (Baggio011)

Az Ördög bérence

Ördög:

Ha a Pokolba kívánnál, hát itthon vagyok Barátom!
Mindannyian elhittétek, de csak tréfa volt a halálom!
S most te is itt állsz előttem, megbűnhődsz végül,
Mosolyogva kérdem: mégis mid van mentségül?

Áldozat:

Ez nem lehet, ez nem igaz, mondd, hogy csak álom!
Nem tettem én semmi rosszat, csak az ébredést várom!

Ördög:

Ezt mondjátok mind, pedig az életed már kezemben,
A szív sem dobban többé, és a lelketet is megettem!
Odafenn még király voltál, de itt már Te is prosti vagy,
Ott kihúztak a csávából, de itt nem lesz, aki futni hagy!

Áldozat:

Pénzem is van, nagy házam, luxus autó négy is,
Áruld már el, nagyon kérlek: miért vagyok itt mégis?

Ördög:

Nem számít a pénzed sem, és nem számít a neved,
Még játszadozom kicsit, aztán megfogom kezed!
Ne nézelődj, nincs kijárat, akár le is fekhetsz,
De most őszinte vagy végre, ahogy színem előtt reszketsz!

Áldozat:

Segítsen már valaki, most hol marad az Isten?

Ördög:

Az egy másik ajtó barátom, Ő sajnos itt nincsen!

Áldozat:

De miért pont én? Mondd, más már nem is vétkezhet?

Ördög:

Rájössz, ha a Gonosz ágyán halott szajha kényeztet!

Áldozat:

Büntesd azt, ki szüntelenül irtja saját véré,

Te légy az, ki fizeti a romlott ember bérét!

Ördög:

Legyenek itt mind az elkárhozott életek?

Akkor drága barátom, már ki is halt a népetek!

Unom már a nyafogást, most kínok közé temetlek,

Pokoli egy tornác ahonnan most levetlek!

Áldozat:

Várj egy percet kérlek, tán valamit még tehetek!

Ha meghagyod az életem még hasznodra is lehetek!

Ördög:

Ugyan mire lennél jó nekem, mit szeretnél tenni?

Ördögi vagy tudod? Ilyet nem mondott még senki!

Áldozat:

Szolgálnálak mindörökké, adj nekem is hatalmat,

Bárkit akarsz elintézem, nem sokáig maradnak!

Tiéd lehet olyan is, kinek ideje még lenne,

Hozzád küldöm még mielőtt akármit is tenne!

Szolgád leszek örökre, ha élhetek még éveket,

Mégér nekem kapzsiságom pár kioltott életet!

Ördög:

Látod erre nem volt példa, most leesett az állam is,

A pokolba is cimbora, te rosszabb vagy még nálam is!

Szövetség az Ördöggel? Ez nem rossz üzlet nekem sem,

Egye fene Barátom, hatalom kell? Megteszem!

Megkapod, hogy jobb szolgám légy, teszed, amit mondok,

Ha nem csalódom nem bántalak, nem lesznek itt gondok!

Bérenc:
Megesküszöm mindent megkapsz, nem számít ha durva!

Ördög:
Halni jöttél, s szenvedni, de nem lettél csak kurva!

Bérenc:
Nem számít, hogy mi lettem, nem számít az ára,
Rettegjen hát mindenki, ki az ítéletét várja!

Ördög:
Jól van, most már elég lesz! Kezdődjék túra,
Jöjj közelebb, add a kezed! Indulhatsz az útra!

Rajzólnék

Rajzólnék kertet, napsütést, és rajzólnék virágot,
Ceruzákkal színezném az elátkozott világot.
Rajzólnék egy lányt, egy fiút, összekulcsolt kezeket,
Rajzólnék egy borítékot, benne szép szerelmes levelet!

Rajzólnálak Téged is, tündöklő szivárvány képében,
Mosolyt húznék arcodra az ablakomnak fényében.
Rajzólnám a BOLDOGSÁGOT, rajzólnék egy életet,
Ott lesz az én birodalmam, míg szárnyra kap a képzelet.

Arcodról a bánatot csak radiroznám szorgosan,
A könnyeket a szemedben én eltüntetném gondosan.
S ha felhők veszik birtokba a csodálatos napokat,
Hevesen a tollammal csak firkálnám a lapokat!

Irigylem a mezőt, a tájat, irigylem a Holdat,
Irigylem az embert néha, kinek nincs is talán holnap.
S míg néma az én kiáltásom, vagy elnémul a szavam is,
A rajzlapról most Kedvesem, radirozom magam is...

Gyászba borulok

Gyászba borulok érted. Sírok, ha elpusztulsz majd, Világ!
Tenyeremben eltemetem arcomat, míg elmondok egy imát!
Tövissel szőtt szívedben csak gonosz démon a múzsa,
Mely úgy szárad majd lelkedben, mint sírodon a rózsza...

Fehérbe öltözök majd érted. Megünneplem pusztulásod, Világ!
Ha ezer sebből vérzel is, többé nem lesz, aki érted kiált!
Eltáncolom halálokat, átmulatok hónapokat, éveket,
Hogy miért ne tenném, Világ? Hát hozd fel néhány érvedet!

Csepp lennék a tengeredben.
Könnyeidből az egyik én akarok lenni!
S bár csalódtál az emberekben,
Képes voltál csókokat lehelni...

Csak út lennék a talpad alatt.
Fájdalmadból kivenném a részemet.
Ledöntenék minden falat,
Mi meggátolná léptedet!

Gyászba borulok értetek! Siratom az emberiség javát!
Látja ezt a NAGYVILÁG, s hullajtja már ősze múltó haját.
Elfelejtjük, kik vagyunk... Színházba illő hétköznapi sora,
Melyben elpusztulnak nagy színészek, egymás után sorba...

Fehérbe öltözöm értetek! Ünnepe lesz, ha elhull majd a gyáva!
Én leszek egymagam! Megóv majd a Világ a két karjába zárva!
S ha bekebelez titeket, vége lesz... Majd újra tisztán látok!
Elkárhozott lelkek: Egy szál fekete rózsát leejtetek majd rátok...

Elveszett tegnapok...

Mindig hittem: Erősebb vagyok, legyőzhetetlen!
Hittem eltökélten, de én sem vagyok elnyűhetetlen.
S ha egy napon döntök: a tegnapokat keresem, kutatom,
Ki lesz az, ki elkísér majd rég elfáradt utamon?

Mellettem leszel Anyám, mellettem testvérem?
Értsd meg, a tegnapok kellenek, a holnapot nem kérem!
Nem kell, hogy megszánj, én nem tartom a markom,
Nem vagyok sem rabszolgád, és szajha sem a sarkon!

Lyukas lett az egy pár cipőm, de lelkem nem csúfítja folt,
Nem kell, hogy megértsetek, de mindig elkísér a múlt.
Tudatja, hogy megtörtént! Emlékeztet, könyörtelen!
Tudatja, hogy veled van, s tőle szabadulni lehetetlen...

Ám mi lesz akkor, ha majd neked rontok hirtelen?
Beléd döföm késemet, s megforgatom szívedben?
Komolyabban vennél tán, vagy kinevetsz majd akkor is,
Ha szemedbe nézek, benne méreg, meghallod a hangom is!

Mi lesz, ha csak hagyom magam, eltaposva éljek?
Száműzöl a föld alá, mint az összes többi férget?
Mi lesz, ha csak térdre hullok, könyörgöm az életért?
Mi lesz, ha csak annyit kérek: hazudj még egy szép mesét...

Mi lesz, ha hajt a vágy, ha visz majd a véred?
Mi lesz, ha már nem tudlak megtartani téged?
Mi lesz, ha földre esek, és hangom is csak remegő?
Istenem, mondd mi lesz, ha elfogy tüdőmből a levegő?

Vágyom a szépre, vágyom a jóra, küzdök még a napokért.
De ha tévednék újra... Fizet e valaki az elveszett tegnapokért?

Bálint Gergely (Bá)

Múljon a nyár

Törve látom a fényt,
Piros és néma arcodon.
Zsibbasztón verő ért,
Megdőlő homlokodon.

Arcodhoz emeled két kezedet,
Ne lássák, ne érthessék bajod.
Letuszkolod a száraz könnyeket.

Könnyebb, ha itt az ősz,
Garzonából kilép az árny.
Barnulni kezd a zöld,
Tágnak hűlő éjszakák.

Az évszakkal váltanád nevedet.
Madárfüttyé tennéd a hangod.
Nászod felenné rojtos lelkedet.

Tiéd az ősz, a tél.
Nem minden a nyár e földön.
Ki él, múlni remél,
Gondjait levetni rögtön.

Arcodhoz emeled két kezedet,
Elbújtatod gyermek mosolyod.
Jó éveidet leszüreteled.

Irreverzibilis élet

Elhiggyem, hogy a szíved mögött
Állandósulhat a szivárvány,
S ne érezzek tetteidből,
Fagyos szelet a hegyek ormán?

Higgyem, hogy ha az erdőt járod,
Neked él majd fű, fa, s bogár,
Mint az utcáinkból szökött vándor,
Vadnak vészes, de nekem bojtár?

Nincs késő, ha meg kellett tenned,
Diktálta a belső végtelen,
A magas röptéd mélybe veszhet,
Atyád intsen, ha így vétkezel.

De nem fordulhatsz vissza többé,
Mégfúltak az ifjú álmaid,
Mást kell hinned, hogy onnan szökjél,
Ahonnan elkezdtek játszani.

Bán Valéria (zoria)

A halál kapujában

Álltam már a halál kapujában,
Láttam a fényt és a vad kaszást.
Könnyes szemmel hiába vártam
Az értem jövő rút halált.
Vele akartam akkor menni,
Mindent neki kínáltam oda,
Nem vitt magával és nevetett,
Szenvedj még sokat, te ostoba.
Itt hagyta gyilkos, sötét világát,
Elvitte mind az élő fényt,
Hitte, lelkem már megnyerte,
Hisz elvette tőlem a reményt.
Ébredj halál, nem adom már
Neked gyarló földi életem.
A te erőd itt nem hatalom,
Van bennem még érzélem.
Nem csábít már csalfa fényed,
Fájdalom nem kényszerít oda,
Legyőzöm a betegséget,
Nem leszek híved soha.
Ha újra a kapudban állok,
Akkor már én nevetek,
Csak a testem lesz a tied,
Szívem azoké, kiket szeretek.

Bodnár Éva (erdő)

Teher alatt a pálma...

Mint szirten lakó kis virág,
Mely kő alól nyújtja nyakát,
Vagyunk mi is.

Kapaszkodunk és harcolunk,
Ez a föld itt az otthonunk
és sírunk is...

Száz éve élünk kő alatt,
De hitünk és nyelvünk megmaradt:
Visszük tovább.

Nem jár érte elismerés,
Csak rúgnak belénk, s azzal kész –
Itt is, mint odaát.

Mert mindig van ki tüzet szít,
Rombolást választ, nem épít,
Nem tisztel népet – sem hazát...

Azt akarom, hogy észre vedd,
Az a kis virág odafent
Most én vagyok.

Őrizzük hát együtt a fényt,
Ne hagyjuk veszni a reményt,
míg csendesen

pompázik arcunkon a nyár.
S ha hullik szírom, törik szár:
Jöjj, kedvesem...!

Ölelj, ahogy ölel a szél,
Tudjam, hogy biztos tovább él
A GYÖKEREM!

Egy pillanat veled

Amikor simogató kezed felém mozdul,
csöndesen megnyílik a szívem,
és magába zárja érintésed,
ahogy becézel, ringatsz kedvesen.

Kizártuk az időt, a tér is csak annyi,
ahol most együtt vagy velem,
nem számít rajtunk kívül semmi,
csak a pillanat, mely örök s végtelen...

Elmélkedés

Előttem sorban a betűk...
– fehér papíron fekete sereg –
...egymáshoz illeszkednek úgy,
mint viharban az apró porszemek.

A betűk formálják a szót.
A szónak rendje van: üzen, tanít.
Ne tékozz el hát soha!
Becsüld erejét, színét, titkait.

Ne szaporítsd! Tanuld meg jól:
Aki bölcs, az alázattal beszél.
Nem tűr idegen díszeket,
de az ősi forráshoz visszatér.

S úgy merít belőle, mintha
áldozatra készülne Istennek,
Mert szent e kincsek tárháza,
hol anyánk szavai újra élnek.

Szavak... és még több gondolat,
bennük vágyaink valóra válnak,
S eltékozolt álmaink is
egyszer talán majd ránk találhatnak.

Bujdosó Péter (profugus)

Szavak nélkül ajkaid

Pár akkord szírom
pattan ajkadról,
messzire szökken a tánca.
Szókincsem végére érek,
Lángol a néma máglya.

Pár pixel csókunkat
a szíved mögé ásd,
fülembe kacsint lassan
pillangó ízű suttogásod.

Cseh Angéla (pumi)

Érték

Megfelelni vágyásunk
és tetszeni akarásunk?
A rácsunk, melyet mi kreálunk.

Evola után mondom:
ha leszállítjuk az igényeket,
meghamisítjuk az értékeket.
Szava igazabb mint valaha.

Gyűrött fehér zászlót lobogtatok,
csak emberré válni akarok!
Hagyjatok...

Nem a semmiért gürcölő bohóc vagyok,
szeretni akarok,
és szeretve vagyok.

Kergessétek a hamis képet,
addig élvezem az öröklétet,
mit csak igaz szerelmem
biztos tudata adhat
e rövid földi kiránduláson.

Hagyom

Hagyom,
hogy szemlesütve ne vegyek
tudomást arról,
hogy más,
aki más
mint én,
vajon hogy ítél?

Hagyom,
hogy örvényünk a mélybe rántson,
hagyom,
hogy átcikázz minden porcikámon,
hagyom,
hogy villanjon szemedben mit keresek,
hagyom,
hogy maradjon tenyeremben kezed,
hagyom,
hogy számodra örök legyek.

Mert szeretem, ahogy szeretsz...

Neked

Lábam körül apró szilánkok,
dirib-darab emlékfoszlányok.
Mezítelen talpam alatt csikorog,
véretem serkentve dadog:
Mindenki, aki fáj.

Nem kérek egyebet, csak szeress.
Hagyd, hogy nézzem a szemed.
Engedj erős karod menedékébe,
bársonyos lelked temetőjébe.

Hagyd, hogy ott vesszek örökre,
hagyd, hogy lágy eső mosson körbe,
hagyd, hogy langyos szél szárítsa könnyemet,
hagyd, hogy nálad felejtsem szívemet.

Mikor úton vagy...

Pislákoló fényű, párás,
öntudatlan hajnalok.
Monoton csendjünkben kereslek...
Gépies mozdulatok között lebeg a vágy,
hogy öledbe gömbölyödvé szemléljem
álomittas ajkad szépívű vonalát.

De te messze jársz.

Fordulok ágyunkban, mozdul a világ.
Kávékevergetős mosollyal várom
a holnap hajnalát.
Mert újra simíthatom számmal
hitetlenül csodálkozó szemedet,
akár egy barbár drágakövet.

Csíki András (*andrass*)

Mondja fel

Tessék, csak tessék,
Jöhet bármily félt betegség,
Ez a vers tiszta gyógyszer,
Csak mondja fel négyszer,
vagy négyszer.

Tegye párnája alá e verset,
Hogyha szíve elejtett,
Ha nincs, ki csókot adjon,
Csak engedje, hogy hasson,
hogy hasson.

S ha megfázna télen,
Ne orvost, ne is papot kérjen,
Dúdolja e rímeket csupán,
Kísérje, ha lehet zongorán,
ha lehet zongorán.

Fekete, üszkös a lába (?),
Mondja csak e verset rája,
S ha van egy dalárda kéznél,
„Daloljad komám, mintha élnél”
mintha élnél.

Nincsen, nem lesz olyan kórság,
Mire volna jobb orvosság,
Mert e vers tiszta gyógyszer,
Ha áld az isten, s hogyha megver,
hogyha megver.

Minden napja szép leend,
Ha eztán e verset mondja kend,
Csak rágja meg mindegyik szavát,
Meglássa felejtí mindegyik baját,
mindegyik baját.

Átok

Verje meg dühödt istene!
Haljon százszor is rút halált,
Ki pénzben fenséget talált,
Kinek nem szolgál mást szíve
Világnak mérges mételye,
Mely ím önmagát fűrja át,
Verje meg dühödt istene!
Támadjon forgószele szele,
Ne gyarapítsa sok javát,
Találja meg ím őt a vád,
S járjon vad, szörnyű kór vele,
Verje meg dühödt istene!

vigasztalan mikor voltam...

vigasztalan mikor voltam...
vigasztalan mikor voltam
csak hallgattam, szót se szóltam,
a templom tornyát néztem
borongós, esős időben
s az ablaknak üvegében
az Istent is látni véltem;

bár annyiszor kedvem szegte
titkom nem lelelem benne;

s a torony nagy sárgán ázott
szemem szinte mit se látott
a várost csak körbe-körbe
bevakolt téglák völgye
lombsátrak porfedte zöldje
(édesanyám, vegyél még ölbe);

és háztetők és súlyos falak
járdák, felhős égbolt alatt
bilincsek, s testembe zárván,
vad lázakkal söprő járvány
és hamuszín ködöket látván
ültem, csak bámultam némán.

Csendes Csaba (csaszi)

Egyensúly

Érezted már, hogy elég?!
Elég a pokolból,
Bajból és gonoszból!
Megkapja kinek kevés.

Érezted már, hogy elég?!
Elég a sok jóból,
A meghízott vagyonból!
Megkapja kinek kevés?

Hisz a mély sárban fuldokolva,
Kezedben terhed mélybe húz.
Engedd! – S lelked megnyugodva.
Valaki fentről, kezed után nyúl.

Összhangzattan

A káosz zavarába némulok,
Ha ezernyi hangszer hangol.
Virtuóz önmagamba olvadok,
Mindenki magában tombol.

S egy Ember, ki hangot sem ad,
Mozdulata aranyat ér.
Sereggé válik e had,
A múltba vési lényegét.

Ahol a húr szakadt

Ott voltam, hol a húr szakadt,
skizofrén hajlamom hajnalán,
Egy elveszett, még öt maradt,
hát pengettem, még így tovább.

Adtál, mit kaphattam tőled:
Dallamot, szép harmóniát,
Egységünk volt hitem őre,
mentőövem már messze járt.

Elvesztél a végtelenben,
de eljött, volt ki rám talált.
Megszelídült csonka lelkem.
Mégis csak van ki vak, de lát!

Dávid József (csitesz)

egyedül-Karácsony

ha majd elmennek a gyerekek,
és magány-dísz csillan
minden egyes fenyőágon,
közben átölel a csend.
na! akkor nyitja ki kapuit
az egyedül-Karácsony.

még egy tánc

látod, fejünk fölött elszálltak az évek,
mint megannyi tépett madár.
életünk filmjén a képek voltak szépek,
s volt, mire süllyesztő várt.
a folyó elmosta emlékeink partját,
villódnak a szöke habok.
sápadt csillagok gyűjtanak gyertyát,
rossz álmunk már megint kopott.
emlékszel arra a tüzes táncra,
amikor testünk egybeforrt?
akkor izzón tombolt a szerelem lángja,
és szomjasan ittuk a bort.
este, mikor levettük fáradt ruhánk,
összebújtunk ott, az ágyban.
a csillagok irigykedve néztek le ránk,
s testünk égett forró lázban.
még egy táncot adjál nekem, úgy kérlek,
hozzá egy szép harmóniát.
és áttáncoljuk mi, mint két kócos lélek,
a nappalt, és az éjszakát.

A Honfoglalás hiteles története

A hét vezér lovaik nyergében méltóságteljesen várakoztak a Vereckei szoros bejárata előtt. Mögöttük a magyarok népe.

Lágy szellő simította porlepte arcukat, és a nyereg alatt puhított hús pont megfelelő állagúvá vált.

– Kopogjak? – kérdezte Ond.

– Még ne! – válaszolta Árpád. – Druszám, a Feszty még nem fejezte be a rólunk készülő körképet.

Vártak néhány percet, átérezve a pillanat történelmi nagyszerűségét. Majd Árpád fejbiccentésére Ond odalovagolt a hatalmas tölgyfa bejáráshoz, leszállt a nyeregből, és buzogányával halkán bekopogott.

A bejárat kapu hatalmas robajjal dőlt be.

Ond bűnbánóan fordult hátra:

– Bocsánat. Ez a szerep egy leszármazómra, Bot-ondra van osztva.

Árpád megértően bólintott:

– Oda se Buda.

A kopogásra egy álmoszemű őr feje jelent meg az őrtoronyban. Meglátván a sokaságot, unott arccal fordult hátra:

– A magyarok ante portás! – jelentette felettesének.

Kisvártatva megjelent az őrparancsnok, és rutinszerűen kezdte el hadarni a begyakorolt szöveget:

– Bécsben az orkán kabátok divatja rég lejárt, Gorenje hűtőgépet sem lehet már kapni, és az Osztrák-Magyar Monarchia is felbomlott. Egyébként mit akartok?

Árpád előrelovagolt, és határozott hangon így szólt:

– Jelentsd főnöködnek, Szvatopluknak, hogy Árpád, a magyarok fejedelme akar vele beszélni. Van számára egy előnyös üzleti ajánlatom. Garantáltan nem ügynöki tevékenység.

Amíg az őrparancsnok elment felébreszteni fejedelmét, addig a vezérek lejátszottak néhány ulti partit. Minden partit Töhötöm nyert meg. Önérzetesen mondta izes tájszólással:

– Nem Töhötöm mög, hogy ne én lögyek mindig az első.

Közben megérkezett Szvatopluk kíséretével.

A fejedelmek kicserélték egymással névjegykártyáikat. A tárgyalás bevezetéseként megvitatták a New Yorki tőzsde aktuális eseményeit, meg Liptai Klaudia aktfotóit a Playboyban.

– Térjünk a tárgyra! – törte meg a társalgás folyamatát Szvatopluk. – Mitek van eladó?

– Á, nem eladni jöttünk. – válaszolt Árpád. – egyszerű csereügylet. Mi adunk egy fehér lovat nektek, Overdose ivadéka, ti meg adtok egy marék földet, és egy kulacs vizet. Szórt szórén. Azonos értékben, így még adót sem kell fizetni utána.

– És ez nektek miért jó? – látta át az ügylet lényegét Opbamat, Szvatopluk könyvelője.

– Egyszerű a dolog. – felelt rá Tas, Árpád jogi tanácsadója. – Mi a környezetvédelem élharcosai vagyunk. Láthatjátok hátunkon a nyílalinkat. A táltosunk bevizsgálja a marék földet, és a kulacs vizet, hogy nincs-e benne valami szennyező anyag. Azután a vizsgálati eredmény birtokában leellenőrizzük, hogy a Kárpát-medence föld-, és vízkészlete megfelel-e az ÁNTSZ előírásainak. Lényegében egy jószolgálati küldetés a részünkről. Szolgálunk és védünk. Mármint a környezetet.

– Nincs ebben valami átverés? – vakarta a fejét Szvatopluk.

– Nincs semmi átverés, – nyugtatta meg Árpád. – Mi elvégezzük helyettetek, amit a jogszabályok nektek előírtak.

– Hát, jó. Adta be a derekát a szláv fejedelem.

Együtt helyükben írásba foglalták a megállapodást, amit közjegyző hitelesített, majd ment mindenki vissza saját dolgára, mert kissé elhúzódt a tanácskozás.

Nagy volt az öröm a magyar táborban. Jófajta kumiszzal mellett tárgyalták meg a vezérek a nap eseményeit.

A hangulat már a tetőfokára hágott, amikor Tas széles mosollyal megjegyezte:

– Kíváncsi leszek, hogy mit szól majd Szvatopluk, amikor holnap meglátja magát a TV-ben a Kész átverés Show-ban.

Fegyverneki Levente (ianseven)

Kaleidoszkóp

Szétszaladnak a vonalak a szélben. Karcol, simít, néha taszít, de mindenkor és mindent összegez. Halványan bólogatnak a szentjánosbogarak a fák ágain, már máshol járnak, álomra szenderültek. Fémesen csikordulnak a pályaudvaron a vonatok, új lakók érkeztek, csak én állok üresen, elhagyatottan, bérlő nélkül. Kopott aszfaltrajz emlékeztet, valaha még álmodtunk, volt mikor hittünk valamiben, s a csend elmondja üreges testével, hogy mi maradt meg, mi fog elkísérni. Holnap ismét kevesebben leszünk, a peronokon fáradt utazók keresgélik az otthont, mérőn tekintenek a híg jövőbe, hátha megrezzen az a kopott bozót, mi egykor buján, vad szívük reményeit hivatott lélegeztetni. Elhalkul a vágy, s csak a kitaposott hétköznapiak maradnak, mindenki arra megy, egyértelmű az irány. Idővel az ember már nem szalad bele a rét mélységes ölébe, csak szemléli, hiszen az utakat is a lába taposta porosra, félti, hogy a valaha megtalált gyöngyszemek körül elhal a kagylóhéj és ismeretlen fiókokba kerül, hol már nincs neve, csak értéke. Elveszik a mondandó a szavak mögött, mikor minden beidegződött mozdulat, csak formalitás lesz, és a meglepődés, a legőszintébb érzéssé magasztosul. Nem tudja senki hol bújik meg a nap éjjel, nem tudja senki mit takar az éjszaka puha öle, csak a fakéreg alatt gyarapodó gyűrűk és a szunnyadó szentjánosbogarak.

Ferenczy Zsolt (Eleni)

Márciusi éjszaka

Gyöngyöző csermely
kristály csobogása halk
csillagfényt tükröz.

Naplemente

Az ég sebéből
a vér felhő-gyolcsokon
fakón szétterül.

Harmat

A fűszál hegyén
napsugár-embrió függ
fénygömbbe zárva.

Fetykó Judit (fetykó)

Adventi tűnődés

Lassan Advent első hetének közepére érve
megrohan számtalan múltbéli karácsony emléke.
Kint a hó néha pilinkélget, s el is olvad nyomban,
fenn a hegyekben már talán megmarad szín-nyomokban,
s az emlékek egyre jönnek, mint messzi, vágyott árnyak,
reményt adnak régi fénnel homályos téli tájnak.
Összehajol kopár dió, orgona, tamariszkusz,
ágaikon a hajnali dér, mint a csipke-mirtusz.
Hajnalban Rorátéra harangoznak, a hang telve
bizakodással, s míg beleérünk a fény-ünnepbe
átítatódik a jelen a múlttal. Kapaszkodom:
s fog, ölel sok régi, emlékkép-tükör karácsonyom:
hajnalanta belesett a későn kelő téli nap,
megcsillantak a fenyő díszein a fénysugarak;
gyermekként még hittem: elég csak behunynom a szemem,
és mindjárt ott leszek –, ott, és igen, az már Betlehem.
Hol van már az igazi jászol, hol a csillag fénye,
s beengednének-e oda, időben visszaérve,
vagy csak a jámborok, a hívő mágusok, királyok
kiváltsága betérni, meglátni, mit a pásztorok?
– Kiutasítjuk házunkból, magunkból barátunkat,
s az eltérő hitekbe zárjuk végleg önmagunkat –
hol az az istálló? hol van? hová lett? hol a jászol,
s miért tűnt el semmibe a három király, a pásztor,

– felmerül számtalan hiánynak fojtó gondolata,
én, te, magunk akarjuk: legyen mindenki egymaga.
Csöndben fordul az év, hozza az ünnep üzenetét,
neked fényünnep, szilveszter konfettis éji képét,
nekem a születés s vele a szeretet reményét;
tudom; mást gondol, mást hisz, távolságot tart a másik,
– mindenki maga hitében ön-igazára vágynak –,
ám ezekben a hetekben naivan várom;
és gyermeki hittel most, ma megint hinni akarom:
ilyenkor, ebben az adventi előkészületben
megolvad a harag, a dac a távoli szívekben
s összerezegnek csak egy napra, egyetlen estére
az évvége, a fény, a karácsony szép ünnepére.
Ismét hó pilinkél, változnak kint egyre az árnyak
sejtelmes formát adva az egyhangú téli tájnak;
valahonnan diós-mákos kalács illatát érzem,
csak az emlék, a régi, az csalt meg, megint, egészen..
Várom. A nap egy pillanat, s végtelen csoda-várás,
jön egyre jön a tél, ünnep, s vele a napfordulás.
„Távoli tájban, abban a házban gyógyíts meg hited,
karácsony éjén, napforduló éjén magadért teszed.” –
írom üdvözlőlapomra. Nézd! Kint a hó megeredt;
fehér tél-varázssal, hó-paplanba von várost, teret,
kristályból szott fehér dunyha alá van a táj bebújva,
karácsony jön, évfordulás, elmúlik s fordul újra.

fényesi Tóth János (fényesi)

Áldás vagy átok

Te szivárványban is ragyogó, Nappal bíbelődő!
Csöndben ébredtem és zajban aludtam el,
a Megváltó lépte nyomát kutató zarándokként
izzadtam nyomod keresve! De sokszor!
Átnéztem túlsó partokra, kavicsok nyomait
kutattam sziklák között, és sivatagban
is képes voltam fázni! Már tudom.
Engedj most gyermeknek lennem! Engedd,
hogy álmodozásom takarója alá bújva hallgassam,
mint kopog az ördög léptének hitt jégeső
odakint! Engedd, hogy lássalak, amint esti
fényből rám nézel, és reggel is titkolva
higgyem, hogy ott állsz még szobám sarkában!

Mennyire világos tud lenni az éjjel! Virrasztok.
Mintha valaki járna az utcán. Értem jönnek talán lelkem
hitvány hitszegői! Későre jár, de csak tologatom
perceim, én vagyok önmagam ellenfele, magam
ellen teszek, magamra fogadok. Holnap nehezen
tér magához a lét, lábam kitaposott cipőben viszi
az Utat, elnézek a semmibe, újabb zajdarabot
illeszték ebbe a bábeli összhangzatba, valakit
megszólítok, valaki elmegy mellettem, adok
és elveszek, gyermekhez szólok. Reménytelen
leszek ismét reménnyel telve! Tudom. Óratornyot
rak elé, majd ledönt az Idő, harminc ezüstöt
számol a mutató, s tudom lesz majd ki elárul,
teszi a dolgát, a szükség hatalom! Elbújni nem akarok.
Még nem tudom mi lesz. Holnap meglehet új csillag
ragyog! Legyen áldás vagy átok, csak legyen!
Úgy akarom!

Olyan szépen várni

Olyan szépen látni a fellegekből a vihart
nem tudta senki más, mint nagyapám,
Kiállva a tornácról nézte, amint a fény halad,
ahogy rendet lélegez a megtisztult határ.

Olyan szépet mesélni csak a lány képes,
amikor haja mögül éled a rejtett pillantás,
lelkünkben, ahogy vérünkig lecsitul a félelem,
amikor kimondja helyettünk a szeretni akarást!

Olyan szépen hinni a zsoltár menedékét
csak nagyanyám tudta egyedül, senki más,
ahogy őszülő tisztességére kötötte keszkenőjét,
ahogy minden rossz tettünkre talált megbocsátást.

Olyan szépen hallani riadalmát gyermeknek
senki más nem képes csak a megvénült anyák,
lassabb a kéz, a gondolkodó csend is nehezebb,
a ruha viseltes, de ráncot mosolyog az aggódás.

Olyan szépen várni, és távolból is közelben lenni,
éjjelből úgy odafordulni, csak a kedves képes rá.
Esőnek örülni, hangnak túrni, csak úgy tenni-venni,
ketten egyedül lenni, mégis suddogni, hogy senki, senki más!

Ez legyen minden!

Legyen hát dallam, s vers! Legyen benne minden!
Legyen benne, amit nem láttak még a madarak
szemei, amit nem hoztak még el a szelek zajai,
s ha tudnám, hidd, én mondanám el neked!
Látod! Nem lesz ebből így dallam, s nem lesz vers,
nem lesz ebben semmi más csak hat sor, egy vallomás.

Ketten

Te tudod a várakozásból megidézni
a vonat surrogó zaját, s úgy kutatni
a leszálló megérkezőt, ahogy gyermek
teszi, mikor fényt lát, majd mosolyog,
ujjaival belehasít a közelítő lélek emlékeibe,
ami az úton préselődött a fájdalomig ismert
fák, tanyák és sorsára hagyott autórongsok
súlyával abba a természetes egységbe, amelynek
szolgája az Idő, és csatlósa a Távolság.
Én tudom a megérkezésből kihallani ruhád suhogását,
ahogy karod csillám pihéin picit megpihen,
majd felveszi csipőd ívét, aláhull a mindenkor
sietős indulás remegésének, és látni, ahogy
az örök Évák terhét feledve, a Júliák szerelmét
őrizve, s névtelen asszonyok, lányok, fruskák,
anyák léptének erejét birtokolva átszakítod a magány
fátylát majd hátradobod a távolság időtlen létébe.

Intelem (magamnak)

Nem úgy akarok a mélybe lenézni,
mint a kertben démonával viaskodó
ember fia. Hangom sem kérni, sem
vádolni nem fog, ha szavam nem értik.

Fegyverrel lelke, ha szembe áll
– s kire nem fogtak volna még! –
előbb meghajlok, mint más harcom
tetten érné! Mert félelmében
– legyen az hit, ember, vagy eszmétől
eredő – könnyen feledi a szeretet ízét
mind, kinek mosoly a bölcső, s örök a kő!
Pedig egyként végezzük! Mert eljönnek
majd érted, ahogy értem is, kérdik mit
vittünk végbe, kinek nevét hittük! Mit felelsz?

Voltál ünnep – megkopott
Voltál hit – elhagyott
Voltál ölelés – megvénültél
Voltál szó – megnémultál, éveid is vakok!
Világtalanul maradsz, nincs már kinek adtál,
hogy most az adjon! Mennyi mindent eltékozoltál!
Mert másképp élni, az valami más!
Keress egy ünnepet, hogy sírjál!
Szenvedj egy hitben, hogy megmaradjál!
Őrizz egy ölelést, hogy bízzál!
Dúdolj egy dalt, hogy mosolyogjál,
s légy üldözött, hogy el ne fáradj,
s kérdik mi végre, vond meg a vállad!
Mert másképp élni, az valami más!
Legyél lépés, ha mind meg is torpan,
s kéz, mi felemel, jóság a rosszabb
napokra! De asszonyt, ha találnál!
Asszonyt, ki őrzi még filléres kacatjait,
s ráncos időt takargat az asztal színehagyott
lapján, ne menj, ne menj tovább!

Mert másképp élni, az valami más!

Add most Kedves!

Add most Kedves a kezed! Hadd érezzem az apró göböket, hadd
harapjam számhoz, hisz korai percekét számol még a Hold sugara,
és a Nap is, a Nap is horizont nyoszolyán szunnyad! Nézd! Csillag lények
lebegik felettünk sorsukat, amott egy gyermeké, oly sután és megesve,
de éli a Fényt, míg lassan felemésztí önmagát. Add most Kedves a kezed!
Hisz tudnod kell, hogy néha félek magam is, s nincs nálam esendőbb, ha
távolodni tűnik vigyázó jelünk, a templom kettős tornya! Bár tudom, ami
odaviszi léptünk, megteszi ismét, mert ahová magot visz a sors, nem hagyja
elveszni újra! Add most a kezed Kedves! Hadd higgyem Veled a szót, érezzem
a fogadalmat, s mielőtt arcodra késői fátylat borít az álom, hadd szeressem a
jövendőt, s higgyem, hogy mi már nem tudunk másképp, nem tudunk mást!

Földi László (Lacoba)

olykor

olykor
jajongva omlik össze
bennem a világ
fáj a létezés
hiszen magát gyötörte
semmivé a lét
és csak álom az
hogyan egy új fakad ki mögötte

olykor
riadtan ugrik arrébb
minden árnyalat
mit ma lépteim
helyén sosem keresnék
ám utamba tért
s hátamon maradt
a magam keresztjei mellé

olykor
nehéz a pillanat már
elrohant velem
léha tegnapom
miként egy óda skandál
és a nyitni-kék
hangja átsuhant
a tavasz virágain immár

olykor
tudom lesz egykor is tán
és madár dalol
majd mosolyt a fán
szerelmes óra szárnyán
áradoznak ők
akkor is de más
simogatja másnak a hátát

nyílt levél

egy születendő uniós gyermeknek

tudod

hatalmas öröm volt jöttödre eszmélni s lesni
miként formálsz kényedre édesanyád ölet
mindünk anyjának ölet mert bizony eztán már így
lesz mindenki mindenkit szeret majd úgy igazán

tudod

én is szeretlek már előbb szerettelek mint a
gondolat formálhatna teret a jövő elé
pedig tudom hogy gyilkosom leszel majd egykoron
miként a kérész azt a néhány percet szereti

tudod

magyar vagyok én a gonosz mint majd tanulhatod
ki mindenhová később érkezett mint ahol már
régés-régen ott lakott és nyilatól rettegett
a világ ám majdan mégis kardjától várt reményt

tudod

higgy a déli harangszónak az még ma is ékes
és fennen hirdeti hogy a magyar nem tojt be a
saját árnyékától és a stop-táblát kirakta
Nándorfehérvárnál /elkelt volna a segítség/

tudod

a Corvinákban annyi minden megíratott de
az a magyar lélek szólamára táncol dalol
és hal ha kell Isten kegyelméből a hazáért
ám bizony érted is haltak míg a földjük védték

tudod

jöhetett bármilyen veszedelem a bástyán fenn
elsőként villant a magyar kard míg sok más penge
hüvelyébe szorult és a patkó sem csatában
fényesedett bár az akarat talán biz meg volt

tudod

lettek aztán nagy urak és vitézek oly sokan
és lobogtak frissen bontott zászlók zengtek ódák
rigmusokkal feküdt kelt a nép míg én a magyar
jajongtam vérem ízét mindig újra és újra

tudod

és lángolt az utca forradalmát adta nekünk
magyaroknak a világ hogy majd röhögve rója
nyakunkba saját baját s közben magyar gyufával
gyújtottak nekünk gyertyát s saját gépünk varrt gatyát

Zagyvarósa,

nyílt levél 2.

egy születendő uniós gyermeknek

s bizony

kiegyeztünk mit is tehattunk volna hogy egyszer
talán begyógyulhassanak majd a sebek ha még
egyáltalán lehet feledni a vérző múltat
mit népünk teste s a haza szelleme szenvedett

s bizony

monarchia lettünk nem kértük de úgy alakult
talán éppen te is és mégis önállóan nőt
fejlődött kiengesztelésünkre adatott tán
annyi mit nemzet még remélni sem merne sosem

s bizony

a befektetést a magyar nép megannyi első
felfedezésével adta a világ tudtára
a szellemén üzent a mának hiszen amerre
nézel keze nyomát magad kényére lelheted

s bizony
a sakkozógép a gyufa az autók lelke
a porlasztó a vasút valamennyi ma élő
európai szabványa a telefonközpont
a hírmondás s a varrógép mind magyar találmány

s bizony
a világunk legnagyobb feltalálói között
törpe nemzetünk ellenére ezer és ezer
magyar név szerepel tudósok ezreit adta
e nép neked és a földi létnek tudásából

s bizony
nem lenne dinamó turbina Eötvös-inga
golyóstoll vagy Basic-nyelv de számítógéped is
csak egy doboz lenne tán míg az atom sem adna
lámpához energiát ha kihal a nemzetünk

s bizony
a buborék sem szaladhatna a szóдавízben
a helikopter is a földön járna de tévé
elé sem ülhetnél s tán a moziban még ma is
a némafilm kerregne keresve saját helyét

s bizony
lámpa sem lenne meg transzformátor és tán ma is
properell darálna levegőt égi-gépeken
a gáz sem cseppfolyós lenne a palackban míg a
C-vitamint is magyar nevek mögött lelnéd ma meg

fekete rózsa

csendes a reggel könnyét szórja a hajnali harmat
nesztelen emlékek közt dudorászik a szél
egy nemzet gyászol ma sebén egy rózsa sötétlik
s bűját képtelen elfedni az őszi levél

Zagyvaróza 2009. október 23.

Takarómon feledett terc

az a pillanat lehetne
takarómon feledett
terce a dalnak
zongoradallam
mi egy édent keresett
s a kaszásra ránevetne

Lehetne... Vajon tényleg lehetne?... Sűrű pelyhekben hull.
Reggeli gondolataim mellett ülök,
miközben a február szorgalmán virul tekintetem,
s míg a harangszó szólama fittyet hány a ködfátyolra,
én szívemhez szorítok néhány régi dalt...
Már nem megy másként... Hisz' feslett a fára vetett kötélvég,
melyet a hinta miszlikre ringott /míg csak bírta: ringott/,
és terhétől megszabadulva nem kell már.
Sem mire. Egy ráncos, odavetett tekintetre sem jó.
A ma erőszakja – még vízbe mártogatva sem – véli
benne lelteni korbácsát /verje önmagát/,
és a múlt hamvasa sem nevelteti ki vele magát.
Még jó hogy nem bűdös /a legyek kerülnek száraz korcát/,
nem nagyon piszkolja mások piszkát /tovább/...
De... Mesél. Regél, mikor mellé telepszik egy-egy madár,
rekedtes surrogásán trillákat álmodik a porszem,
virradatot dúdol a por alatt egy könyv,
s basszust nyikordul a kamraajtó /míg nyikordulhat ő/...

az a pillanat lehetne
takarómon feledett
perce időmnek
csacska erőtlen
mi a régmúltba veszett
s a szavát csak itt feledte

Zagyvarósa,

Egy más korban

gyúrt harcos lennék egy más korban bizony én is
vagy sarjadna a kérges kezem áldva a föld
tékozló úr vagy netalán hű szolga lehetnék
ám e kor az mi reám illik akárcsak egy ing

bár ez az ing tépett s egy sírba kerül velem egykor
mégsem válthatom át kényemen árnya sötét
film pereg és vásznán a bolondos csillagok ott fenn
játszanak egy perccel s rajtam az ég hahotáz

Geiger Erzsébet (siklósi)

szemetelő

valami baj volt az önfeláldozással
érzelmi haszna elmaradt
kérhettél volna cserébe
bonbont és csókokat
ebben a visszamutogatósdban
nyalogathatnál üres csoki papírokat
ízletes fogás ami igazán jó
a lényeket mindig kiette más
lágym voltál és edzett
amikor épp keménynek
kellett volna lenned
a semmi áron nem ártani másoknak
szemlélet arcul csapta a magad
mögött hagyott
szorongatott éveket
mert soha senki nem látta
meg benned mennyire jó vagy
a táblák meg út közben beteltek
lekéstél minden feliratkozást
utolérni önmagad
mint valami végcél lebegett
ide jutottál
a magadra maradás nem bűn
csak kurva keserű és nem is mindig
fáj nekem elhiheted
már megkötöttél minden alkut
többre nem tellett
a vesztesek lázadása
felér egy nagy lapítással
így van jól minden ahogy van
nincs azzal semmi gond

ha neked csak
rongyzsákokat sző a holnap
bebábozódott vágyaidra
jó lesz takarónak
látod
fázni se kell

W. Kovács Krisztina (Welentze): Kisfiú portréja

Gerencsér Andrea (Andika79)

Hívtál

Léptek zokognak árván,
hívtál és én itt vagyok,
templomod fénye ma már
arcom színében ragyog.

Szellem száll a kezembe,
véremben a szorongás
belőled születtem meg.
Fess engemet szabaddá!

Léted oltára elé
alázattal térdelek,
én avatlak ma szentté,
mert magamtól féltelek.

Halk Károly (silentium)

Pronunciation / Kiejtés

Still you wonder
Of the glowing fetus
Emerging from the
Endless fields of ground
Every newborn day.
Without a piece
Of this immortality,
You only feel to be
A(-)part. Winning all
Does not make you
Think, how to carry (on).
Still you wander.
Do not look for the
Fountain of youth,
Just leave the sun(-)
Set behind.

Még mindig csodálod
A ragyogó embriót,
Ahogy kiemelkedik
A végtelen földmezőből
Minden újszülött nappal.
Ha egy darabod sincs
Ebből a halhatatlanságból
Úgy érzed, csak
Rész-lettel. Elnyerni mindent
Nem gondolkodtat el,
Hogyan cipeld azt (tovább).
Még mindig vándorolsz.
Ne keresd a
Fiatalság kútját,
Csak hagyd a nap –
Lementét magad mögött.

Pronánsziésön

Sztill ju vondör,
Of dö glóing fitusz,
Ömerdzsing from dö
Endlesz fildsz of gráund
Evri nyúbörn déj.
Vidáut ö písz
Of disz immortlití
Ju onli fil tu bí

Ö – part. Vining óll
Doz not mék ju
Fink, háu tu keri (on).
Sztill ju vandör.
Du nát luk főr dö
Fántön of júf,
Dzsászt lív dö szán –
Szet bihájnd.

Rögtönzött ítélet

Véresre verték az arcát
körülbelül öt percre a lakásától,
a közeli sarki boltból hazafelé tartva.

Azon a környéken
így köszöntik a bőrfejűeket.

A szűk létszámú,
enyhén illuminált társaság
gond nélkül gyűrte maga alá
a sápadt, vézna férfit.

Kapucnival takarja fejét,
legtöbbször arcát is,
és rettegve kerüli a sötét, szűk utcákat
a kemoterápia óta.

Óceánpart

Olyan meredek volt a sziklafalak,
szinte parancsolták, hogy ess a mélybe,
és párszor verődj nekik zuhanás közben.
Horgonyként tartottál, kézen fogva, a parton.
Átkaroltalak, és onnantól együtt néztük,
hogyan pofozkodnak a sós hullámok.
Végül nagyot keféltünk. Nem ez a lényeg,
de nekem fontos.

Hardik László (ho)

Lát lelet

Autó bűg, rádióban csak a szokásos hajnali beng-beng
Jár az agyam, Pest felé, utas ücsörög vagy alszik a csendben
Szélvédőn túl a 4-es út, vetített háttér a falakon
Oda igyekszem és túlzok ha félúton jár a maraton

Piac a világ és benne mi mind zöldségesek vagyunk
Vannak vékonyabbak és jóllakottak, áruljuk jéghegynyi magunk
Körforgalom

Fülem dugva, a huzat és a kialvatlanul lét
Meg-meg unva, néha félberúgva telt a földönalvós múlt hét
Munkanap, pihenés, szabadidőmet a csuda megette
Madár száll ránk, néha sirály, nem marad sok helyette

Lobban a sárga ingen át a sort
előző életem palackban kiforrt üzenet
Mindig széttaposom a fák mélyén kotort, szunnyadozó tüzetet

A szandál könnyű volt, csinos. Elbűvölve néztem
finom fehér lábujjak, fekete szalagok között
Gyerekzongora billentyűzetén topogtak értem
„Kísérj haza” hívó dallamködöt

Álltam ott bénán, lassú holtan
gondoltam arra, bérre, korra
Válaszom ütődött némán, buta frigyben hullott a nyárvégi porra

Azután később, mikor újra láttam
Látszott hogy tudja nem értem, bár vártam
feladtam remélni is
Olyan nagyon régen nem találtam, nem tudtam
megélni... mit is ?

Pillantott szelíden. Ne aggódj, vártam én is.
Boszorkánytól kaptam álmot, ujjbegyen szúrt seb, száz év magány
alatt, mégis...

Peng a lant
...és most tűnik nyomtalan

Tócsát lépve, búcsúzó ring az őszi szoknya selyme
Piros alma mosoly még a sorba révedő petrezselyemre
A dekoltázs mélye jól rejti elfojtott sóhajunk
Élünk, egymás nélkül...
iszunk-eszünk, amúgy meg jól vagyunk

Ól in

Világokra szóló közismertségem
faluhazám lapos oldalán nem kapott teret
magyarázatom van, nincs mentségem
mezei próféta nem foghat egyszerre kint, s bent egeret

Halódó rojtjaim a mennyek vermében
felhőkben gránát az áldás
Vadlovak dobognak az ősök tervében
Tánc döngöl csúrt, csillog, csárdás

Járok a vízen, jég
a Hold mikor alszom, kék
Olyan ismerősek lanka halmai
Alattam új bolygó az űrben melynek tűnnek
Óceánjai, tengerpartjai

Nem maradt sok hátra
igaz ember, és a sánta vágat a hajnali ködben
Hiszi hogy tarthat titkot, bújik élvez csöndben
Magában legelész
Háborúz. Héber üz. Búsan heverész
meg hason ül
Múlnak forradalmi, félve menekül
Csúcsa csorba, völgyét a por beledi
mit hódított s amit nem, egyformán feledi

Elhagyni hát, az ördögbe is, ezt az imbolygó gömböt
Képünkbe vágta kapuját, orrunkra csapta csak úgy döngött
Arc hátra és így tovább
Sarkunkban az út, az ég kútjába merek
Marék víz vagyok, nem okosabb sem ostobább
Szemben lobognak végtelenek

Hargitay Kuli Tamás (skrym)

Ujjlenyomat

sikítva állok a sarokban*
látom a délutánt
kifordítva hever a padlón
felgyújtom a szobát
nyomot hagyok magam után
mindenkinek tudnia kell

tapétára nincs szükség

csak falakra

tudod a tető miatt
meg az ujjam nyomára válladon
elköltözöm
most a szádba ahol eddig nyelvemet forgattam
tegnap kimaradt a beszélgetés
ezentúl reggeli testszagod
túl közeli lesz
már várom
kilépek
nem hagyok itt
se emléket
se hiányt

Hárs László (61a)

Gondoltam merészet...

Kedves Ábránd, Te, nővére Álomnak,
most, hogy vége szilveszteri bálomnak,
s a mámornak, mi sajnós vele jár,
figyelmeztetlek, a boldogság – bár
szükséges célul kitűzni –, csak pillanatra
tetten érhető, s ez bizony érhető.
Hisz nem lenne csúcs völgyek nélkül,
ahogy férfi sem, ha hölgytelen vénül,
nem érzi ritmusát a létnek, mit Ti adtok,
s persze közben kaptok is, ha bírtok.
De elkalandoztam a tárgytól, tehát mától,
az új évben a boldog percek mellett,
legyenek dolgos, de eredményes tettek,
hétköznapiak, mit értékükön kezeltek.
S akkor nyugton hajtom le párnára fejem,
adom át magam – nem veszedelem! – Álomnak,
Ábrándnak, kit nem nevezhetek páromnak.

Eper, málna...

Eper, málna mindahány
De szép, cserfés ez a lány,
Pántlikát köt, pirosat,
virágot harmatosat.
De én mán' öreg vagyok,
Nem egykönnyen hajolok.
Pedig, ha így megvillan
Öregkorom elillan
Lehajolnék én érte,
Szemrebbenés ezt kérte,
Elnyerhetném a kezét,
Bámulhatnám a szemét.
De nincs nekem vasam sem,
Egy fillért sem kerestem.
Egy picula nem is sok
Fussatok, ha akartok...

Hepp Béla (a_16)

Három mécses

És néha éjjel, mikor a csend ural
földet és csillagszegekkel kivert eget,
és felhőszálakból ágazó korall
mögül az éppen megtelő Hold rám nevet,

és lágyan simítja kuszált önmagam
az esti szél, megszólít, hív a végtelen,
felszálló szívem sodor már parttalan,
s Te kacagva itt repülsz velem...

És néha fényben, a déli Nap alatt
az eltikkadt fűszálak közé rekedten
megáll egy végtelen nyári pillanat
örömmel, hogy megérint, észrevettem,

és ragyogó kéken szalad az égen
a horizont széléig a nyári béke,
szertelen szívem rezdülésén érzem,
Te vagy a Napfény legszebb éke...

S mikor az alkony az ablakkeretbe
árnyakként festi meg a megálló időt,
gyertyaláng-fények táncolnak nevetve
a Nagy Művész alkotta háttérkép előtt,

gondok és oktalan félelmek bújnak
homály-sarkokba, és eloszlanak csendben,
felismerni véllek, bár mindig új vagy.
Egy világot jelentesz, új világot, bennem.

Volt egy nyár

Nézem a villódzó monitoron
az élénk színekkel vett képet,
egy kattintás, lehet hogy bánni fogom,
és vissza, és még egyszer Téged,

és újra előre, egy esti fotón
a kezekben borospohár van,
palackba szűrve szikrázik a króm,
s a háttérben ott állnak hárman,

a szemed villanó fénybogarat
tükröz, a lencsébe röppen
félig nyílt ajkadról a pillanat...
látod, én már visszajöttem.

Volt egy nyár, egy csend, egy régi stég,
egy nyikorgó kertkapu, álmok,
és víztükör, vakító ég,
látom, és felszív a messzeség,
újra és újra ott járok...

Már sötét az utca, lágy fénypor szítál
az árnyékok ringató estben,
a szélszórta békében senki se jár
s itt én is csak magam kerestem,

váltom a képeket, egyre tovább,
az órák és napok pörögnek,
én győztem a nyarat, szemed sugarát,
és hittem, hogy sose török meg...

nézlek, itt ülök a képed előtt,
a felbontás pocsék a gépen,
és visszatekerném a szálló időt
hogy elmondjam, most már megérttem,

volt egy nyár, egy csend, egy régi stég,
egy nyikorgó kertkapu, álmok,
és víztükör, vakító ég,
látom, és felszív a messzeség
újra és újra ott járok,

volt egy nyár, egy csend, egy régi dal,
és voltál, a legszebb a nyárban,
most nézem a gépet,
nem látom, csak Téged.
Ma újra a múltamban jártam...

Érintés

Talán egy történet mely apró jelre vár,
hogy megszületni eljött az idő,
ahol először új kapaszkodót talál
s üvölni telik meg a tüdő,

vagy könny szalad mosolygó, édes arcokon,
és szárba szökkeni vágyik a mag...
betűk közé szorítva élni gondolom
szabadságom, és nyomnak a falak.

Itt szállni kell. Másképp a tiszta értelem
uralma alá hajtja a szívet,
itt tág a tér, talán csak térdeplő hitem
féli, szárnyalni már sosem lehet.

Nézem, ahogy a könnyű percek bomlanak,
elpattannak az idő felszínén,
milliárdnyi színes, beszédes pillanat
gyűlik táncával köréd és körém,

füledbe sűg, fényben, vagy láthatatlanul,
s ha lelken egy apró ablakot
nyitsz, minden kis csodája lábaidhoz hull,
ezer világát újra megkapod.

Van az úgy

Van az úgy, hogy a távoli életigenlők
hangjai áttörik csendem,
nem akar komolyodni fejemben a felnőtt,
játszani hívja az éjjeli felhőt,
fénykoszorút fon a renden,

van az úgy, hogy a szélbe szaladnak az árnyak,
csillagot lépnek az éjbe
üres nappalokat elfelejteni várnak,
hús takaróm, ez a csöndes alázat
elfoszlik, rongyokra tépve...

van az úgy, hogy a rám omló ólomidőben
fuldoklik bennem a dallam,
tehetetlen a szárnyaló lélek, erőtlen
próbái nem viszik messze belőlem,
s én hagyom,
hogy elmúljon halkan.

Halkuló

Kedves, az ajtót halkán csukd be
magad után, ha kérhetem,
kattanjon zár a fáradt csöndre,
feszültség, őrlő félelem,
üljenek el,
akár a jel
amit felszív a végtelen.

Ahogy a lépted távolt koppan
felfénylenek emlékeim,
keramit, sárga fényben ott van
egy térdarabban, szélein
kerék zörög,
a dal örök
akár a kő, s a sárga szín,

lépcsők, korlátok, ringó léptek,
csészék, szavak, és tejhabok,
platánlevélben napfény, lélek,
ahogy ránézek felragyog,
itt vannak mind
emlékeink
hallgatnak. Belül hallgatok.

Hideg lett, látod, hosszú a tél,
kihunyó szikra, hűlt parázs
dermeszt mosolyba, tavaszt mesél,
hazug tavaszt egy dobbanás...
Nem fér velem
az értelem.
Csak szívem van. És semmi más.

Majd holnap

Fáradt vagyok. Nem visz a szív tovább.
Várok egy hosszú, békés éjszakát,
ahol álmok határtalan színén
tükör-magamnak játszik a nem én.

Rázd meg magad. Ösztön, nem érvanyag
amit oly sokan szembe mondanak,
és elhiszem, talán mert jólesik,
akár az álmok, másnap reggelig,

s az ébredés nem tánc, csak vonszolom
múlt terheimbe rothadt tegnapom...
Érzem a bűzt. Ki kéne dobni mind
iszapba fulladt rossz emlékeink,

vigyázva, hogy kincsek a kosz alatt
becsapni újra már ne tudjanak,
hisz itt vannak, bár rajtuk ül a szenny.
Segíts ébredni, szólj, jellel üzenj,

én itt vagyok. Fáradtan, így igaz,
de emlékszem, nem voltam mindig az.
Szólítalak, a hangom csendbe hull,
és ott kereslek. Láthatatlanul.

Megfagyott dallamok

Kissé most megkopott a külvilág zajától
a bennem szóló kórus fennkölt dallama
és tűröm csak, ahogy érzéketlen kirámol
a múlt melódiáit rontó büszke ma.

Száraz ez így nagyon, ahogy fa módra reccsen
minden lehulló, egykor élő hangsorom
elbarnuló halomba gyűlik lassan bennem,
szél hordja széjjel, én pedig hagyom,

még itt kering köröttem egy-egy kósza foszlány,
víz csobbanása, lombok sűgő csendjei,
kiskocsmazaj, egy hangosan sipító „rosszlány”,
szívdobbanás, amely a csendet felveri...

belém akad egy „ti” ütemtelen magába’
apró kitűntetesként mellemen fityeg
kicsit, aztán ahogy se dallama, se párja,
lassan lehull, megérti, nem kell senkinek.

Talán a tél, a szürke reggelekbe oltott
hideg napok ölik el így a kedvetem,
nyugalmam fagy, bennem a szél borzolta foltok
körül keringjetelek csak, apró hangjegyek.

Ránk köszönt az ősz

Ma reggel láttad, Kedves, ránk köszönt az ősz.
Tegnap még sok száz pajkos napsugár szaladt
játékos kedvvel hívva, jöjj és kergetőzz
velük a zöld fűvön, száz éves fák alatt,

fényujjaikkal édes ajkadon mosolyt
varázsoltak, úzve a gond árnyékait,
neveltél, míg arany színekkel körbefolyt
a nyári béke. Látod, most az ősz van itt.

Már éjjel, hogy a rótszín mintás ágyneműt
húztad, és friss hűvőssel roppant a szövet,
tudtam, az elmúló nyár őszi csendbe hűt,
majd tiszta szél simítja fáradt szívemet,

ahogy a hajnal lassan, megborzongva kél,
ablaküvegre tűz egy ázott levelet,
kipp-kopp-cseppek, elmúlásról mesél
az ólom-égből sok száz apró üzenet...

Láttad? Az ázott utca túlsó oldalán,
barna kalapban, két rozsdás ág között...
Ha úgy akarja, majd megláthatod talán.
Az ősz, igen. Itt volt, hajnalban ránk köszönt.

Angyal-szonett

Lágy fényeken siklott a csendbe elmém
miközben fáradt izmaim remegtek,
és gondolkodtam, Istenem, ha merném,
ha nem volnék lelkemben ily eretnek,

e színszálakból megszótt tiszta kelmén
szómagiája édes-szép nevednek
mivé tenne, ha nem volnék ilyen vén,
hová repítene, hogy így szeretlek.

Az óra szólt, s e másodpercenyi zajban
szakadt a szín, fehér-arany világ,
életre keltve minden szürke árnyat;

félreütött a szív, jelezve, baj van,
felemészthet e rontó pusztaság.
S a csönd mélyéről meghallottam szárnyad.

Herczeg Zoltán (Prince60)

Az én Dunám

Emlékszem rád nagy folyó
hömpölygő, bolyongó,
partot csapkodó
Emlékszem a hullámmásra,
stégek, a zöld nyálkára
a deszkapadon.
Csónakokkal koccoló csőkeret
alga ette romjain
Emlékszem rád nagy telek
Bár ott lehetnék már megint!
Utazni az apró fodrokon,
hogy becsapja a szemet,
S néhány perc után, – talány,
hogy ő jön, vagy én megyek

Emlékszem rád susogás a nád felől
Amur rágja a friss torzsa véget
Táncra lépő vadkacsák násza
rikoltja át a sásvidéket.
Vízet fon az örvény
vízi lényt ránt magával,
S az hangtalan száll alá
temetkezni az iszap-sárral
Amott ring a horgász,
alakja hajnali ködbe vész
S az ólom csobbanása lassan,
a többi hang közt elenyész

Emlékszem rád te örült kígyó,
ahogy a fényt cipeled hátadon
A túra csónak ék alakját,
s a fodrot, amit tatja maga után von

Nem élte még meg a napját
Az meg csak feljebb kúszik
Előbb ködöt csavar bő vizéből,
– a pára lebben, aztán visszahullik
És ragyogni kezd a kígyó
kilométereket tár a tájra
Rendetlen szalagként lesz
a távol hanyatt fekvő zöld brokátja
Imitt-amott uszadék fa bujkál
Hemzseg az élet a háncon,
némelyik a partra téved,
felakad egy rozsdás láncon
Törpe halak megkacagják
hűsölnek az árnya közén
S az illat! Emlékszem rá,
úgy terjed szét, mint a tömjén

Megtelik a part. Jó ezer náció,
Mind a Dunát nyúzza ahogy pihen
zsivajjal, kacajjal, nyár van, s vakáció!
Emlékszem, ahogy túrte, - sőt talán
akarattal csalta magához a népet
Partja tarka cirkuszt varázsol,
Emberré akart látni
Hisz ahol az ember, ott az élet
S ahol az élet, a bő folyó, ott az ember

Az meg hálából és önzésből is,
városokat rakott a kő és a zúzalék mögé,
majd elszedte a simára csiszolt kavicsot,
s szegény, szűz folyónk széle
szürke betonszegélyt kapott
Megszabályozták, más mederbe kényszerítve
Hagyta magát. Pedig erős, mint a bivaly
De mintha ezzel tisztában sem lenne,
úgy túrte, ha épült az új kanyar
Am ősnádasait időnként megzokogja
Könnye hatalmas áradássá gyűl

Átszakítja néhol a gátat, kicsit tombol,
de aztán..., megszeli

Szolgál készségesen. Hú társ és szerető
Ringatózó ölelésbe zárja a létet
Színessé hivatott tenni a nélküle
sivárrá zuhlott porvidéket
Mindenki nagy folyója
Mily dicstelen bánik veled zsarnokod!
Szipolyoz, kínozt, kihasznál
Magának bitorolja szépséged, s hozamod
Vajon a mindennapjait veled együtt éli meg?
Vagy természetes, mint minden, ami szolgál?
Ő csak ad, de sosem követel
Nincs hűségesebb e jó folyónál!
Észrevétlen itatja magát az emlékezetbe
A tudat alatt létezik csupán,
mert mi történne, ha eltűnne egyszer?
Ezrek kérdeznék tébolyultan:
Hová tűnt AZ ÉN DUNÁM?!

Mikebuda,

Nagy utazásaim

(intró)

Hová utazol, nagy bőröndöket cipelve?
Tévedsz, semmi nincs a kezembe'.
De hát látom, készülődsz egy útra.
Tévedsz, csak inni megyek a kútra.
Jó, akkor ne áruld el.
Miért tegyem, tényleg érdekel? –
mondom folytatólag, s hangomban él.

I. rész

– El innen! Ahol havat fagyaszt a tél,
ahol füttyülve száguld a szél,
ahol nem látsz porcicákat,
ahol pingvinek kóricálnak,
ahol a hó vakságot okoz,
ahol a táj sarkkutatókat toboroz,
ahol vastag jégre lépsz,
ahol idő nélkül élsz...
Oda megyek?

De lehet, másfelé visz majd utam.
Oda, ahol homokvihar tombol,
ahol homokot látsz egy másik homokdombról,
ahol magától megsül a tojás is,
ahol életet ad egy oázis,
ahol tevék patája süpped lágyan,
ahol éjjel fagy, nappal forróság van,
ahol beduinok hosszú karavánja,
ahol a nem lévő utakat járja...
Oda megyek?

Mégis meglehet, másfelé veszek irányt.
Oda, ahol a gyalog út a sztráda,
ahol csak árnyék a fák alvilága,
ahol macsetta nélkül nem haladsz,
ahol félsz éjjel, ha ott ragadsz,
ahol majmok vihogása őrjít,
ahol nyelvet ölt a zöld gyík,
ahol kígyók lesben kúsznak,
ahol inkák háborúztak...
Oda megyek?

Tán becsavargom az öreg kontinensem.
Ott, ahol Róma az örök,
ahol a Práterben óriáskerék pörög,
ahol Villon mindenre fittyet hányt,
ahol Artúr varázskardot ránt,
ahol kétfélék voltak a németek,
ahol az Alpok szűrják a kék eget,
ahol világháborúk születtek,
ahol rémület a terror a füleknek...
Odamegyek?

Mennyi titokzatos táj, a kíváncsiság vezet.
Oda, ahol megleled az ezeréves nemzetet,
ahol érted az ajkáról fakadó szót,
ahol kanyarogni látod a duzzadó Sajót,
ahol a Gellért-hegy tartja a Szabadság szobrot,
ahol a Balaton szele kever csipke fodrot,
ahol érnek aszúk, és a mézes egri borok,
ahol Petőfi ír, és gyalogosan kódorog,
ahol Semmelweis Ignác anyákat ment,
ahol a magyarság mindent jelent...
Igen, odamegyek én!

II. rész

Egyszer majdnem jártam Párizsban,
volt repülőjegyem, de azt a napot
átsírtam egy szomorú helyen.
Az, ki fel-, s megnevelt, hirtelen távozott.
Az az év legyen mindörökre átkozott!

Egyszer majdnem jártam Rómában.
Dolgom mellett belefért,
de e kedvező órában egy üzlet többet ért,
ami végül csak kárt hozott.
Az az év legyen mindörökre átkozott!

Egyszer majdnem jártam Dubaiban,
munka végett, mi jól fizet,
akkor voltam a legszebb bajban,
egy lányom, s egy fiam érkezett,
életem más lényegre váltott.
Az az év legyen mindörökre áldott!

Hová mehetnék még – Nem el?
Milyen csábos helyre?
Mert van azért, mi érdekel,
a listámon feljegyezve,
s ahogy a sok év rajtam átrobog,
kit érdekel már: „Az az év” dolog...?

III. rész

Zötykölődöm a Pest-Szolnoki vonalon,
negyven percig egy szutykos vonaton,
kattogó kerekek fémcsikolyai között,
lelkem egy álmovilágba költözött.
Csukott szemem héja, réstelen lepel,
valahol – még hallom – gólya kelepel,
aztán ez is eltűnik a ködös semmibe,
álomútra kelek a távoli messzibe.
Hol járok? Időben, térben, földön, Marson?
Csak egy a kívánságom: minél tovább tartson!
Kesze-kusza kalandot látok, sejtelmes álmot,
mit a hirtelen fékerő szerte-széjjelrázott.
Riadva ébredek, s ez minden csodás képet
– a kényszerű leszállással – végképp összetépett.
Jól olvasható az állomás falára fém betűkkel írva,
utazásom véget ért, mert ez már Albertirsa.

IV. rész

Remélem még távoli, hogy a végső útra keljek,
kegyeltjeként az Istennek, vagy Lucifernek.
Teljesen őszinte vagyok – félelemmel várom,
szívesen vagyok én még az árnyékvilágon:
rengeteg dolgom van, ehhez kell a sok erő,
várj, csak várj! Várj türelemmel, szemfedő!
Nem sürgetlek, hiszen én sem sietek,
halott lehetek még majd éppen eleget.
Vonaljegyem – emez útra – ím összetépem,
s ha dolgom nincs már, megyek, megígérem.

V. rész

Néha visszajövök hozzád kedvesem,
nem kísértetni, csak látni szívesen.
Nem zajongok, csak csendben lebegek,
gyönyörködve nézem behunyt szemedet.
Álmod őrzöm, éji, édes rezdülésed,
úgy ülök majd ágyadon, hogy azt Te meg sem érzed.
Melléd is bújok, ha lesz még ott helyem,
melledre hajtom megboldogult fejem,
de takaród nem lopom, és hajtom fel,
úgy kúszom alá, hogy észre sem veszel.
S ha picit hortyogsz, vagy koccan a fogad,
másnap ezért előttem ne szégyelld magad!
Mert mi belőled fakad - mindig is szerettem
a veled töltött csodás, röpké életemben.

VI. rész

Reinkarnálódtam!
Az élők közé magam visszaloptam.
Hogy mi lettem, el nem árulom!
Valami más, valahol, valamikor,
– remélem, megfejtí majd az utókor.

Romák

Kinőtt kultúrákban nőttek fel
Fekete haj, barna szemek
Pej lovak urai ők

Pattog a ritmus ajkukon,
bádog kancsó dong,
míg a többi gyékényt fon

Tarka ruha, raj kalap
Tenyérbe köpött alku,
mint üzleti alap

Fonnyadt kutya falka
Port csahol a tálban
Hiába a balga

Huncut pillák alatt,
szén csillámú ábránd
kerget gyerekhadat

Hol vannak a vályogok?
Szénégető házak, ahol
a tűz lobog

A szívükben táborok,
sátras kordék löcsei
Demizsonok, jó borok

Égig érő lelkük táncol
Jövendőt mond a vén
százévnnyi ráncból

Jövé, de milyent?
A múlt, elgurult
végleg megpihent

Most panelok karámja
kocsmák pultján
múltjukat zabálja

És hosszú vándorlatok
helyett a kényszer
kísért századok

Puszták ködjébe vesző
a vén tradíció,
mit a feledés benő

S most olvadni kell
a többek táborába,
mert ezt várják el

De bőrük barna marad,
fekete szemük sem fakul
Nemzenek még gyerekhadat

A jövő század romáit,
egy új nemzedéket
Hagynak itt

Akiket a nagy tégely
olvaszt mohón
Illanjon a kétely

Tűnjön, hiszen helye nincs
A rácsokat mi emeljük,
s kezünkben a bilincs

Ezért a felelősség súlya
reánk kell, hogy üljön
Újra és újra

J. Barkóczy Gabriella (Mandula)

Ez az út, hova vezet?

Maroknyi nép
egyre kevesebb
lassan elvész
számban és lélekben,
mert hiányzik valami
a gén állományból, ami
összetart,
és jó irányba vinne.
Egy gondolat,
egy akarat,
ami mindenkiben
benne van.
Helyette széthúzás
egyéni érdek,
vagyonért, hatalomért
élnek.
Biztos, hogy másképp
nem lehet?
Széthullott értékek
erkölcsök, életek
mondd,
ez az út
hova vezet?

Égi tünemény

A Nap, parázsló korongjával maga körül,
narancsszínbe olvasztotta a felhőket,
még távolabb sötéten gomolyogva
a többi, támadásra készült.
Gyilkos fegyverük torolt és zúzott
jéggyöngyök potyogtak az égből,
valahol dörgött, villámlott,
fák ágai törtek a szélről.
Egy kapualjban álltam, mozdulatlan
bámultam az égi tüneményt,
ázott hajam szemembe lógott,
esernyőmet, kifordította a szél.

Joóné Soós Andrea *(anyatka)*

Kincseim

Csak pár szó, egy röpke pillanat,
mit őriz bennem egy rozsdás lakat,
hogyan el ne tűnjön a múlt időben.

Csak egy érintés, épp ujjhegynyi,
pilleszárny rebbenése, alig érezni,
lenyomatát mégsem sodorja el a szél.

Csak egy lábnyom, mit a tegnap hagyott,
a hatalmas tenger hiába mossa a partot,
ellopni nem tudja soha.

Csak egy mosoly a száj szegletén,
alig látható, olyan szerény,
szívemben, míg élek ott ragyog.

Csak egy hang, egy kedves dallam
mely lelkemben lakik halkán,
s elkísér hosszú utamon.

Csak egy tekintet, csak egy illat,
csak egy apró mozdulat,
mindörökre az enyém marad.

Kajuk Gyula (trendo)

Záróra

Míg utolsó italom kortyolom,
szemem átfut, majd elmereng
a parányi presszóasztalon.

Rúzsos pohár, füstölgő csikk
és egy letört műköröm...
Elszáll a szerelem,
emlék az elmúló öröm.

Rúzsos pohár, füstölgő csikk,
és egy letört műköröm.

Külvárosi utca

Ezen az utcán nem sétálgat senki.
Szemetet szór szanaszét a szél.
Mint a bolond fiú a szomszédomban,
ki egész nap tesz-vesz és magában beszél.

Ezen az utcán nem sétálgat senki.
Kényeskedő lányok szoknyája nem libeg.
Nem füttyögnek utánuk a srácok.
Bánattól terhesek itt a fellegek.

Ezen az utcán nem sétálgat senki.
Lehúzott redőnyök, tört kirakatok
vakon merednek a szemközti falra.
Rozsdásak az ócska lakatok.

Ezt az utcát nem énekli már meg,
aki tudná... Attila rég halott.
Nem tudom, hogy mért is jöttem erre...
Lehorgasztott fejjel ballagok.

Az utolsó tűzgyújtás

Nem sajnálom az elfogyó tűzifát!
A máglyába rakott hasábok tüze
sugározza rám az ősi mágiát
legalább még ma egyszer...
még egyszer, utoljára!
Szálljon fel kéményem sűrű füstje
és telepedjen rá a tájra,
köhögtesse meg az errejárót cudarul!
Hadd lássa, nem bánik a fával fukarul
a vén zsvány, ki most bőszen
egyre csak rakja, rakja még...
s ha már mindene a tűzön ég,
hát odaveti rá versét is dacosan!
Ha versemet nem könnyezték meg
a fehérnépek, e hálátlan dögök,
legalább füstje marja szép szemük,
míg engem elvisznek az ördögök!

Részeg poéta

Öt körte-kört már megivott,
mikor vadul , váratlanul kitört
kitekert strófaiból az értelem;
a galaxis új színkörre váltott
és az ő vállára csillagpor szitált,
időtlenül és mégis hirtelen.
Már nem számított senkinek,
hogy mennyire elhízott;
borostás, csapzott, részeg,
talán foga sincs...
Mindenki tudta,
hogy a végtelenre nyíló ajtón
ő az egyetlen, félbetört kilincs.

Októberi hajnal

Kertemre nyirkos köd szítál,
cserjék tövén hideg homály,
elhagyott pókháló lengedez,
fázós konyhamban semmi nesz.

Ezer év súlya ül vállamon,
a penge míg serceg az államon;
tükörből bámul egy idegen arc
ráncok, hegek, árkok: mind hadisarc.

Látom rajta a veszteségeket,
az elszalasztott szép esélyeket,
a bevert orr fájdalmat idéz,
pedig már sírban hever az a kéz...

Ő is meghalt, az a régi lány,
nem ül már arcán a titok, a talány,
letörlöm magamról a maradék habot,
a hűtőbe egy palackért benyúlok.

Szívemben nyirkos köd szítál,
szemem alatt kékes a homály;
üveg nyaka koccan a stampedlihez,
hol Kispál szól, hol Emil Rulez.

Emlékszötte

A nagy folyó, mint egy kifakult gobelin,
századok óta függve egyazon falon,
nyers színét lazúrosra szíttá már a nap,
besütve reggelente a gót ablakon.

Bár az ezüstsálak sokasága őrzi még
a hajdani víz csillámló felszínét,
a sötétlő olív már szürkészöldre váltott,
s ki tudja, milyen volt régen ez a kék...

Vagy csak káprázó képzeletem
villantja fel az ősi palotát?
Nincs is fal, melyen szálakból szötte
puha gobelin őrizné a hullámozó Dunát?

Akkor honnan tűnnek elő e gyönyörű színek,
mily mélységből törnek fel sóvárgó dallamok?
Tűnődő arcom a tavaszi fénybe tárva
itt ülök-e még, vagy már odaát vagyok?

Vándorúton

Kifosztott szántón át vezet
a kékaszfaltos út,
nincs közelben épület,
se villany, se vasút,
csak egy öreg fa tárja szét
az ég felé karjait,
várja a közelgő égiháborút,
hisz mi mást várhatna itt?

A nyugati szél vadul gyúrja
a piszkos felleget,
régem ilyenkor tudtam jól,
hogyan anyám emleget,
sóhajtva kérdezi magától,
merre jár csavargó fia,
és jut-e néki éji szállás,
meleg vacsora?

Ő meghalt, rám nem gondol senki,
nincsen, ki eltűnődne, utam hová vezet,
nem kíséri léptem se áldás, se átok,
nyomot nem őriz rólam az emlékezet.
Csak ballagok a kékaszfaltos úton,
agyamban rímek, dallamok, regék,
társtalan utamon – ha néha megállok –
mesét zümmög nékem a forgó szélkerék.

Kamarás Klára (si)

Cserepes Éva

Mikor kezdődik az ember élete? Vitatják, hogy a születéskor, vagy a fogamzás pillanatában. Meg lehet állapodni benne, mint az időszámítás kezdetében. Szerintem nem fontos, legfeljebb a törvények, jogok szempontjából.

Hol kezdődik az ember sorsa? Ez már igazán fogas kérdés. Mehetünk visszafelé az időben. A szülők, nagyszülők életében keressük a gyökereinket, vagy még távolabb, a család ködbevesző múltjában?

Egyesek családfáját számon tartja a történelem. VIII. Henrik összes feleségének származását ismerjük. Tele van a történelemkönyvek hátulja származási táblázattal.

Akkor kezdtem a magam eredetét keresni, mikor azt kaptuk házi feladatul, hogy mindenki készítsen családfát.

Apám anyja cselédlány volt, apja ismeretlen. Mindig úgy képzeltem, hogy magas, szőke, kékszemű férfi volt. Szép és nagyon okos. Hogy is lehetett volna másképp annak az ügyefogyott barna asszonynak, aki a nagyanyám, olyan fia, mint az apám!

Anyai ágon már messzebb jutottam. Sokat hallottam róla, mert a háború alatt mindenkinek igazolni kellett a származását, és ezek az adatok később is sokszor szóba kerültek. Svájci paraszt és fiumei kormányzó unokáit sodorta össze a sors anyai nagyszüleim házasságában. Anyám szép volt, kedves és érzékeny. Simulékony természete miatt becézték Cicának. Már 18 éves korában eljegyezte egy Erdélyből áttelepült fiú. A vőlegény a II. világháború elején meghalt. Cica 10 évig gyászolta, és csak 28 évesen ment férjhez, apámhoz. Született egy fiuk és több gyereket nem is akartak. Már 36 éves volt, amikor én megszülettem. Nem vártak, nem akartak, de elfogadtak. Csak kamasz koromban jöttem rá, hogy valószínűleg én is Ratkó gyerek vagyok. Szüleim ezt soha nem sérelmezték. Szerettek.

Ratkó Anna egészségügyi minisztersége alatt rengeteg gyerek született. A kórházak nem győzték ellátni az anyákat. Édesanyám szülés után két napig feküdt a hideg folyósón egy tolókosin, mert nem volt szabad ágy. Megfázott és valami reumás láz is elérte. Soha többé nem gyógyult meg teljesen. Mindig úgy éreztem, hogy az én életemért adta cserébe az egészségét. Apám orvostól orvosig, egyik kórházból, a másikba, szanatóriumokba vitte, de sehol nem tudták meggyógyítani. Végül a lakás rabja lett, évekig nem tudott otthonról kimozdulni.

Apám dolgozott és tanult, aztán otthon is dolgozott feketén, - ahogy már akkor is mondani szokták. El kellett tartania a négytagú családot, fizetni az orvost, gyógyszereket. Anyám gyógyszerfüggő lett. Ha receptre nem jutott hozzá, ismerősökön keresztül megszerezte magának, amiről azt hitte, hasznára válik. Az orvosok hiába figyelmeztették a mellékhatásokra. Ha apám nem adott rá pénzt az üdvöztető tablettákra, eladta a ruháit és minden nélkülözhető tárgyat, amire vevő jelentkezett.

Nekünk gyerekeknek mindig, mindenünk megvolt. Nem láthatta rajtunk senki, hogy egy teljesen megrokkant anya nevel bennünket.

Anyám szelíd természetét a bátyám örökölte, én inkább apám gyakorlati érzékét, talpraesettségét. Korán átláttam a helyzetünket. Ahol tudtam, segítettem. A tanulás nem okozott gondot, csak az érettségi előtti évben, amikor édesanyám utoljára kórházba került. Az orvos megmondta, hogy már csak pár hónapja van hátra. Apám egész nap dolgozott, bátyám egyetemi hallgató volt, tőlünk több mint 200 km-re. Otthon nem volt senki, aki állandóan anyám mellett legyen, vigyázzon rá, ellássa. A kórház sem volt igazán jó megoldás, mert ott csak egy volt a sok között. Láttam, mi történik. Odateszik az ételt, és ha nincs ereje enni, elviszik a tányért. Ha nem képes elővenni a főkből a holmiját, fésületlen marad. Nem hagyhattam magára, hiszen az én életemért adta az egészségét! Minden reggel bementem hozzá, megmosdattam, megfésültem, megettettem, aztán rohantam, hogy beérjek az első órára. Tanítás után visszamentem hozzá, hogy egyen legalább valami keveset az ebédből is. Otthon rám várt a takarítás, a mosógép, bevásárlás. Nem volt időm tanulni, és fáradt is voltam. Mindez olyan természetesen pergett, nem is gondoltam bele, de gyűlt az elégtelen az ellenőrzőmben. Senki nem kérdezte, hogy egy addig jeles tanuló, hogyan állhat több tárgyból bukásra.

Behívatták apámat. Nem tudom, mit mondott az osztályfőnökömnek, de év végén átengedtek mindenből.

Édesanyám mintha még a halálával is rajtam akart volna segíteni. Nyár végén ment el, hogy én az utolsó tanévben mindent bepótolhassak és legyen időm felkészülni az érettségire. Akkor fogadtam meg, hogy minden évemért, amit megérek, egy-egy szál szegfűt viszek a sírjára Halottak Napján. Mindig annyit, ahány éves vagyok.

Törött tükörben

Tavaszi, be ne csapj!
Tükröm eltörte már az idő,
honnan tudnám hát, hogy ki vagyok,
fénylik az ég, én is ragyogok.
Jaj, ki vagyok?

Álmomban kócos, apró angyalok
simítanak rám új fehér ruhát,
mosolyt arcomra s egész éjen át
kislány vagyok, tipegve lebzselő,
vagy táncoslábú, karcsú, ifjú nő.

Tavaszi ne neved rám,
elhervadt már az időm,
tükröm eltörött.
Visznek már, visznek holnap a kertbe,
hol más ápolja a mályvát
domború ágyások felett...

Télvégi álom

Most köd borul a kerti fákra.
Csak tetszhalottak. Tavaszt várva
alszanak békén, mit se sejtve.
Valahol csattog már a fejsze,
s hallik a fűrész sikolya.
Halotti ág e nyoszolya.

Te csak gondolj a szép tavaszra!
Álmainkat már behavazta
a felejtés s a tél varázsa,
de majd kikel ezer parázna
növény a földből s lángkap,
mikor szerelmet súg a Nap.

Hunyd le szemed s a rózsailat,
amely számunkra rég elillant,
körülfon újra, érzed? Érzem...
Nincs többé tél, a fénybe értem.
Álmodd, hogy megfogod kezem,
ha elhiszed, én elhiszem.

Színház után

A szeretőm egy nyakigláb kamasz volt,
még szép szava sem volt a szerelemre...
de hullt a hó, fülemben még
Schubert zenéje zsongott...
Lépj közelebb, csak ennyit mondott,
s én hozzábujtam égve, dideregve...

...és akkor, ott a sárga lámpafényben
a hópelyhek mind bódult táncba kezdtek,
fülemben örült tücskök ciripeltek...
...én hallottam a szavak szárnyalását,
vagy csak a téli szél zúgását...?
Ott kellett volna abbahagyni.
Hogy tudtam magam így becsapni!

Valahol mélyen...

Valahol mélyen... bűvös hangon
egy angyal dúdol... Egyre hallom.
Csak képzelődés? Éber álom?
Szétfoszlik, sehol nem találom.
Olyan sötét az éjszaka!
Soha nem érek már haza.

A lélek mélyén van az isten?
A félelem, és annyi minden,
szorítja torkom s szívemet.
Valaki majd csak eltemet...

Valahol mélyen... Én kerestem.
Ne kárhoztasson senki engem.
Az oltár mögött – Ostoba! –
nincs más, csak egy üres szoba.

Talán...

Talán egyszer hiányzom még...
Mikor tavaszt bűg egy madár,
talán felbukkan egy emlék,
és akkor majd gondolsz reám.

Talán lesz nyár és éjszaka,
mikor minden csillag ragyog,
egyedül ülsz egy kis padon,
s azt képzeled, hogy ott vagyok.

Talán a hulló levelek
alatt keressz egy lábnyomot,
de visszahozni nem lehet,
amit az idő elmosott.

Mikor még nem volt „te” meg „én”
csak „mi” – ez volt a szerelem?
Akkor nem volt fagy, hó, halál...
Ne tudj feledni sohasem!

Kardos Zsolt (*hoporty*)

Színes részegség

Zöld szemek, sárga gondolat,
fehér arcodon, piros a szád.
Vörös bor a poharadban,
rózsaszín lepel borul rád.

Tíz-húsz üveg előtted,
üresen tátong feléd.
Egy-két forint zsebedben,
érzed, nem elég.

Káli László (Captmemo)

Egy anya dilemmája

Megöljem, vagy ne öljem? Ez itt a kérdés!
Mert a „lenni”, az eldőlt egy pillanat alatt!
De a „nem lenni”, mely mint féreg a fát,
belülről rágja a lelket, megtörik az akarat.
– Ó, nem lehet! Nem tehetem egyiket sem! –
sikoltja a lány! Hogyan is ölelhetné meg,
szíve alatt megfogant magzatát. Hiszen
minden élet az Úr ajándéka, és nem véthet
akkorát, hogy elveszejtse lányát, vagy fiát!
Így tépelődik napra nap, és minden éjen át.
Már-már megnyugodna háborgó lelke tán.
Ha az Isten így akarta, e gyermek éljen hát!
Legyen meg az Ő akaratja! De jaj! Mégsem
lehet! S mint mezőn, villám a magányos fát,
úgy hasítja ketté e gondolat, hófehér lelkét.
– Nem tehetem! Ki az égben van, ha most lát,
megérti! Hisz’ akkor egy másik élet huny ki
talán! Hiszen az apja sem akarja, hogy e sarj
szárba szökkenjen tavaszra. Az ő léte is tét! –
Az Élet malmában, melyet az idő vize hajt,
ily malomkönyi kérdések közt örli magát.
S dönten kell. Élet, vagy halál!? Könnyei,
mint megáradt, gyorsvizű patak, rohannak
le arcán, s ő hagyja. Nincs ereje se törleni,
se nyelni már. Imája, könyörgése az égbe,
könnye a földbe száll. Végül dönt: halál!
Aztán beléhal e döntésbe. Bár ő maga
él ugyan. De a földön csak az árnya jár...

Önmagadért rendületlenül

Ha másként nem is, de legalább ott, legbelül!
Ha másért nem is, önmagadért rendületlenül
menj az úton! Dacban viharral, szembe széllel,
ha arcodba késéssel vág a tudat: sosem ér el
a végső célig utad. Csak azért is, és mindvégig
hinned kell mégis! Tartson ugyan ezer évig,
amíg hinni tudsz magadban, ember, és Isten
nem tántorít, hidd el! Csak a szíved vigyen!
Ne másokért! Magadért! Mert mindent veszít,
ki mindent feltett! Ha vesztesz majd, senki
nem lesz, ki állná a számlád az elszámolásnál.
Csak önmagadra számíthatsz. Hiszen a vásár
jó előre alkuszik kiterített bőrdre a kofákkal.
Legalább most, mielőtt jól gyomron vágnak,
oltsd ki saját szemed világát, mielőtt a szálkát,
mit életed akasztott beléd, gerendának látják!
Most az egyszer tedd meg végre! Csupán csak
magadért kiáltsd abba a végtelen pusztába!
Bármit is tettél, mindig egy cél vezette lépted:
a legkevésbé fájjon mindenki másnak a léted.
Ne várd, hogy most megértsenek. Kiben fájtaal,
nem hoz megennyhülést a szó, sohasem látják,
nem értik, egykor akár magad ellen is tettél,
mikor gyűlöltté lettél bennük. Észre se vették,
hogyan próbáltál megfelelni, embernek lenni,
hogy kívüled másnak ne fájjon nagyon. Pedig
igazán, hányszor halt beléd megfogant álmod!
Hányszor kellett szerelmed elvérezve látnod!
Ki hinné el, hogy mindig csak segíteni akartál!
Mindig magadtól, és mindig magadból adtál
Sosem kértél. Ha adtak, jó szívvel elfogadtad.
Szeretetre vágytál, s ha másként nem kaptad,
hát koldultál. Koldus botra végül így jutottál.
A világból mégis üres tarisznyával futottál!
Mondd el végre, hogy embernek még ennyire
(mint neked ott benn), nem fáj semmi sem.
Ha másként nem is, de legalább ott, legbelül!
Mondd el, csak önmagadért! Rendületlenül.

Címe sincs vers

Bűnömmé lettél hát mégis, gyönyörű Kedvesem.
Fejemre úgy olvasnak, mint bűnlajstromát valami
vádlottnak. Csak hallgatom a monoton hangokat,
ahogy sorjázik egyre a szó a sok önjelölt, alkalmi
ügyész szájából. Tudják, hogy születtem, valaha,
valamiért, meg hogy anyám is volt. Aztán, amikor
nevét mondják, valami régről jól ismert fájdalom
fut végig egészen a lelkemig. Vagy csak az iszony?
Csupán egy pillanat, s már tovább futnak a szavak
a fejem felett. Miközben még anyámon kesergek.
Lassan jó tíz éve, hogy nem is láttam. S előtte is?
Mondta tán: szeret! Csak az évek visszafeleseltek.
Jaj, de miket is beszélek! Persze, hogy szeretett!
Talán nagyon is. Talán nagyon... a maga módján.
Ahogy merengek, közben persze peregnek az idő-
homokszemek, a jövő múlt lesz, s jelen. Ostobán,
értetlenül bámul a semmi rám. Hallom a hangokat,
értem is, miszerint azzal vétettem, és az volt talán
csak a hibám, hogy téged nem eléggé, és nem jól
szerettelek Kedves. Talán csak... a magam módján.
S hogy nem futotta többre, és jobbra? Azt meg ki
honnán tudja, hogy a semmi és a minden között
(valamint föld és ég, Menny és tüzes pokol között)
mennyi volt az az úr, amit a szerelmem kitöltött?
Mindig is mondtam: az vesse rám a legelső követ
a sorban, ki nem fél, ha végül kő kövön nem marad.
Mert senki sem büntelen. Tudom rég, tudom már jól!
Mikor kiszakadtam anyámból, fájdalomra rám ragadt.
Tán ha a köldökszinórt nyakamra kötözte volna...
S a lelket belém szorítja akkor... A világ, meglehet
megváltatlan volna ezáltal, de tán a bűn kevesebb
lenne. Az enyém, az övé, a tied, és persze, a tietek.

Harmadnap

Harmadik napja vízen és kenyéren élek,
noha nem a koldus-szegénység éhsége,
ami gyötör. Csak halottaimat böjtölöm,
harmad napja.(Lehet, úgy harminc éve)
Harmadnapra feltámadott Jézus. hogy
aztán majd harmadnap, (vagy harmad
millió esztendő?) kövessük őt az égbe.
(Már hogy az után a bizonyos hajnal
hasadás után, a végítélet éjjele múltán.)
Azért... mégis van ebben az egészben
valami disznóság! Mert hiszen, ha az a
kutya, épp akkor nap lesz valamiképpen
elásva, meglehetősen kevés ideig kell
várnia a feltámadásra! Nem úgy, mint
némelyek, akik régóta várnak sorukra
a föld gyomrában, hogy az Isten intsen.
De... hogy is van ez? A holt lelke az égbe
megy. Ott meg, valami nagy váróterem
lehet, ahonnan két út vezet. Egy a fénybe,
egy a tűzbe. Azért, az se valami jó lehet!
Ott remegni (lélekben), hogy melyik úton
engedik tovább a lelkeket! És még azon,
hogy az az út milyen lehet? Meg aztán...
A feltámadás mire lesz, a sokadik napon?
Harmadik napja vízen és kenyéren élek.
És már nagyon végén járok a reménynek,
miszerint fentről figyelnek azok, akik már
elmentek, s hogy valaha is közénk érek.

* * *

Egy novemberi vasárnap éjjel szeretett nagyanyám a Mennybe költözött. Aztán apám, rá egy hétre. Tán azért igyekezett, hogy a kimondatlan mondatok asztagát kazlakba rakva mindet megmutathassa, s hogy lám, még emlékszik azon időkre, mikor a tarló felett hajló marokszedők közt ott sötétlett nagyanyám fejkendője. Lám, addig cipeljük a sok kimondatlan mondatot, hogy végül belénk hálnak anélkül, hogy bennünk kívül bárkiben, és bárhogyan: valami jelet hagyjanak. Nem mondta el apám nagyanyámnak, és nem mondtam el én se Jó apámnak, anyámnak, tán nekem se mondja senki, amit későn lesz, amikor elmondanának.

Nem emlékszem

Én már nem emlékszem arra, Te vettél észre? Vagy én Téged? Vagy csak úgy, büntetésnek sodort melléd az élet? Amiért tettél már annyi jót, hogy időszerű volt velem büntetni Téged? Már nem emlékszem arra, milyen volt az élet, amikor még nem ismertelek, nem vártam Rád hajnaltól hajnalig, minden órában és percben. Mindegy: ébren, vagy az álom éppen rámtalált. Nem emlékszem arra sem, hogyan, miképpen lett abból az apró pöttyből egész életnyi álom! Olyan, amelynek nincs kezdete, és nincs vége, amelyben nincs távolság, túlér minden határon. Először egy kép! Aztán a hangod volt talán az, ami elvarázsolt. Később a gondolataid magja! Ahogy bennem csírázott Mennyi közös emlék! Amíg nem voltál? Már nem is emlékszem arra!

Árnyék a falon

Ma még itt vagyok, holnap talán majd amott.
De igazán már itt sem, még ott sem vagyok.
Halvány másolatként követ a lét, miként
árnyék a falakon. A megélt szebb napok,

nevem, feledésbe merül, és kiderül:
álom volt az egész, csak torz agyszülemény.
Amiről azt hittem, hogy olyan lenyomat,
amely örökre megmarad, az nem egyéb,

mint szél szárnyán szálló szürke por, semmi más.
Malomkönyi súly minden vers a lelkemen.
Minél inkább kifele törtek belőlem,
annál jobban nehezült valami itt benn.

Letarolt valóság az üszkös romokon.
Ennyit hagyok emlékül abból, mi vagyok.
Végül betakar a jótékony feledés,
enyészet nyeli el tetteim, itt hagyott

szavaim. Üresen kong a név, mely mögött
ma még itt vagyok én. Igen. Ma még! Aztán
jönnek majd holnapok, helyem más veszi át.
Így van jól. Ettől halad előbbre talán

a Világ. Én már belefáradtam tolni
echós szekerét. Majd' öt évig próbáltam,
s majdnem tízszer ennyi nyomja a vállam.
Megnyomorodtam már a megalkuvásban.

Nem! Nem búcsú ez, hiszen búcsúzni csupán
annak kell, annak illik, kinek van kitől.
Az elhagyott feleség, megcsalt szeretők,
eldobott szerelmek eddig még senkitől

nem várták, hogy búcsúzól visszaintsen
a keresztútról. Nos, én sem teszek illet.
Húsvét van, és feltámadás. Látod Uram?
Nem sikerülhet minden, és mindenkinek!

Ma még itt vagyok, holnap talán majd amott.
Az Isten se tudja, hogy éppen hol vagyok.
Egyszer csak kialszik a fény, s nem látszik
tovább kifakult árnyékom a falakon.

Kamarás Klára (Si): Budafai parkerdőben

Kántor B. Péter (kantor)

Viaszcseppnyi imádság

A gyertya lángja újra táncol, lobban,
Öregszik az este, immár egyre jobban.
Öregszik a csend is, mélyülnek ráncai,
Ránc-parketten csillannak békesség-láncai,
Meggötik a Rosszat, béklyóban ma minden,
Verset ír, mosolyog, cirógat az Isten.

Hozzá suttog hangom: hangya szól az éghez,
Elfáradt kis tintafolt fölsóhajt a Széphez:
„Adj nekem ma hitet, újraéledt Csoda,
Törd szét ma az időt: nincs örökké, soha;
Törj szét minden szürkét, adj ma a szeretet
Szivárványszínéből néhány kis szeletet.
Karácsonyi gyermek, szívemben gögicsélsz,
Otthon vagy, tudod már, ma újra hazatérsz.”

Keszthelyi Béla (102)

szabályaid szerint

úgy mentem túl messze, hogy túl közel mentem.
mozdulatok nélkül léptem túl egy határt.
vagy talán a határ ment úgy át felettem,
hogy észre sem vettem. egyszer csak nem kívánt

tűréshatár-sértő lettem, társ és értő
hallgatóság helyett. adagom megvonták.
alaktalan, szemét márciusi hétfő.
a hajónk már elment. a kikötőt bontják.

Kis-Mezei Katalin (kismezei)

Az út

Nekünk az életünk lett a szél
a kócos reggel is úton talál
alattunk zúg mázsányi acél
és minden kanyarban ott egy halál.

Tegnapok sírnak hátunk mögött
széttört szerelmek elvesztett hite
de ránk vár a Nap a domb fölött
hát nem nézünk vissza már senkire.

Mi tudjuk, az út sosem fog el
valaki holnap is továbbhalad
a Kékesen értünk áll a Kő
és emlékünkhöz őrzi egy kék szalag.

Farkasdal

Még versenyt akarok futni a széllel
lihegve dőlni egy fatörzs tövébe
hasalva lesni hangyák vonulását
még ne dörzsölje senki
bús barna bajszát homlokomhoz
még ne fogja le kezem naptár és óra
reggeli-ebéd-vacsora, vasárnap mise
kedden és pénteken szeretkezőnk.
Én nem hajtok térdet és fejet.
Inkább üvöltök még egy kicsit
Petőfi farkasaival.

A tegnap rabjai

Múlttá vált álmok és megfagyott könnyek
vénült márványablán sorjázó nevek
megfáradt szerelmek porrá lett hitek
– bezárt szeműeken nem segíthetek.

Nem tudok várni elvetélt csodákat
öreg sírok között utam nem vezet
kiégett szerelmek hamvát nem őrzöm
sárgult képek alá gyertyát nem teszek.

Engem a holnapok hívnak már táncba
örök-új hajnal játszik az ablakon
látom hogy fölkel a múltnélküli Nap
a tegnap rabjainak nincs mit mondanom.

Kiss Péter (*kisszp*)

Álmaimban...

Álmaimban visszatér a boldog ifjúság,
hangaágról szórja rám a vágyak rúzs-színét.
Alvajáró lepkeárnyak, lányok, halk imák,
csókos ajkkal megérint a lázas esti szél.

Orgonák közt botladozó május illata,
folyóparton csókolózó felhő-tarka ég,
alkonyattól átvirrasztott számos éjszaka
újra itt van, hozzám simul, régi dalt ígér.

Álmaimban visszatérő boldog ifjúság
őszbefordult életemnek színes tárhelye,
fények, árnyak, halvány hangok, illat, zöldfa ág,
távol van, elillanó, de mégis jó vele.

2009. október 15.

Pillanat

Fenn jár az ember a hegy tetején,
felhők közt ázik tollpihe szárnya.
Lenn botorkál hideg árok ölén,
megszorul benne a csüggeteg hajnal.

Eljön az ősz, vele fogytán a kedvem,
árok ölén, hideg alkonyokon.
Csókolgatnám forró láz-ajakammal,
szép szeretőm szőke hajfonatát.

Elszáll a pillanat, habja a földön,
rátapos barnán a vak valóság.
Markom az árnyakat fészülő ujjak,
gyűrődik benne egy halk zokogás.

Augusztusi forráság

Hátat fordít, rom a nyár,
lábnyomában fonnyadt fű,
elapadó, békanyálas
pocsolyában rozzant ág:
szélrepített hegedű.

Rikácsoló hangon vandál
seregélyek hada rebben,
aszott, gyümölcs-húzó ág
sehol-terülj asztalán
éhség megül keservesen.

Dülledt hőség földre nyom,
nyelvem kanóc, jól kiszáradt,
harminclábú kecskenyáj
kertek alatt félúton
megkerül egy szűnyog-hadat.

Romokban a forró nyár,
délidőben árnyékfoltom:
kutyának sem kell a látvány...
Nyárról szóló versikémet
padra teszem, betakarom...

Kovács Barbara (*Atlantiszi*)

Slagvég

Slagvég – avagy, amikor a férjnek elvei vannak...

Locsolás. Mármost a kerté.

A férjem locsol. Ő „A” locsoló. Más nemigen teheti, mert mi pazarló módon képesek lennénk mindent meglocsolni, nem csak azt, amit ő ültetett. És az nem jó. Ez tavaly nyáron bebizonyosodott.

Akkor határozta el ugyanis, hogy lehetetlenné teszi számunkra a locsolást, mégpedig olyan módon, hogy a slag végét – egy bombabiztos rejtékhelyre eldugva – bezárta valamelyik szekrényébe, aztán aki ennek ellenére nagyon ragaszkodik a locsoláshoz, az kannázzon. Már aki bírja.

Persze, lehetne a slag végére illeszthető spricni nélkül is ragyogóan locsolni, csak úgy, egyszerűen a csővel, de mégsem lehet, mert oda pedig, egy valamilyen általunk nem ismert módon, minden kétséget kizáróan, és minden, az eltávolítására történő igyekezettel dacolva levehetetlenül odarögzített egy elzáró szelepet.

Csak levágni lehetne a csőről. Vagy, ha nagyon firnyákosan a kisujjammal jó mélyen belenyúlok az elzáró szelepbe, akkor ott éppen elér a kisujjam legvége egy benyomható gyűrűt, és ha sikeresen hajtom végre ezt a műveletet, akkor szabadon áramolhatna a víz kifelé, ha nem lenne útjában a kisujjam valamint a kézfejem.

De, mivel ezek ott vannak, a víz ragyogóan spriccel, mintegy gellert kapva a kezemtől, a csőre merőleges irányban mindenfele, leginkább rám. Szóval nem ez a legjárhatóbb út.

Középső fiam ezért tavaly nyáron vett két darab pisztoly-szerű spricnit, egyet elől hagytunk, hogy a férjem elzárhassa azt is, ha akarja, a másikat viszont olyan helyre tettük locsolás után, amiről ő nem tudott. Idénre viszont ezt valahogy elfelejtettük. Mármost, hogy hol van a „miénk”. Lehet, hogy egyszer mégis elől hagytuk, és a férjem azt is elzárta, de erről az egésztől megfélemedezett, vagy csak úgy tesz, mint-

ha, bár lehet, hogy tényleg, ugyanis ő egy egyszerű spricnival locsol, nem azzal, amit a gyerek vett tavaly.

Nos, valamelyik este, amikor egyik fiú sem volt itthon, és a férjem amúgy is éppen békésebb hangulatában volt, míg ő vacsorázott, elkezdtem puhítani, hogy ugyan, tegye már olyan helyre a slag végét, amiről én is tudok.

Nos, természetesen hallani sem akart róla. Indoka: el fog tűnni. Elviszik a fiúk. Elvész. Összevissza fogunk vele locsolni, stb. stb.

Egy darabig békésen tűrtem, majd megpróbáltam érvelni, miszerint, csak őt kívánom tehermentesíteni, hiszen, éppen most is, fél 11-re ért haza, én meg itthon voltam már 6 körül, és szerettem volna locsolni, de csak az ujjammal tudtam. Ha akkor locsolhattam volna, nem kellenek neki most, este 11 körül nekiállni locsolni.

Na, hát majd lenyelt, hogy az ujjamat ne dugjam oda be, mert tönkreteszem vele a szelepet! Majd vesz ő nekem slagvéget, amikor ráér.

Mondtam, igen, tudom, majd augusztus közepén, amikor majd szabadságon lesz, és pénze is lesz rá (pár száz forint).

Igen – mondta nagy komolyan.

Es addig mi lesz? Én most már mindig itthon leszek, fogok tudni locsolni, engedje meg, hogy ezt a gondot levegyem a válláról!

– NEM – jött a kategorikus válasz. – Ez ELVI kérdés!

Bammeg. De ezt csak úgy magamban mondtam. Hangosan kimondva nem használt volna az úgy szerencsés kimenetelének.

Aztán összeszedtem valamennyi, eredendően létező, valamint a sok évtizedes, kicsi gyerekekkel való foglalkozásom alatt szerzett türelmemet, és tovább érveltem.

Mondtam, próbálja egy kicsit kívülről nézni ezt a mostani beszélgetésünket. Férj és feleség, ülnek együtt békésen este a konyhaasztalnál, a férj tömi a fejét, a feleség pedig azért könyörög, egyelőre reménytelenül, hogy a férj tegye lehetővé számára, hogy „helyette” locsolhasson, de sajnos komoly ellenállásba ütközik. Pedig nem a férj bankkártyáját kéri, csak a locsoló végét.

Hát kabaré!!!

Na, erre végre elröhögte magát, és nagy kegyesen beleegyezett, hogy elárulja ennek a felbecsülhetetlen értékű, páratlan eszköznek a rejték helyét.

Ezek után vagy húsz percen keresztül hallgathattam, hogy: de meglegyen, de ne hagyd elől, de eszedbe ne jusson máshová tenni, mert ha elől hagyod, el fog veszni, elviszik a fiúk, és sose kerül vissza, stb. stb.

Végül meg is kaptam, akkor nyomta a kezembe újabb tirádák kíséretében, amikor indultam zuhanyozni. Akkor viszont már ráordítottam, hogy el ne kezdje előről, mert menten sikítani fogok!

Vigyorgott.

Azóta boldog slag-vég résztulajdonosnak érzem magam, és roppant büszke vagyok a kivívott bizalomra.

Kovács Daniella (vorosfiliom)

Én igézve nézlek...

Nézlek, ahogy alszol, te arany árny-halom,
csodás tested körül zenét fest a fény,
becézve siklik kezem hátadon,
ábrándba ringatsz, akár egy költemény.

Pilláid ívén ül a nyári meleg,
vágytól nedves ajkad olykor megremeg,
s azóta, hogy lehunytad gyönyörű szemed,
dallal töltődik köröttünk a csend.

Cinkos kebleden pihennek az álmok,
s én igézve nézlek, soká, csöndesen,
féktelen gyönyörnek boldog útját járom,
szerelmedre vágyva ősi tűz gyúl bennem.

De te alszol tovább szelíd némaságban,
mit sem tudva arról, hogy csókod éhezem,
hogy buja álmaid labirintusában
szüntelen bolyongva vágylak, Édesem!

Újabb év múlt el...

Feljajdul újra szívemben az ősz,
bokámon kúszik a hullámozó avar,
az idő vájta úr homályába tűnsz,
míg örökifjúságod balladákat szaval.

Csengő rímekkel a Mindenségről mesélsz,
hogyan vont sodrába a végtelen idő,
mi eddig fontos volt, semmiségbe vész,
mert a léten túl már nincs múlt sem jövő.

Ám itt a földi élet éles küszöbén
hiányod hever még temetetlenül.
Tudod te, mily hosszú az a három év,
mióta bolyongok árván, apa nélkül?

Még most is hallak, ha csend borong,
és érezlek, ha becsukom szemem,
s amikor domborul a teliképű hold,
fényében fürdetem a fejfádra írt neved.

S ahányszor simogat az októberi fény,
a mécses aranyát koszorúba fonom,
hallgatom az őszi szél édes zenéjét,
s a legszebb virágot sírodhoz hozom.

Te hallgatod némán halk nesz-beszédem,
míg én könnyes arccal nyeldeklem a kint,
ilyenkor ősszel súlyosul a lelkem,
újabb év múlt el - nélkülöd, megint.

Mert csakis Téged...

Az éjféli ablakain át
csillagok árja reszket,
a holdnak árnyas szirtfokán
gyémántesőt peregtet.

A teliképű, drága fény
híg ezüstjével fürdet,
fátyla alól a szenvedély
andalítóan lüktet.

Elfordult arcomhoz simul
szívem húrjába tépve,
ám jéghideg szikráiból
nem látok mást, csak Téged.

De ő, ott fent az éj egén
még izzóbb fényre lobban,
s a földi élet szűk terén
magához ölel hosszan.

Álom-ölébe csábítgat
vággyal merül szememben,
édes szavával elringat,
hogyan foglyul ejtse lelkem.

Ám minden szó, mit ő kiejt,
oszlik a mély homályban,
mert csakis téged szeretlek,
az egész táj világban.

Kovács János (*greenapple*)

Nevem – van

Kedvem – van.
Nevem – van.
Táncolok, mint a pók –
hálóban a szerelem, a csók.
Keresem helyemet –
hol találom meg hiányzó feletem?
Nagy a világ –
kicsi a ki-mit csinált.
Igyekszem feledni a tegnapot –
nem lesz e még nehezebb a mai napot?
Mi az mi a világot hajtja –
kell e hozzá új motor fajta?
Fulladok a tegnapomban –
felfrissülök holnapomban.
Az új cipő nyomja sarkamat –
szerencsém hogy nem farkamat.
Ma énekelek –
holnap csendben éldegélek.
Nincs sima út az égbe –
csak le-fel labirintus (a fenébe!).
Örülök hogy a téli nap rövid –
a reggelitől az esti ködíg.
Véget ér a mai nap –
véget ér e pillanat.
Van – nevem.
Van – kedvem.
Holnap újra kezdek...

Letörten

Testem, lelkem kitaposott föld,
megért levél az ágon.
Vár mint én, sorsára.
Szeretem az őszt:
a csonka, lemeztelenített
jelent.
Nincs jelentése a holt tárgyoknak
melyek körülvesznek,
nincs szív az emberekben
akikkel élek.
Különb tőlük nem vagyok:
magamon kívül alig látok.
Amit találok : mindig a múlt,
melyet tegnap tiportam a sárba.
Állok mint egy fa,
utak indulnak tőlem
mindenfelé.
Nincs gyökér alattam
mely egyik felé húzna.
Állok, míg a többiek
le nem taposnak.

Kováts Péter (skorpio)

Kandalló fényénél

Ülünk már észrevétlen,
elfárad, mélázó csendben.
Hol előbb még vágyunk dalolt,
most pihegő mámor ül tort.

Nézem a lángot, ahogy
Sziszegve harapja a fahasábot.
Mögöttem falra vetődve járnak
táncos kedvű, sejtelmes árnyak.

Testeden szétomlik lágyan,
a lángok rőt vörös festéke,
s újra ébreszti vágyam
e különös festmény szépsége.

s újra indul a dal
ki tudja hányadszor
s a láng-harapta fahasáb
tündöklő szikrát szór.

A szomorúság anatómiája

Ha a szomorúság megül lelkeden,
nem létezik erő, mely megmentsen.
Nyílt seb, mótely ez, mi lassan terjed,
s ilyenkor nem találsz boldog percet.

És könnyek szöknek szemedbe,
ok nélkül és váratlanul,
szorongás ül meg szívedbe,
néha megmagyarázhatatlanul.

Legyintesz rá, bár jól tudod,
nem hagy nyugodni a gondolat,
elég egy dal, elég egy hangulat,
beléd mar újra, bár titkolod.

S ha le akarod írni,
Vagy el szeretnéd mondani,
Barátodnak, vagy bárkinek,
Cserben hagy a képzelet.

Eltűnik a miért belőled,
köddé válik, elsuhan.
Nincs racionális válaszod,
csak mélyen ülő fájdalom van.

S kerülnek majd az emberek,
mint leprást, kinek szeméből
a fekete halál integet,
és rájössz lassan, téged már
Az álmok sem segítenek.

De ne törj meg! Fel ne add!
Küzdj mosollyal, vidám dallal,
s keress igaz barátokat,
a velük töltött percek elűzik,
a kegyetlen fantomokat.

Az utolsó vacsora

Lassan ült el a vizzály, s az apostolok
Egymást nyugtatva morgolódtak.
Tiétek már minden, mit én tudok,
Rátok bízom e kegyetlen világot.
Testem e kenyér miből ettetek.
Vérem e bor miből ittatok.
Szellemem járja át agyatok,
Nem tehettek mást, mit én akarok.

Amikor elcsitultak, s már nem felelt,
Péter, János és Jakab,
Megjelent a fény a felhők alatt.

Imé az EMBER!
Sóhajtott,
Ki elfáradt,
Ki csalódott,
Ki elbukott,
Ki lázadott.
Kit küldetése végén,
Az isten is elhagyott.

Isteni szellem megteremtett,
a küldetés vége kegyetlen lett.
Megtettem mindent mit e test
megtenni képes,
a szellem hatalma itt véges.
Pusztuljon hát e test, sorsa ez.

Szelleme viszont többet tehet.
Emelkedjen fel a fellegekbe
Hirdesse büszkén: ki hisz benne

Az ember sorsa
Hogy elfárad,
Hogy csalódik,
Hiába lázad,
Néha elbukik.
De van egy hely, egy ország,
Hol felszabadult lelkét
Érdeme szerint, megjutalmazák.

Csak pár betű

Szenvedély és lángolás,
Szavakkal rajzolt szép varázs
Csak pár betűből áll a vers,
Így üzen a szív: Szeress!

Lehet komor, lehet csacska,
Rímelő és rímtelen
Csak pár betű néhány sorba'
Hatása mégis, végtelen.
Ha jó a vers, könnyet lop szemedbe,
Vagy ajkadra mosolyt fakaszt,
Csak pár betű, rímekbe szedve,
Megörökített gondolat.

Csak pár betű, hatalma mégis,
Egybegyűjt barátokat
Szántód, Szigliget, Miskolc,
Értékes szép emlék marad.

Kun Magdolna (lena1)

Nagyapám

Hej, nagyapám, ha tudnád mivé lett a világ,
Nincs már jóízű kenyér sem, amit madár látott.
S nincs már égisz erő búza sem, melynek lisztjéből
Nagyanyám sütött frissen sült kalácsot.
Nincs már cigány sem, ki szívéből játszana
És elmuzsikálná neked, hogy a darumadár hol jár,
Mert tudom, úgy szeretted hallgatni déli nótaszókor,
Mikor kótyagosan hazatérve féltőn simogattál.
Nagyanyám még könnyet ejt, ha fényképedet nézi
És visszatekint rá egy szép szál, deli legény,
Kinek élete olyan volt sok szépasszony csókjától,
Mint a meséből kilépő bűvös kalandregény.
Nem tudom látod-e, hogy én most milyen vagyok,
Hisz már akkor elhagytál mikor gyermek voltam,
De hidd el lelkemben ma is élénk igaz szereteted,
Melyből felnőttként is csak szépeket tanultam.
Egyszer majd találkozunk ott a csillagokban,
Hol újra unokaként foghatod ráncossá vált kezem,
Mert tudod, hogy a zord idő nem állt meg felettem,
De rád gondolva gyermeki még megdobbanó szívem.
Néha elmegyek hozzád, és te szótlanul hallgatsz,
Pedig annyira szeretném, hogy újra mesélj nekem,
Úgy, mint akkor régen, mikor öledbe ültetél
És tündérré varázsoltál, mitől felcsillant a szemem.
Elbúcsúzom nagyapám most ezzel a verssel,
Lehet, hogy pont mellettem állsz és látod is kezem,
Ahogy megremeg a sorok között, mikor vágyam súgja,
Milyen jó lenne, ha a mindenség visszaadna nekem.

Meghalni szépen

Tudod, akkor szeretnék meghalni szépen,
Mikor aranyló párában bukik le az alkony.
S mikor párolgó könnycseppet szárít fel a nap,
Egy nyárillatban merült fényt mosolygó arcon.
Tudod, azt szeretném nagyon, hogy mikor álmodom,
Madárdal csendüljön fel egy réges-régi dallamon.
S akkor, lassú léptekkel közeledjen a szívbemaráó halál,
Hogy legyen időm elmondani azt, amit még muszáj.
Tudod, legutolsó gondolatként megfognám a kezed,
S ettől két szememben parázs tüze lobbantana lángot,
Melytől nem fájna annyira, mikor búcsút veszek attól,
Ki csodaszéppé varázsolta ezt az ábrándos világot.

Sirályszív

Vad erejű szélben könnyet sír egy madár,
Kitárt fehér szárnyaira eső cseppje szítál.
Hullámhabok sodrásában párvát keresi,
De jajkiáltó szavát már sehol sem leli.

Valaha égben szállt a gyors röptű sirály,
Ma kóborló koldus lett az egykori király.
Égben járó bánatától megdörren az ég,
Mikor tátongó szívével a tenger felé néz.

Kopár sziklaparton kövek között ébred,
Érzi, hogy nemsokára itt a végétélet,
Mégis boldog, mert nem lesz egyedül,
Mikor távolodó lelke a fényben elmerül.

Egyszer majd

Egyszer majd úgy jössz, hogy itt is maradsz nálam.
S akkor szenvedély tör utat az éjszakai lázban.
Testem testedhez simulva, mint egy virágkehely,
felélesztett vágyaidra tűzszirmokat lehel.

Szemeidben fény gyullad s mámortól forr véred.
Égben járó lánggá válnak a pislákoló fények.
S a meghitt órák súlya alatt elszunnyad a vétek,
melyre mosolypercet foltoz a bűnös végítélet.

Eggyé válni akarásunk felőrli a higgadt, józan észet,
Melynek kéjbehajló gondolata mindent felemészt.
Éjben fogant szerelmünktől, nem választ el semmi,
Mert én csak karjaidban tudok boldog ember lenni.

2009.01.03

Nyári harmat

Mint, friss harmat, mely nyári
reggeleken
lábad nyomát éri,
olyan lágyan öllelek
karjaimmal át,
s mint a kút vagy a forrás,
mely kiapadni készül,
úgy vágyom én is,
hogy tengernyi
csókod hevétől
feltörjön még egyszer
az a réges-régi
szomjat oltó
vágy.

Fényt hozol

Fényt hozol szívembe,
erős, tiszta fényt,
melytől hinni tudom,
hogy mindaz ami szép,
reményt adhat még.
Akkor is, ha minden veszett,
ha betakarnak bús fellegek,
s ha már előttem rég
leszakadt a csillagokkal teli
holdvilágos ég.

2009. október, 05

Ligeti Éva (ЛЕКА)

Fogyó Hold kukucskál

Gondjaidba merülve lépkedsz
az utcán, számlákat tépkedsz,
mert befizetetlenül rád maradt,
mint máskor. Egykoron elszakadt
önérzet, fogva tart, de kérdés,
hogy meddig marad ez az érzés?
Messzire kóborolsz nincstelen,
nem tudod, mihez kezdj hirtelen
rád szakadt bajokkal. Éhezel,
nap-mint nap semmi közt létezel,
és korgó gyomorral kénytelen
vagy hinni. Bár szinte képtelen
a helyzet, nem adod fel mégsem.
– Fogyó Hold kukucskál a résen.

Cigarettalet

az élet, akár egy szál cigaretta
kis papírba zárt apró lehetőség
leheletnyi méreg, parázs, és hamu
lélegzeteként fogyó felelősség

Eltűnik

Lelkemben gyermekévek vacognak,
dunnába izzad éjek, hajnalok
suhannak álmaimmal, s kopognak
lázasan a reggelek. Ballagok.
Meg nem járt utak pora rám borul,
szürkellő ködmezőben elveszek,
s elvesznek álmaim is. Zálogul
akartam a szót, de nem tervezek
feledett ígéretetek terhére.

Éledő gyanakvásom megzavar,
míg belső lázongásom kedvére
tajtékszik, és kellően felkavar.

De meddig tarthat még a markában?
Úgy szorít. Évek óta szenvedek.
Elveszett gondtalanság nyomában
eggyelem az alázatelemek
végtelen sorát. Félek! Egyedül
maradok a gazok közt. Gondtalan
ifjúság hová lettél? Menekül,
előlem és eltűnik nyomtalan,
ahogy a rózsahimlő bőrömről.

Csalódás nekem minden, ami volt,
aligha szólt létem az örömről,
lelkemre csak fájdalmat batikolt.

Foltozott ruhám, halál tépi szét,
rongyaim hagyom csupán csak hátra,
elmossa földi létem égiszét,
ha már nem számíthatok barátokra.
Vonszolom magam, terhem végtelen,
nemigen segít rajtam imádság.
Majd sírom is maradjon névtelen,
hadd legyen ez a végső kívánság!

Utolsó órákban

falnak támasztja magát néma csend
meredten tekint veszteglő idő
átizzadt ingét fogja pár patent
halk pihegése, már-már őrzítő

a kezét nézem, míg ágyán ülök
görcsösen mozdul, mintha intene,
úgy, mint mikor én haját fésülök
de, jaj, elveszett már itt mindene

kihullott haja helyén fehérség
mint az elpusztult erdő csonkjai
virít a kétség, veszett reménység
széthulló élet hitvány roncsai

borosták közé mély gödör fészkel
gyötrő fájdalom ráncokat karcol
fojtott sóhajban érkező vészjel
hörgő tüdeje egyre csak harcol

kendő homlokán, még kissé nedves
kegyetlen meleg is fojtogatja
nem szól már semmit, oly engedelmes
égő gyertyáit így oltogatja

álom határán szájtátva liheg,
kínját viseli, nem jajgat, nem sír
bágyadtan rám néz, kék szeme hideg
lapaj pillantás sok mindent elbír

– megismersz engem? – hosszasan bámul
emlék közt keres, rám mégsem talál
kóbor feledés közönye ráhull
közelben vár rá megváltó halál

Rám terülő gyász

Néma hallgatásba burkolódzik a csend,
csupaszra vetkőztet a rám terülő gyász,
viasz-fakó testtel fekszik még odabent
a bátyám
– már halott –
rám többé nem vigyáz.

Lőrinczi L. Anna (Anna1955)

Néma szívzörej

Száz betű hangzik, kavargó fülemben,
szavakká érlelve apró dallamot,
értelmet keresve minden ütemben,
hogyan kifejezze azt, aki én vagyok.
Önmagam kutatva befelé nézek,
szeretnék fogódzót lelteni valahol.
Elveszttem az úton – és nem kerestek...
Legbelül a szivárvány sem ragyog.
Két tudat hasít elmémből szilánkokat,
elmúlt idő mezsgyéjén kódorgok,
súlyos gondolat rág belőlem részeket;
– álommá szenderülő pillanatvarázsok.
Elmondanám,
– még el is énekelném –, ha lenne hit,
mely indulni készítené tovább,
tán életet nyerhetne a megbúvó lét is,
ha ezernyi kétségem nem lenne bilincs!
Szavak, hangok simítják érzéseim...
Távolról megérint, lágyan szól,
dobbanó szívemben szeretném érezni,
de gyáva lelkem – már nem válaszol.

Ma sír az élet...

láthatatlan cseppek
duzzadó szememben
pislákoló láng
egy örök mécses
szélbe forduló arc
ott a végtelen
suttogó a hang
kereslek
kereslek
üvölts már torok
mit ér a csönded
sikíts mert látod
a legfeketébbet
üres lyuk a térben
ilyen a hited
dicstelen díszek
fénylenek az éjben
jövőt ígérő múlt
benne van a lényeg
hazug pillanatok
mennyei fehérben

Az ördög hangja

Titkod szeretnék lenni lelked rejtekén,
álmot varázsolnék mikor fáradt az éj.
Hallgasd a sellők lágyan omló énekét,
engedd, hogy elringassa szíved kételyét.

Szárnyad szeretnék lenni csak, ha húz a mély...
Lágy csönd, ha hajnalban hasadni kész a fény.
Egy gondolatként bújni benned – lopva észet,
röppenni minden pillanatban – vár a tér...

Majdnem ballada

Árván állt a szélben egy magányos pad,
körötte apró, aranybarna levéláradat,
kiszáradt szökőkút borzongott szomjasan,
könnyek nélkül siratta a távolodó nyarat.
Megállt a fiú: tán' csak a pillanat miatt,
mert a sorsfordulók észrevétlen megállítanak!
– Ülj ide kedves, mellém szorosan,
érezni szeretném benned a viruló tavaszt.
A leány homlokát nyakába fúrta
– szeretlek – sóhajtotta szinte hangtalan,
ötven évről daloltak boldog angyalok,
az égi harsonákon trubadúrok játszottak.

Kacér kígyó kínálta műanyag almáját,
titokban születtek csábító strófák.
– A szerelem vakká tesz – suttozták a fák,
s egy álnok hajnalon feltámadt a halálmadár.
Színes papírsárkány röpült a nap felé,
vidáman szárnyalt a tavaszi szélben,
kecses táncot lejtett a végtelenség egén,
elképráztatta azt, ki véletlen ránézett.

Patak partján magányos fűz alatt
dolgos hangyák görgették az időt,
ezer csillagot gyűjtött a fekete éjben
a tajtékzó habokból kilépő sellő.
Ringató, halk dalát a hajós követte,
s eltévedt a kietlen messzeségben,
Angyalt, ha látott is – valaha régen –
fényét a talmi csillogás elnyelte.

A fiút sodorták haragvó örvények,
gyilkos fegyverré váltak szépnek hitt szavak.
Elüket a tehetetlen düh élezte, csiszolta,
s nem tompította a sajgó szerelem hangja.
Lesújtottak többször is, egymást nem kímélve,
szikrákat vetett a gyűlölet hatalma!
Meghalt a legszentebb, az egymásba vetett hit,
többé nem dobbanhatott egyszerre, két kőbe vésett
szív.
Néha megáll a padnál egy-egy visszatérő lélek,
siratják az elvesztett egyetlen szerelmet.
Megkondul egy harang is távol a hegyekben,
majd elhal a borostyánszínben ébredő hajnali csend-
ben.

Mezsgyén

Mohón kortyolja az éj a múltó percet,
vágym pillanatba kövül, mert
elhaló mersz ez –
tébolyult sejtek démonokká váltak,
álmokat tipornak, reményeket zárnak.
Suttogó árnyak fogják meg a kezem,
...valahol eb vonyít
– talán szerelmesen –
pattanni készül, feszül a húr bennem,
ringó csípőmhöz simul tűzben izzó tested.
Sóhaj, kiáltás, szívem zakatoló üzem,
...zavaros kép tisztul,
– jégbe zár a szemed –
fehér a szivárvány, tündöklük a fénnel,
vadvirág zokog összetört cserépben.
Távolodni látlak, álmom eleresztet,
– elfogyott az út.
Végtelen mély itt a csend...

Végtelen szerelem

Ma éjjel először öleltél,
s én vágytam suttogásod;
hallgattam sóhajod nesztét,
bőrömbe martad billogod,
csókod zúzmarát lehelt,
forró ajkaim remegtek,
ölembé jeges rémület költözött.

Ma hajnalban elillant az ősz is,
csak döccenve lépett tovább –
szemfedél borult izzó vágyaimra
szerelmed a végtelenbe zárt.

Ne csak lépj – zúgták a harangok –
ha tudod, hogy futnod kellene,
utam buktatói belőlem születtek,
mára már mind „útszéli kereszt”.
Ne fuss – nevettél kacéran,
– hisz épp röpülni tanítalak,
boldog és szabad lehetsz velem!
Csak velem! Kedves!
Hunyd le szép szemed
– örökre.
Ma éjjel átértékeltem létem,
– s az idő lassítva ketyegett.

Aludni kéne rég...

Isten!
Ne hidd, hogy itt a vég!
Mit ért a lét
ha csak álmom volt tiéd.
Tiéd a porban fürdő csönd is
ma még...
sárt dagaszt a vétek.
Tétek?
Vesszetek! nincs ma kincs...
Út amelyen sírsz
Sír amelybe hívsz
Mélybe bukó tudat
Ötven év!
Hát vidd!
Aludni kéne rég...

Lyza Zsolcai (Lyza1)

Aláhull az alkony

Tűz a Nap, és úgy égeti bőrünk,
lobogva zúdul a vér belőlünk.
Majd aláhull a bársony alkonyat,
mint fájó emlék, az éj itt marad.

Még utoljára visszanéz és int,
véget ér a mámoros nap megint.
Csend honol a tájon, megáll a lég,
mintha együtt...– csodára várnánk még. –

Tétován felkel a panaszos szél,
suttogva nekünk szép estét ígér.
Ha emlékeid között lapozol,
kitörő vágyat, gyönyört halmozol.

Olyan, akár egy balzsamos álom
nem kell, hogy most a valóság fájjon.
Lánggá tetted azt, mi szívben varázs,
te örök férfi – ki tüzes parázs. –

Kék vizű laguna

Csak állok ámulva,
csodára bámulva,
előttem álom tó,
nincs hozzá fogható.

Gyönyörű fauna,
kék vizű laguna.
Látni a halakat,
Cikázó sarjakat.

Ragyog a napsugár,
vígán száll a madár.
Páradús levegő,
hajnalban remegő.

Mozog a bozótos,
mókus fut, óvatos.
A világ remeke,
nyugalom szigete.

Tompa fények

A szobában vonagló, apró tompa fények,
az ágyon beteg hörög, kínozza az élet.
forróláz gyötri, cserepes ajka úgy szenved,
akár a sivatagban szomjas föld, felreped.

teste-lelke éhezi a megváltás percét,
ereje nincs, nem tudja felemelni kezét.
Beesett szemeit látomások zavarják,
arcán könnyek, rettegés és bágyadt szótlanóság.

Fáradtan készül már a végső, hosszú útra,
sovány termete hever az ágyon elnyúlva.
Ablaka függönyét, itt-ott töri át a Nap,
míg életéből csak elfűjt, gyertyacsonk marad.

Maróti László (PiaNista)

Cognac

Két autóval érkezünk. Mi ketten és ők ketten. Ez nem luxus, mert a hátsó ülések tele voltak ruhafélével, meg az éjszakázáshoz, tisztálkodáshoz magunkkal hozott cuccal. Három középkorú ember és egy negyedik, aki még nem az: egy autóban kényelmetlen lett volna. Valencében a Novotelban szálltunk meg, de a terasz közelében csörgedező patak hiába ígért kellemes háttérzajt a vacsorához, az én ételtem majdnem hideg volt, Margot pedig reggelre, állítólag, kisebb kiütéseket kapott. Semmi értelme maradni. Nem is gondolkoztunk sokat, hanem béreltünk két kocsit. Kihajtottunk a városból és már az első faluban megláttam egy táblát. Bort árultak. Vettem. Ezért most szentségtörés, de az én csomagtartómban melegegett a koradélutáni forróságban a délelőtt vásárolt hat üvegnyi, kilenc éves vörösborom. Hosszú évek után a legjobb évjárat. Hát, nem volt olcsó!

Azután hajtottunk még vagy kétszáz kilométert. Emlékeztem egy fogadóra. Tudtam, hogy ha arra járunk, úgyis ráismerek. Egy pihenőről odatelefonáltam, hogy négyen jövünk és ott is alszunk. Még nap-sütésben érkezünk. Megálláskor vártunk pár pillanatot, hogy az általunk felvert port tovább vigye az enyhe szellő, azután kiszálltunk. Ez adott a gazdának egy kis időt. Még kötötte a patyolat fehér kötényt, de készen volt vele, mire elé lépve a kezemet nyújtottam. Azután helyet cseréltem Jennyvel, hogy ő is kezet rázhasson a fogadó vidám és jó húsban lévő tulajdonosával. Monsieur Noble imádott borokról beszélni. Közben Margot és Etienne is odaértek. Etienne Kanadában, Quebec közelében született, de hamarosan elköltöztek Texasba, így franciául nem volt ideje megtanulni; Margot pedig kissé rosszul nevelt amerikai lány volt Floridából. Persze franciául ő sem beszélt. Ja, és fogadni mernék, hogy még harminc sem volt. Aztán négyünknek dobbant meg a szíve, amikor a gazda lánya is megjelent a fogadó ajtajában kezében a tálcával, rajta öt pohárban gyöngyözött a bor.

– Ez fehér – mentegetőzött a gazda –, de meglátják, ennek a zamatától új erőre kapnak. És ez persze „onzöhausz”(= „on the house” = a ház vendégei.) A franciák többsége igen sajtáságosan töri az angolt. Megköszöntem. Volt is a borban valami citromra emlékeztető, de a zamat lényege szőlő volt. Hülyeség! Nem lehet ezt ilyen egyszerűen elintézni, hiszen még vagy négy-öt íz jött elő ott a nyelvünk tövében, amelyeket nem lehetett megnevezni, mert addigra már egy hatodik vonta magára a figyelmet. A gazda arcán átsuhant egy felhő. Margot ugyanis szomjas volt s ha nem látja, hogy egy korty után mindannyian elvesszük a poharat a szánktól, hát lehajtja az egészet. Nem limonádé ez! A gazda elég megrovásnak találta, hogy így szóljon:

– Na és akkor most a második kis kortyot figyeljék – s miután belezagolt a poharába, a szájához emelte. Mi is ezt tettük. Tudtam, hogy a dorgálás nem rám vonatkozott, hát valamivel hosszabb kortyot engedtem szétterülni a nyelvemen. Az ízek szinte sorban követték egymást, amíg azután valahonnan hátulról-lentről visszaköszönt egy egyetlen csodálatos zamat. Egy egészen új. Egy egész szőlőskert. Úgy néztünk fel, mintha az Úr azonnali eljövetelére akarnánk figyelmeztetni egymást.

– Érzik?

– Haj, jaj, én érzem és tudom, Monsieur Noble, hogy egy dologra gondolunk - lelkendeztem. Etienne elismerően, noha tulzón-szaporán bólogatott, de közben engem figyelt, hogy most mi a fene van? Talán puszilja meg a gazdát? Margot megkérte Etienne-t, hogy az ő poharát is fogja meg s előkotorta a rúzsát. A gazda ezt már nem tudta nézni. Teljesen elémm állt, mintha azt mondaná: „na jó, maga legalább érti miről beszélek”. Bólintott, hogy igyuk meg a maradékot.

Kisietett egy fiú, hogy bevigye a csomagokat, de csak két kisebb táskát kellett rábízunk. Szokatlanul alázatosan, már derékból meghajolva járt. Ráismertem. Ez a gazda fia. Két éve még fiatal fiúcska volt, most meg hirtelen kamaszkori pattanások lepték el az arcát. Maghajlottságával azokat akarhatta titkolni.

A kocsikat a pajtába hajtottuk. Lovat már két éve sem tartottak s nekünk ez nagyon jól jött, mert nem szívesen vettem volna elő a meleg vörösboraimat. Ott az árnyékban majd lehűlnek. Azokat már úgyis csak Stockholmban nyitjuk ki, bár ott legalább egy évet hagyom pi-

henni a szép sötétzöld üvegeket. Közben Isten irgalmazzon annak, aki azokat megemeli, vagy ha csak meg is mozdítja. Befelé menet Margotnak kissé megbicsaklott a bokája, mert szörnyen magassarkú szandálja nem jól viselte a köves-kavicsos feljárót. A fiú a csomagokkal ijedten megfordult. Margot mosolyogva nézett körül.

Szobáink egyformán otthonosan berendezettek voltak, kilátással a fogadó mögötti széles teraszra s az onnan lejtve, völgyszerűen elterülő végtelen, derűsen zöld legelőre, amelynek párába burkolt túlsó peremén hatalmas hegylánc húzódott. Tőlünk kilométerekre. Kicsit közelebb a legelő fölött rezgő forráságban birkák legeltek. Arra gondoltam, hogy ezek kora reggel talán a legjobb álmunkból kolompolnak majd fel. De hát lassan majd csak eltávolodnak.

Etienne-vel megbeszéltük, hogy kitalálunk valamit, mintha a lányoknak adnánk több időt, hadd készítsék magukat, mi meg ezáltal fellélegezhetünk egy jól kiválasztott étvágygerjesztőtől. Bocsánatot kértem a lánytól, aki a pult mögé állt, hogy nem francia itallal kezdjük. Mutatóujjammal lezártam a szám, mire a lány jelezte, hogy feltétel nélküli bűntársam.

– Svéd. Absolute! Vodka... és rögtön azután egy Dubonet. Jég nélkül – tettem hozzá és Etienne-nek megsúgtam, hogy jeget mindenhol a helyi vízből csinálnak s az nem biztos, hogy nekünk jót tesz itt a világ külső peremén.

Jenny már csak a vermutos poharat látta a kezünkben, Margot meg még azt sem, mert ő néhány másodperccel később jelent meg a lépcsőn. Látszott, hogy siet utánunk. Haját igazgatta.

– Valamit a vacsora előtt? – kérdeztem. Akkor láttam, hogy Margot száján a rúzs egy egészen picit elkenődött. Ez nem volt rá jellemző. Etienne soha nem figyelt fel ilyesmire, így én sem figyelmeztettem. Csak amikor már ők is elfogyasztották az italukat, akkor kértem Etienne-t, hogy nagyon diszkréten szóljon a lánynak. Ügyesen intézte.

Vadat vacsoráztunk. Néztam a gyönyörökkel megpakolt tálat. Csillogtak a pirosra sült húsfalatok, színpompás zöldségfélék, különböző

szószok gőzölögtek. A nagy hasábokban megsütött burgonya pont az orrom előtt „úszott át” az asztal felett. Nyomában enyhe fokhagymailat lengedezett. Végül olyan elégedettek voltunk, ahogyan csak lehetett. A velencei Novotel hidegre sült vacsorájának emléke addigra már a távoli múltba süllyedt. Közben előkerült a gazda saját termésű vörösbora is és bár figyelt, mit szólnak majd az első kortyhoz, azt már nem várta el, hogy a csodálattól fel is akadjon a szemünk.

Kávézni átköltöztünk a teraszra néző ablakok mellé. Odakint már sötét volt, mégis tudtuk, hogy maga a végtelen legelő mesés zöldjét látjuk majd ott, ha reggel felébredünk. A nyáj még világosban visszatért. Egyikünk sem dohányzott, de a francia kávé, bizony, nem utasítottunk vissza. Az államokban, de talán még Svédországban is szokásos átlátszó lötytyökhöz képest nem csodálnám, ha ott egy ilyen francia adag már narkotikának minősülne. Ennek aromája volt. Ez az aroma előbb ért hozzánk, mint maga a kávé. Amikor Noble gazdától a kávéért kértem, újra bizonyosságát adta, hogy igen jól emlékszik rám. Nem tudom, élnek-e manapság máshol is ilyen fogadósok, de ő nem sietett el a kávéért, hanem megkérdezte: „zöszejm?” (=„ugyanazt?”) Én elámultam és jeleztem, hogy igen. Kettőt. A hölgyeket pedig kérdezze meg.

Ahogyan a gazda újra felénk közeledett, három társam feje szépen, összehangoltan követte a tálcáján pöffeszkedő két hatalmas konyakos pohár látványát még akkor is, amikor a hölgyek két Martiniját már az asztalra tette. Azután a konyakok Etienne és én előttem landoltak. Ez volt az a pillanat, amikor elöntött annak a kellemes érzete, hogy valahol, egészen tudat alatt valójában egész nap erre a pillanatra vártam. Amióta csak otthagytuk a Novotelt és az egész úton idefelé. Ebben a fogadóban vacsora után a kávé és egy ilyen konyak. A gazda félénken hajolt le a fülemhez:

– Szeretném ha tudná, hogy ebből az üvegből két éve töltöttem valakinek – és lassan felegyenesedett. Én pedig lassan ránéztem s a hüvelykemet kérdően magam felé fordítottam. A gazda bólintott. Tudhatta ő azt nagyon jól, hogy engem most egy fajta különleges büszkeség tölt el. Nem azért, mert valami jót írtam, nem azért, mert feltaláltam valami fontosat, hanem azért a két évért, amelynek el kellett múlnia, hogy most ide újra visszajöjjenek. A nagyapja saját konyakjáért.

Etienne kérdezte, hogy milyen konyakot iszunk. Mondtam, hogy ennek nincs neve. Engedtem, hadd furdalja a kíváncsiság az oldalát, de értettem én, hogy, ha ízlik is neki ez a névtelen ital, csak egyikünknek jelent valami fontosat. Elárultam, hogy Noble gazda nagyapja már fiatalon Cognac városában dolgozott. Ahogyan a gazda mondta, az ő idejében még nem az eszencia adta a konyak értékét, hanem a tényleges érlelési idő éveinek száma. Amit most ittunk, abból egy ládácskával közel nyolcvan éve hozott magával ide, ebbe a fogadóba, ahová valójában megpihenni tért. Haza. A fiához.

– Akkor ezt nem kapni üzletben. Sehol – állapította meg Etienne.

– Sehol – válaszoltam. – Sehol az egész világon.

Margot Jenny füléhez hajolt, mire a hölgyek mindketten magukhoz vették pici táskáikat, amelyből érthető volt, hogy ők most kimennek. Felálltak, mire mi is felpattantunk. Mögöttük benne volt a képen, amint a gazda fia most is derékban meghajolva a kijárat felé igyekszik. A hölgyek beléptek a mosdóba. Közben a gazda is elhúzott mellettünk. Talán új vendég elé mentek. Egyik kezébe szorította másik öklét. Komoly vendég lehetett. Nem telt el három perc s a hölgyek máris jöttek vissza. Furcsán széles mosolyuk nem hatott örömtelinek. Valahogyan nem hatott őszintének. Felálltunk.

– Szép tiszta – mondta Jenny.

– Igen. Szép – toldotta meg Margot miközben rúzszt vett elő, majd pici tükröt tartott maga elé. Csodálkoztam, mert a hölgyek az ilyesmit nem az asztalnál szokták intézni. Ha már úgyis kimentek...

Etienne a második korty után felemelte bal kezét úgy, mintha magyarázni kezdene valamit. Ránéztem, s akkor behunyt szemmel mondta:

– Már tudom, hogy erre a konyakra emlékezni fogok – pillanat szünetet tartott - még nagyon sokáig.

– Na, ennek örülök – mondtam és megveregettem a vállát.

A gazda éppen akkor jött kintről. Piros volt az arca. Eléggé sietett most is, így nem vette észre, hogy meg akarom szólítani. El akartam mondani barátom lelkes véleményét. Azt hiszem, bement a konyhába. Mire kijött, már nem találtam annyira fontosnak közölni, hogy minden bizonnyal Etienne is visszatér még ide a konyakja miatt.

Amikor később Etiennek udvarolhatnékja támadt és láthatólag szerelmesen sugdosott Margot fülébe, Jenny megragadta az alkalmat és mosolyt erőltetve az arcára elmesélte:

– Kicsit ijesztő volt.
– Micsoda?
– Odakint mintha valaki leesett volna a mosdó nyitott ablakából. Vagy valaki leránthatta. Nagyot nyekkent, de úgy gondolom, azután egy pofon is elcsattant ott kint. Kinézni persze nem volt merszünk, így inkább visszajöttünk.

Mindketten mosolyogtunk, nehogy meglássák barátaink, hogy komoly dolgokról beszélünk. Én még egy párszor megcsóváltam a fejem, mert tudtam, hogy Jenny nem szokta eltúlozni, ami vele vagy körülötte említésre méltó történik.

Lefekvés után hamar elpilledtünk. A lámpa eloltása után még elme-rengtem egy kicsit az elmúlt nap eseményein, azután oldalamra fordultam. A szobánk előtt léptek kopogtak finoman a szőnyegen. Először férfi hang volt hallható, majd egy női kacaj. Óvatos kacaj, nehogy felébresszen valakit. Közben a jobboldali ajtófélfá közelében pici ponton egy pillanatra eltompult a fény. Ez elgondolkoztatott. Aztán mégis elaludtam. Egy órával később felébredtem s első dolgom volt, hogy a fénypontot keressem. Ott volt. Egy idő után, ezalkalommal kényelmes léptek közeledtek s amikor előttünk haladt el a lépések gazdája, egy pillanatra megint elhalványult a fénypont. Ez tehát a folyosón világító lámpa fénye...

Másnap reggel, már kint a folyosón, megkerestem a falon az apró lyukat. Etiennél is ugyanott találtam hasonlót. Mind a tizenkét szoba ajtaja mellett találtam egy-egy lencsényinél is kisebb lyukat. Kukucs-kál itt valaki? Beteges dolog lenne. Még azt sem mondhatom, hogy a fantáziám túlozza el felfedezésem jelentőségét. Szóljak-e a gazdának? Különleges kedvességét panaszkodással viszonozzam? Persze ugyan-akkor...

Úgyis autózunk tovább s ha legközelebb erre járok, majd betömöm a lyukat. Ha még lesz...

Reggelizés közben nem láttam a gazdát, noha elhatároztam, hogy a lyukakról nem szólok neki. Hátha akkor még a ceruzája is egy kicsit vastagabban fog. Egy pár percre kimentünk a terebélyes teraszra, hát-ha közben előkerül vendéglátónk s akkor kifizethetjük, hogy ilyen jól tartott minket. Néztük az addigra már messze legelésző nyáját és a

napfényben ragyogó havat a távoli hegyek tetején. A gazda nem került elő. Felsétáltunk a szobáinkba és összepakoltuk kevés holminkat. Bár ezt nem beszéltük meg, mindketten a szobánkban hagytuk a sporttáskáinkat közel az ajtóhoz. Hadd jöjjön fel érte a gazda fia és kereshesen egy kis pénzt. Azután kényelmesen lesétáltunk a szőnyeggel borított falépcsőn. A lány volt a pult mögött.

– Elhagynak minket? – kérdezte kedvesen mosolyogva.

– Igen, de nagyon kellemesen éreztük magunkat. Most is.

– Ennek mindannyian örülünk. Rögtön szólok apának.

– Köszönöm - mondtam, de nem kellett szólni, mert „apa” úgy jött elő a lány mögötti vastag, bordó függöny elé, mint aki csak éppen erre jár.

– Menniük kell?

– Van még egy pár ötletünk, talán Svájcba is átmegyünk a Mont Blanc alatt - válaszoltam s tétován a lépcső felé mutattam: – Ha a fia lenne olyan kedves...

– Vera, lehoznád a két táskát? – fordult a lányhoz.

– Már megyek is – hangzott a válasz és Vera elsietett, mintha sürgöttük volna.

– Elnézésüket kérem, hogy pont önökkel...

– Ugyan, semmi baj. Nem sietünk mi sehová – válaszoltam, de akkor jutott eszembe, hogy hiszen itt nem a csomagjaink lehozataláról lehet szó. Etienne finoman megbökött, de én nem néztem rá. Félrehívtam a gazdát és kifizettem a számlát. A gazda csak bólintott:

– Igazán remélem, hogy máskor is lesz szerencsénk.

A számlát látva megkérdeztem:

– Ebben minden benne van?

A gazda úgy emelte meg a kezét, mintha az egykori náci köszöntést utánozná. Persze nem az volt a szándéka. A tekintete is elég komor volt. Én nem faggattam. Valójában nem érdekelt, miért akart tőlünk elnézést kérni. Félreérthették egymást.

Közben a lány is megjelent a csomagjainkkal. Akartam adni neki egy kis pénzt, de egészen őszinte kedvességgel elhárította szándékomat. Kocsijainkat teljesen rendben találtuk. Boraim hőmérséklete az éjszaka után éppen olyan fokon volt, hogy kedvem lett volna megbontani egy üveggel. Dehát az ilyen sokat utazó borokban az a legfantasztikusabb, hogy az ember kívárja az idejét, amíg egyszer olyan vendége

érkezik, akinek az első kortytól eláll a lélegzete. Akkor suhan át az emberen az az elégtétel, amelyet... nos, ezt úgysem lehet igazán megfogalmazni.

Tényleg átmertünk Svájcba. Kissé felesleges mérgeledéssel járt a „Nagy Fehér Hegy” tövénél elhaladni. Az autósok tekintet nélkül a mögöttük lévőkre egyszerűen megálltak, hogy nézzék az apró piros, kék, sárga pontocskákat, amint elszántan kapaszkodnak fölfelé azért, „mert az ott van!” és ezért azt meg kell mászni...

Kora délután érkeztünk Martignybe. Első dolgom volt letudni azt, amiért odáig elmentem: az ottani vörös. Ez persze mindig sok kóstolóval jár, de az is jó szórakozás. Azután a szállás. Igazán elégedettek voltunk. Kellemes estét töltöttünk ott is, de másnap nem volt miért maradnunk. Vissza autóztunk a határ francia oldalára. Újra Velence felé vettük az irányt, mivel holmink legjavát a Novotelben hagytuk megőrzésre. Most könnyebben átjutottunk a Mont Blanc alatt, mivel a hegyoldalt köd borította s így nem volt nézősereg sem. Ugyanakkor nagyon meleg volt, hát megint betoppantunk Monsieur Noble fogadó-jába, a legfinomabb konyak várába. Persze nem fogyasztottunk alkoholt. Nem mondom, amikor megéheztünk s az ebéd végére érve elnehezdedtek pilláink, megfordult a fejünkben, hogy éjszakára mégis ott maradunk. Nekem eszembe jutottak az ajtók melletti lyukak, meg az, hogy semmi kedvem azoknak betömögetésére akár egyetlen percet is pazarolni. Arról nem is beszélve, mit szolt volna Etienne, ha felvilágosítom, hogy tegnapi szobájába a folyosóról be lehet látni. Kértünk egy igazi kávé, majd a számlát is. A gazda azonban még a számla miatt sem jelent meg. A lányát kérdeztem.

– Apámat még a délelőtt behívták a városba – mondta, de ez a mosolya nem volt annyira természetes, mint legutóbb. Hozzátette: – Tudják. Az öcsém miatt.

Nem tudtuk. A pulton egy újságot húzott elénk és rámutatott egy cikkre. Elég vastagok voltak a betűk.

Amikor elmeséltem a cikk lényegét, Margot úgy simult hozzá Etiennehez, mintha oltalmat kérne. Barátom megsimogatta a nő fejét és arcon csókolta.

Jenny mesélte később, hogy az itteni első estén ő is látta Margot száján az elmaszatolódott rúzszt. Mondtam, hogy nem csoda, még én is

észrevettem. Azért jött egy kissé lemaradva a vacsorához, mert a gazda fia megtámadta fönt a folyosón. Erőszakoskodott vele és megcsókolta Margot száját, az viszont hevesen ellökte magától. Margot butuska egy kicsit, de állítólag fel van készülve kellemetlen férfiak durva elutasítására. A női mosdó ablakáról is apja tépte le a fiút és akkora pofont adott neki, hogy a gyereket már csak a kihívott mentősök tudták magához téríteni. Megfigyelésre el is vitték a kórházba, de ha onnan kijöhet majd, a rendőrség veszi át az ügyet magamutogatás, szexuális molesztálás vádjával.

Velencében mégis a Novotelban vettünk két szobát, de vacsorázni már egy közeli, aprócska étterembe mentünk. És érdemes volt.

Újesztendő

Kétezer-tíz! Ezt ki hitte volna?
Időben ily' messze mégis eljutunk?
Mennyi mocskos harc és mennyi-mennyi hulla!
Vérükből nőttünk fel s újat alkotunk.

Újat, mi más: átgondolt és teljes,
Mégis kiderül majd: mind kezdet csupán.
Kezdet, amely egykor megmosolygott múlt lesz,
Mi hajszolhat így a teljesség után?

Hulljon a hó! Röpüljön a szánkó!
Kacagjon a húzó s ki a bakon ül.
Új évet köszöntünk, feledd, ami bántó!
Minden, mire vágyunk, egy nap teljesül!

Maszhong József (Samway)

Még egyszer...

Még egyszer engedd, hogy öleljelek
mint egykor tettem, úgy szeresselek,
becézzem szád forró édes csókkal,
suttogjak füledbe érzéki szókat...

Még egyszer engedd, úgy igazán
testem a testeddel eggyé váljon,
mint azon az ezüstös hajnali órán,
mikor csak a hajnal fénye volt ruhád...

Még egyszer engedd, megmutatni
mit érzek, ha engedsz hozzád simulni,
mily lángoló a vágy bennem irántad,
karjaidban megpihenni a nap sugarában...

Még egyszer engedd Istenem nekem,
hogy elmondhassam neki, – szeretem!
Mit jelentettél s jelentesz életemben,
nélküled bús vándorút a földi létem nekem...

Még egyszer s ezerszer mondom el,
nem ér véget az út, amely a jövőbe vezet
veled, fogd kezem s megpihen benne enyém,
együtt menjünk a kijelölt ösvényen tova...

Ha majd egyszer

Mielőtt az utolsó gyertyaláng is ellobban,
egy szál vörös rózsát dobj majd utánam,
kísérjen engem utolsó utamon az égbe,
melyről oly sok csillagot választottunk véled...

Ne könnyezz, mert én maradok szívedben,
hisz csak testem az, amit hív most a végtelen,
lelkem itt marad veled vigyáz majd reád,
kísér téged ezen a földi léten tovább...

Ha majd ott állok a Mindenható előtt,
az út végén a fényben megpihen szívem,
számot kell adjak életemről, tetteimről,
emelt fővel vállalom, hogy Te adtál erőt...

Segítetted, mellettem álltál szeretettel,
boldoggá tettél, simogattál emberi szóval,
nem gyötört a múlt, miénk lett a ma és a holnap,
vittél magaddal előre, cipelted lelkem terhét...

Ne haragudj rám, ha megbicsaklik térdem,
s nem bírom már e terhet föl vállalni többet,
dobj majd utánam egy szál vörös rózsát, ott túl
tudni fogja mindenki, Te voltál a minden ideát...

Lelkemtől... lelkedig

A hold sápadtan bújik meg
ősz éjen felhő paplanjában,
árnyak lapulnak az utcák falán
az éj sötétje lopakodik lomhán.

Tompul a zaj, csendesedik a város
lelkemmel a csillagok közt járok,
Lelked keresi az égi csillogásban,
titkon remélve, hogy megtalállak.

Míg lelkem...lelkeddel ölelkezik,
szemünkben a fény opállossá válik,
megnyílik az érzelem csatornája,
pereg a könnyünk arcunkat áztatja.

Szeretlek, – e szó elhagyja az ajkad,
s ettől szívem hangosabban dobban,
Csillagom lettél, boldogság lámpása,
titkunkat őrizzuk lelkünkbe zárva.

Ha leszáll az este

Mikor eljön értem a csend,
sötét köpönyegbe öltözik az árny,
minden elcsitul és csendes,
csak te pihegsz mellettem.
A madár is dalát holnapra elteszi,
csak mi vagyunk veled kettesben
és neked mondom, – szeretlek.
Karjaimba hívlak, jöjj öleljelek
az éj a miénk milliányi csillagával,
a hold ezüstje világítja be szobánkat.
Te legyél a varázs tündére álmodnak is,
magamhoz húzlak s csókollak,
csak a hajnal lop el, ha kél a nap,
de akkor a sugaraiban tovább,
te simogatod arcomat,
csókot lehelsz rá,
s vigyázol utamra.

Mayer Edit Julianna (Julianna)

Tiszta lappal

Ferkó szótlánul, lehajtott fejjel vette tudomásul, hogy a nyári szünetet a nagynénjénél fogja végigszenvedni. És még tetőzi a rossz hangulatát az a tudat, hogy ott lesz az a lehetetlen alak, akit először a tanti úgy mutatott be, mint „egy ismerős”, aki később „lakótárssá” változott, azután „élettárs” lett belőle. Az utolsó hír: „jövendőbeli”.

Ferkó nem mert feleselni, mert sok csínyet követett el a tanév folyamán. Kés dobálás az osztályban, falfirka, érdemjegy hamisítás, lehetne még tovább is sorolni a bűnlajstromát. A mostoha apjának köszönheti, hogy egyáltalán átengedték a nyolcadik osztályba. Ő vállalta a fiáért a felelősséget, megígérte az iskola igazgatójának, hogy nyáron megneveli a fiút, nyolcadikban nem lesz vele semmi baj. Ferkó szereti őt is, anyját is. Mindig bántotta a lelkiismeret, mikor a szüleinek bánatot okozott rossz magatartása miatt. Szidta saját magát, de mindig későn...

A nyári szünet másképp alakult. Nagymama megbetegedett, anya ápolásával fogja eltölteni szabadságát. Mostoha apját pedig felelős állásba helyezték, így külföldi kirendeltségen lesz. Ő kísérte el Ferkót a nagynénijéhez, Éva nénihez.

– Fiam, embereld meg magad, mert bármilyen panasz lesz rád, a kerékpárt, amit nagyon óhajtasz, nem kapod meg.

Természetesen, Ferkó megígérte, hogy angyal lesz. Ezt ő maga sem hitte el.

Mikor megérkeztek a faluba, a nagynéni még nem volt otthon. Annak az alaknak adta át a fiút, akit Ferkó nem szívesen látott. A neve sem tetszett. Aladár bácsinak kell szólítani.

„– Aladár, nagy számár,” – mondogatta magában Ferkó.

– Szervusz, Ferike – barátságosan szólt a fiúhoz Aladár bácsi. – Nemsokára itt lesz Éva néni. Elkészültem az utolsó palacsintával. Hamarosan ebédelünk.

Pár perc múlva megérkezett Éva néni. Ferkó az ebédnél csendben eszegetett, a kérdésekre igennel vagy nemmel válaszolgatott. Kedvetlenül hallgatta a bőbeszédű nagynénje meséit, intelmeit.

– Fogadj szót Feri Aladár bácsinak! Erre a lapra fogja feljegyezni a csínytevéseid, és a szüleid fogják kiszabni a büntetést vagy a jutalmazást.

Ferkó jól megjegyezte, hogy melyik fiókba lett elhelyezve a lap. Meghallgatta a számára unalmas szövegeket, elővette a magával hozott képregényt, és el akart vonulni valamilyen csendesebb, nyugodtabb helyre.

– Ferike, gyere velem horgászni, neked is készítünk felszerelést.

„Ez nem is hülye ötlet!” – vette tudomásul a fiú.

Egy óra múlva már útban is voltak a Keskeny tó felé. Ferkó lépkedett Aladár bácsi nyomában egy hátizsákkal. Már közeledtek a horgász helyhez, mikor Aladár bácsi hátrafordult és látja: Ferkó tökéletesen utánozza őt, a járását, a sapka oldalra csúsztatását, kidüllesztette ugyan úgy a pocakját, alatta összekulcsolta kezeit, ahogy ő szokta. Nagyon szórakoztató képe volt a srácnak. Aladár bácsi elfordult, hogy Ferkó ne lássa a széles mosolyát. Ferkó gyorsan vigyázzba állt.

„Hú, meglátta, hogy majmolom őt! Máris szereztem nála rossz pontot. Jobban kell vigyáznom” – és ezentúl igyekezett megjátszani a jó fiút.

A horgászat eredményes volt. Ferkó követte Aladár bácsi utasításait, és sikerült neki is néhány szép példánnyal gyarapítani a háló tartalmát. Már készülődtek hazafelé. Aladár bácsi egy bokor mögé ment, valami dolga volt ott. Ferkó kis köveket hajigált a vízbe, egy kavics a bokor irányába repült, ezt egy „Jajj!” kiáltás kísérte. Aladár bácsi jelent meg és fogta a homlokát. Ferkó megdermedt. Szerencsére, komolyabb sérülés nem történt. „Na ezzel már elástam teljesen magam, semmi jó nem fog ezután származni” – és Ferkó kinyögött egy szót, amit egyébként nem szokott gyakorolni:

– Bocsánat!

– Máskor jobban vigyázz, fiam! – és ezzel be lett fejezve.

Este Ferkó próbálta kinyomozni, előkerül-e a fiókból a lap. Nagyon izgatta, mi kerül erre a lapra. Szeme előtt többször megjelent Aladár bácsi homloka, éjszaka rémálom nyugtalanította.

Másnap Éva néni kérte meg Ferkót, hogy segítsen neki a konyhában. A fiú meg is örült. Majd igyekszik helyre hozni a dolgokat. Ebédnél Éva néni meg is dicsérte.

– Nagyon ügyesen kuktáskodott – mondta. Azt nem is említette, hogy a rántást kissé odaégette a gyerek. Annak ellenére az ebéd jól sikerült. Ferkónak visszatért a jókedve.

Napról napra jobban megismerte a falusi mindennapokat, és észrevette, hogy az unatkozó perceket, órákat kezdi felejtani. Nagynénije és társa állandóan gondoskodtak erről, mindig találtak érdekes elfoglaltságot számára. Néhány házzal arrébb játszó társra is lelt Ferkó. Jani három évvel idősebb, de hamar megtalálták a közös nyelvet. Ez a sakktábla. Esténként gyakran előkerült, és komoly csaták folytak. Éva néninek nem egyszer komoly erőfeszítésébe került ágyba invitálni a fiúkat.

Sajnos, a szünetnek vége lett. Éva néni elővette a lapot, amelyben fel voltak sorolva Ferkó által nyáron elkövetett „bűnök”. Borítékba helyezte, leragasztotta, és átnyújtotta Ferkónak:

– Ne felejtsd odaadni a szüleidnek!

Aladár bácsi kísérte a fiút haza. Nem sokat beszélgettek az útban. Sajnálták, hogy vége a nyárnak, és kezdődnek a fáradságos őszi, majd a téli napok.

– Ne búsulj, fiacskám, majd jövőre folytatjuk a sakk csatákat!

Este Ferkó a borítékot átadta a szülőknek. Izgatott volt, mert most elképzelése sem volt arról, mi rosszat írtak a lapra Éva néniék. A mostoha apja szigorú tekintettel Ferkóra nézett, felbontotta a borítékot, megmutatta az anyjának is. Elmosolyodtak mindketten, azután megmutatták a fiuknak is. Az pedig örömeiben ugrálni kezdett: „Üres, üres!”

– Hurrá! Tiszta lappal, tiszta lappal kezdem a nyolcadik osztályt!

Válság? Megoldom!

Dodó tapasztalt férfiú. Sokat látott már az életében, sokat megélt. Szülei korán elhagyták, idegenek nevelték. Megnősült fiatalon, 5 évvel idősebb nő vetette el magát. Elvált, azután rövid idő múlva szerelmes lett, ismét nősülés. Azonban nem sokáig tartott a boldogsága. Neje szült neki egy aranyos kislányt, Anikót. Még 1 éves sem volt a gyerek, a mellrák elvitte az anyukát, Dodó asszonyát. Az ember először kesergett, azután eldöntötte, hogy tisztességesen felneveli kislányát. Nagyon sokat dolgozott, nyugdíjas anyja pedig vigyázott Anikóra. Nem volt könnyű, de Dodó elégedett volt magával. „Nincs nagy vagyonom, de boldogan élek a kislánnyal. Én mindent, mindent megoldok, elsősorban az ő érdekében”.

Mesebeli folytatás lett volna, de bekövetkezett a válság. Dodónál is. Ő elveszítette az állását, édesanyja betegeskedett. Kiürült Dodó pénztárcája, a hűtője, a kamrája. Hétköznap Anikó kapott ennivalót a napköziben, de az otthoni vacsora nagyon szegényes lett. „Apa, te keveset eszel.” Anikó okos kislány volt, rájött, hogy édesapjának nincs mit ennie.

Következett a hétvége. Dodó törte a fejét, hogyan is szerezzen valami vasárnapi asztalra valót. De jó lenne most mindaz, amit valamikor iskolás korában ő meg az osztálytársai kidobáltak a kukába: egész kiflik, zsemlek, szalámis és sajtos szendvicsek. Dodó elábrándozott. Biztosan most is vannak gazdagok, akik a kukába raknak finomságokat. Annak idején Dodó is volt egyszer egy iskolatársánál, kinek az anyja szépen becsomagolta az el nem fogyasztott ételt, fél kenyeret, hogy el tudja helyezni a kukás edény mellé. Mert akkor is voltak szegények, akik végigjárták a kukákat...

Dodó gondolt egyet: „Mi lenne, ha én is körülnéznék? Nincs is kitől, mostanában kölcsönt kérni.”

Vasárnap Dodó nagyon korán felkelt, ünneplő ruháját felvette, még nyakkendőt is kötött, kezébe egy aktatáskát vett. „Így nem fogja senki gyanítani, hogy mi járatban vagyok!”

Befordult a szomszédos utcába. Még csend volt, senki nem járt arra. Sietősen felnyitotta az első kukát, olyan szag ütötte meg az órát, hogy gyorsan elsietett onnan. A másodiknál megállt, letette a táskát, mintha várna valamire vagy valakire. A házból jött ki egy hölgy, és gyanúsan

végigmérte Dodót, tetőtől-talpig. Furcsán érezte a férfi magát. Mikor a nő eltávolodott, Dodó folytatta útját. Rászánta magát még egy kuka felnyitására, megszemlélésére. De kezdett rájönni, hogy nem neki való ez a foglalatosság. Különösen azután, hogy belelépett egy a kuka edény mellett levő műanyag dobozba. „Mi a nehézség ragadt a lábamra?” Nem kevés fáradságába került, mire kiszabadította a lábát. Hazasietett. „Anikó, most nem reggelizünk, megyünk a nagymamához” - mondta és arra gondolt, hogy a nagyinak mindig van valami az unokája számára.

– De apa, először reggelizzünk meg – mondta érélyesen a kislány, és elővett a táskájából egy tasakot, teli szalámis, vajás zsemlével.

– Gyerekek nem akartak enni, sok kimaradt és én elkértem a kutyámnak.

– De nincs is kutyánk.

– Te vagy az én hűséges kutyusom! Reggelizzunk, édesapa!

A hír

Anna néni türelmetlenül felnyitotta a borítékot, és közelebb ment az ablakhoz, hogy lássa, mit is írt neki a kis unokája. A távollét nagyon rossz hatással volt mindkettőjükre. Hiszen Ágica itt született. A mamit sokat vigyázott rá, mialatt anya távol volt. Ágica apukája autó balesetben halt meg, így a kislányt a két asszony nevelte. Anya kénytelen volt sok munkát elvállalni, hogy a számlákat ki tudják fizetni. A kislány szeptembertől iskolás lett, új ruhákat, tanszereket kellett venni neki.

Könnyes szemekkel búcsúztak egymástól, a nagymami és unoka. Anyunak van egy élettársa, Gábor bácsi. Egyszer csak kijelentették, hogy Budapestre költöznek, és Ágica ott fog járni második osztályba. „Ne sírj mamikám, írok neked levelet, már jól tudok írni, fogalmazni is!”

Betartotta a szavát, a postás gyakran hozta maminak a borítékot, amelyre egy tulipán volt rajzolva.

Most is egy ilyen „tulipános” borítékot bontott fel Anna néni.

„Drága Mamikám!

Hétfőtől végre szünet lesz. Vasárnap délután indulunk hozzád. Gabi bácsinak új kocsija van. Ő fog vezetni. Sokszor puszilunk. Ágica.”

Anna néni hozzáfogott a nagytakarításhoz, sütéshez, főzéshez. Vasárnap egész délutánja azzal telt el, hogy várta a családot. Többször is kinézett az utcára. Már teljesen sötét volt, de még nem érkeztek meg. Éjfélig fent volt, várt. Anna néni már nagyon nyugtalan volt. A veje balesete mély nyomott hagyott benne. „Édes Jó Istenem! Csak ne történjen semmi baj a gyerekekkel! Vigyázz rájuk, Szűzmáriám, kérlek nagyon” – mondogatta.

Reggel átment a szomszédékhoz, hogy engedjék meg neki kapcsolatba lépni a lányával. A szomszédoknak van mobil telefonjuk, számítógépük is. Anna néni a nappaliban leültették azzal, hogy megkeresik a mobilt. De az a fránya mobil nem akart megkerülni.

Anna néni nézte a számítógépet. Következő nagybetűs írást olvasta el: MEGYEI HÍRMONDÓ.

Kíváncsi lett és a géphez ült, hogy elolvassa az oldalon lévő híreket. Első sorban a szeme megakadt a szövegen: Baleset a tükörjégen.

Anna néni megrettent. Már csak a következő szavak ugráltak előtte: a jármű a síkos útfelületen megcsúszva felborult, ...a nő súlyos gerinc sérüléseket szenvedett,...a férfi könnyebb sérüléseket szenvedett, a gyerek... és Anna néni elájult. Mikor magához tért, többen álltak körülötte. A szomszéd ház lakói, Ágica, az anyukája, Gábor bácsi... Megérkeztek. Hála az égnek!

Előkerült a szomszédék mobilja is. Egy SMS-t olvashattak rajta: AN-NA MAMÁNAK: HÉTFŐN REGGEL ÉRKEZÜNK. ÁGICA.

Kocsis Ágnes (Kocsisagi): portré

Máté László (winner)

Ajkam álmodik...

Ha már szavad se hallom, ajkam álmodik,
s kacér mosolyt, a tűnt idők mögött remél.
Szemed, mely édes érzélem hevével int,
remélt kicsinyke félmosolyt, ha hint felém.

De ez csupán az álmot adva boldogít,
amit ha kérve kérek én, csupán remény.
Ma múlt mesél, a régi álma andalít.
A szív, ha hív elég? Ma már nekem kevés.

Az ám, a sok kicsiny kacér mosoly, de szép
ha furcsa álmaim sorában élem át.
De kell a csók, a szó, a szép nyakad, szemed.

Szeretlek! Íme, megtaláltalak remény!
Ma kell, hogy útra kelj. Egy új világ terád
mi vár, s a napsütés: neked, nekem, veled.

(A nyári szonett verseny 1. helyezettje a zsűri és a tagok szavazata alapján.)

Kopogtat az ősz

Elillant a nyár, már
vége lett.

Kertek alatt az ősz
lépeget.

Szomorkásan nézem
az eget.
Szürke az ősz, én meg
didergek.

Cuppog a sár, cipőm
tapossa.

Bodri kutyám holdat
morogja.

Szeptemberi estét
de várom.

Táncolni fogok majd
a bálon.

Édes mustot kértem,
na végre.
Szőlősgazda hív a
pincébe.

Kéményen egy gólya
kelepel.

Holnap reggel biztos
útra kel.

Szeptemberi eget
bámulom.
Szívemben a nyártól
Búcsúzom.

Nem várt üzenet

Este jövék, és szívednek szavát keresém itt.
Lángban égett orcám, s ajakad csókolni akartam.
Verve legyintek, olvasván üzenet szövegét most,
s nem feledém kínzó szavak értelmét soha már.

Újrakezdés

Kezdem megszokni ezt a helyet. Jó itt! Meleg van és nyugalom. Rendszeresen kapok enni, tehát igazán semmi okom a panaszra. Lassan a múlt emlékei is elhalványulnak. Mit kívánhat még az ember? Csak abban reménykedem, hogy örökre itt maradhatok.

A lényeg, hogy sikerüljön a múltat teljesen elfelejtenem. Na, igen! A múlt az néha felrémlik bennem, de egyre kevésbé és távolabbról. Mostanában már csak az ősz öregemberre emlékszem, amint jóságoosan mosolyog rám. Kimérten, megnyugtatóan mondta, hogy el kell mennem, és új életet kell kezdenem. Igaz, nem is volt más választásom.

Az biztos, hogy valami teljesen új kezdődött. Magam sem tudom, hogy mi ez, csak érzem, hogy nagy változások előtt állok. Azt is érzem, hogy megnyugtató ez a változás. Az viszont nyugtalanít, hogy nem tudom, mi vár rám, és nem vagyok teljesen ura a cselekedeteimnek. Igaz, az ősz öregember mondta, hogy ez így lesz, meg azt is mondta, hogy mindent újra kell tanulnom. Magatehetetlennek érzem magam, és néha félek ettől a bezártságtól. Viszont van időm töprengeni, végiggondolni az előttem álló feladatokat. Próbálok visszaemlékezni a korábbi időkre, de valahogy egyre kevésbé sikerül. Mostanában már az se jut eszembe, mit mondott az az ember. Arra végkép nem emlékszem, ki is volt ő tulajdonképpen, és milyen szerepet játszott az életemben.

Nem félek, de érzem, valami nagyon nem stimmel. A múltamat teljesen elfelejtettem, és mostanában egy megmagyarázhatatlan szorongató érzés kerít hatalmába. Lehet, ez azért van, mert egyre kevesebb helyem van. Azt gondolom, ez pszichés alapon van, hiszen korábban semmi bajom nem volt ezzel.

Ma nagyon érdekes dolog történt velem. Egy lány női hang kezdett beszélni hozzám. A hang megnyugtató, és az előttem álló feladatokról beszélt.

Most már biztosan érzem, hogy becsapott az ősz öregember. Csak nagyon halványan emlékszem rá, és az arcát nem is tudom felidézni,

azt meg végképp nem, hogy mit mondott nekem. Lehet, az ennivalómba kevernek valamit, amivel mindent kitörölnek az agyamból. Teljesen elfelejtettem a korábbi éneket, azt hogy ki voltam, és mit csináltam. Biztos, hogy ez egy előre kitervelt dolog ellenem. Érzem, nemsokára valami rendkívüli dolog fog történni, de nem tudom mi, és mikor. Ez a bizonytalanság teljesen kikészít. Mostanra teljesen magatehetetlenné váltam. Már mozdulni is alig tudok. Csak várok és várok, de nem tudom mire, és azt sem, hogy ez mikor fog megtörténni. Érzem, napról-napra közeledik ez a valami, de nem tudom, meddig kell itt lennem. Nagyon szeretnék kijutni, pedig ha őszintén meggondolom, a szűk helyet leszámítva, jó itt. Még szerencse, hogy a lágy női hang megnyugtat napról-napra.

Ma valami nagyon borzasztó dologra ébredtem. Azt éreztem, hogy teljesen összepréselődöm. Félelemérzés tört rám, és szégyen bevallani, de a sírás fojtogatott. Ez a borzasztó nyomás egyre gyakrabban ismétlődött. Úgy éreztem, hogy azonnal megfulladok. A rám nehezedő és vissza-visszatérő egyre nagyobb nyomástól minden porcikám fáj. Rettenetesen szenvedtem és azt kívántam, bárcsak vége szakadna ennek a szörnyű állapotnak.

Végül egy minden eddiginél nagyobb nyomás összepréselt és egy teljesen ismeretlen térbe nyomott át. Fuldokoltam és hirtelen iszonyatos hideget éreztem. Az éles fény elvakított, a tudómban szörnyű szúrást éreztem. A testem csupa vér és ragacs volt. Körülöttem teljesen ismeretlen emberek szaladgáltak és érthetetlen dolgokat kiabáltak. Ekkor már nem bírtam tovább és bármennyire is szégyelltem, a rám törő fájdalomtól sírva fakadtam. Teljesen kimerültem a megpróbáltatástól, borzasztóan fáztam és az ájulás kerülgetett.

Magatehetetlenül feküdtem, amikor a közelemben az ismert lágy női hang szólalt meg:

– Doktor úr, mondja már, kislány, kisfiú? ...és minden rendben? Egészséges? Kérem, mondja már!

– Igen! Gratulálok anyuka! Önnek egy gyönyörű kisfia született.

Budapest, 2009. január 15.

A szőlő íze...

Megcsörrent a telefon. Éva megvárta, amíg a harmadik csörgés is elhal, és csak utána vette fel a kagylót.

– Halló! Tatai lakás – szólt bele.

– Szia Évike! János bátyád vagyok.

– Szia János! De rég hallottam a hangodat! Mi van veletek?

– Megvagyunk, dolgozunk, szaladnak a napok. Hanem pont ezért hívlak. Nem volna kedvetek jövő hét végén lejönni hozzánk? Nem kertelek, szüreteléshez kell a segítség.

– Jánoskám, megbeszélem Gáborral, de azt hiszem nem lesz akadály. Készülünk már nagyon régóta. Anya, apa jól vannak...?

– Jól, szerencsére. Mindkettő egészséges, mint a makk.

– Ezt jó hallani, főleg az ő korukban. Rendben akkor beszélek Gáborral, és holnap visszahívlak. Ne haragudj, leteszlek, mert a bejárati csengő is szól.

– Szia. Jók legyetek, mindenkit üdvözlők. Ágicát és a gyerekeket és persze Anyust, Apust.

– Én is Gábort, és a gyerekeket.

A gépkocsi lelassított és befordult a bekötőútra. A kis faluba csak ez az egy út vezetett, így, aki itt bekanyarodott az máshova nem is mehetett, csak ebbe a zsákfaluba. A település a dombra felkúszva húzódott végig, ezért szinte minden házból lehetett látni, ha valaki közeledett. János a verandán állt és szemével a kertkapuig kísért a közeledő gépkocsit. Szélesre tárta a kaput és mutatta, hogy az érkezők befordulva az udvarra, hova álljanak.

– Örülök, hogy ilyen hamar ideértetek! Későbbre vártunk – köszöntötte nagy ölelésekkel a kocsiból kikászálódó hűgát és annak családját.

– János! De örülök, el sem hiszed.

– Kerüljetek beljebb – invitálta a házba férfi a vendégeket. A két család – mint régen, most is a konyhában telepedett le. Hosszas mesélésbe kezdtek, kivel mi van, hogy vannak a rég nem látott rokonok, ismerősök. Eközben beállítottak a két testvér szülei. Évi könnyes szemmel borult apus és anyus nyakába. Késő estig folyt a disputa,

János előbb a tavalyi borral, később a saját készítésű mézespálinkával kínálta a vendégeit. A vacsora friss falusi kenyér, szalonna és kolbász volt.

– Saját füstölés – dicsekedett János, majd áldomásra emelte poharát, úgy kérdezte:

– Veletek mi van? Mindenkiről mesélsz, csak éppen magatokról nem mondasz semmit.

– Nincs velünk semmi különös – válaszolt villámgyorsan Éva. – Inkább azt mutasd meg bátyus, hol fogunk aludni?

– Ébresztő! Már mindenki talpon van – harsogta János. Éva álmosan hunyorgott.

– Mennyi az idő?

– Ne az időt kérdezd, gyertek reggelizni! Éváék hamar összeszedték magukat. Mint régen, most is a konyhában ültek le falatozni. Az asztal roskadozott a sok finomságtól. Reszelt máj, körözött, padlizsán krém, sonka, kolbász, paprika, paradicsom, hagyma, és a tegnapi jóízű kenyér, amely most is olyan friss volt, mint előző nap.

– De finom itt minden – szaladt ki Bálint, Éva kisebbik fiának a száján akaratlanul.

– Egyél kisöreg, de ti is ám, mert délig nem lesz mód csipegetni.

Reggeli után felkerekedett a két család. Mindenki fogja a vödrét, kését vagy metszőollóját is irány a hegyoldal. Éviék is beálltak egy sorba és szorgalmasan, bár gyakorlatlanul kezdték szedni a szőlőfürtöket. János és Gábor puttonyozott. János minden fordulónál egy kis anekdotát adott elő. A gyerekeket azzal ijesztgette, hogy jönnek a darazsak, vagy ha ügyetlenek lesznek, lemetszik az ujjhegyüket. Szerencsére a két gyerek nem tett kárt magában, azonban a darazsak valóban megjelentek. A hegyoldal azonban ettől függetlenül is olyan, mint egy megbolydult méhkas.

Ahol megtelt a vödör egyből kiabálták: – Puttonyooooooooos!

Persze mindenki megkóstolt egy-két fürt szőlőt. Évi és a gyerekek kezén csurgott végig az édes lé. Amikor meg rászáradt, ragadt a kezük.

– Hékás! A jövő évi boromat eszed meg – ugratta János a húgát. Évi nevetve válaszolt valamit, de egy hangos kolompolás elnyomta a hangját.

Megjött a faluból az utóvéd az ebéddel, ami jelen esetben egy traktor, amely egy gulyásagyút húzott maga után. A kiadós leves mellé, bukta vagy pogácsa dukált. Ebéd után még egy kis pihenés, beszélgetés, a falubeliek egymást ugratták, de kijutott belőle Évának is.

– Aztán drága nagyságának, hogy ízlik a vidéki munka? – kérdezte egy helybéli férfi, de hangjából kiérződik, hogy semmi bántó szándék nincs benne.

– Péter, ne nagyságázz engem. Ismerjük egymást gyerekkorunk óta. Vagy már elfelejtetted, hogy a templom mögött csókolóztunk?

Erre aztán kitört a nevetés, ment a tréfálgató adok-kapok. A disputának Mária asszony, János felesége vetett véget:

– Emberek, irány a munka, vagy éjszaka is szedni akarjátok? Aki-nek nem ragadt össze a két keze az nem hagyhatja abba a munkát.

Így aztán felkerekedtek a falubeliek, és persze Évák is, aki bár fáradt voltak, de élvezték a jó levegőt, a vidám embereket, a szőlő ízét. A két gyerekéről is elmondható, akik persze néha a sorok között kergetőztek a többi falubéli fiúval és leánnyal.

Szürkülni kezdett, mire végeztek. Éva alig érezte a kezeit és a lábait, Gábor a sajtó vállait dörzsölgette. Lassan bandukoltak hazafelé, bár János nógatta őket, hiszen még van tenni való. Vacsora után a gyerekeket lefektették, a felnőttek pedig mentek a présházba, a férfiak nekiálltak préselni a szőlőt, a nők a kádatokat mosták ki. Egyszer csak János és a Péter hátulról elkapta Évát, lerángatták a cipőjét, és egy szőlővel teli kádba nagy lendülettel beledobták.

– Hugi! Gyerünk taposni a szőlőt! Le kell dolgozni, amit egész nap felfaltál!

– Na hiszen, azt a pár szemet sajnálod!? – válaszol nevetve Éva és nekiállt szorgalmasan taposni a szőlőt. Mindene ragadt és csurom szőlőlé, volt mikor kimászott a szőlős kádból.

– Nem tudtam, hogy még így is préselik a szőlőt. Ilyet eddig csak képen láttam.

– Hugi! Nem vetted észre, hogy csak te vagy a kádban? Ez amolyan beavatás volt – válaszolt János, de ekkor már mindenki nevet.

Jócskán benne voltak az éjszakában, mire Éva és Gábor ágyba került. Mindketten hulla fáradtak voltak, két szót váltottak, és már aludtak is.

Az éles kukorékolás lassan jutott el a tudatáig. Éva kinyitotta a szemét, hogy megnézzze az órát.

– Atya világ. Valaki löje le azt a kakast!

– Mennyi az idő? – mordul fel mellette Gábor.

– Még nincs öt óra.

Az álom azonban már elszállt, így hát Éva kikászálódott az ágyból. Megmosakodott, felöltözött, és magában elhatározta, meglepi bátyját és csinál reggelit. Előtte azonban körül akart nézni az udvaron, egy kis friss levegőt szívni. Ahogy kilép az ajtón, meglepetten látja, hogy a hátsó kert felől János jön, mellette Mária a felesége.

– Hát ti?

– Mi? Hogy érted?

– Csodálkoztam, hogy már fent vagytok.

– Az lenne a meglepő, ha még ágyban lennék. Én a disznókat etetem, Marika meg a baromfikat. Tudod, itt nem úgy van, mint városban. Itt, ha dolog van, akkor csinálni kell. Ha meg nincs teendő, akkor keresünk.

Éva szó nélkül sarkon fordult és bement, reggelit elkészíteni. A reggeli csöndben feszült hangulatban telt el. Amikor mindenki befejezte az evést, Évi leszedte az asztalt és nekiállt elmosogatni. János téblábolt egy darabig, majd Évi elé állt.

– Hugi! Nem akartalak megbántani, nagyon szeretlek téged is meg a családodat is, Gábort tisztelem és felnézek rá. Ismersz, ami a szíve-men az a számon. De én akkor is azt mondom, már meg ne sértődj, csak könnyebben éltek ti ott a városban. Szép lakásokat van, jó munkátok, hát csak ne irigyelj minket, mindenért keményen megdolgozunk. Éva a bátyja szemébe nézett majd a székre roskadt, az asztalra borult és hangos zokogásban tört ki.

János esetlenül állt húga mellett, végül csak kibökte:

– Na hugi, mi a baj?

– Hogy mi a baj? – hüppögött a nő. – Csak az baj, hogy egyáltalán nem élünk szépen ott a nagyvárosban! Nekem egy éve nincs munkám, Gábornak négy hónapja mondtak fel, és azt a csodaszép lakást két hét múlva elárverezik. Nem lesz hova mennünk. Ennyit a mi csodaszép életünkről. Egyik napról a másikra élünk, filléres gondjaink vannak!

Ahhoz, hogy lejjünk kölcsön kellett kérni benzinre, és fogalmam sincs, miből adjuk vissza. Ez a baj! Érted bátyó? Meg az, hogy az a mocskos bank kitesz minket az utcára, mert három hónappal el vagyunk maradva! Mert első a profit, és az emberek nagy ívben le vannak szarva. Csak ennyi a baj! Olyanok ezek a bankok, mint a paraziták. A vérünket szívják az utolsó fillérünkből is kiforgatnak, és, és... – Évából csak dőlt a panasz végül azonban újra fuldokolva zokogni kezdett.

A kis konyhára zavarodott csend borult, csak Éva fojtott sírása zsongott a levegőben. János krákogva szólalt meg.

– Hmm... Ne haragudj hugi, ezt nem tudtam.

Éva összeszedte magát, megtörölte a szemét, felállt és a bátyja szemébe nézett.

– Tudod bátyó, az ember ilyenekkel nem nagyon dicsekszik. Pedig nincs ezen mit szégyellni, ha csak azt nem, hogy becsületesek vagyunk, és nem lopunk, hazudunk. És én őszintén mondom neked, olyan csodálatos érzés volt tegnap köztetek dolgozni, érezni, hogy szükség van a munkámra.

János megvakarta a fejét.

– Most legszívesebben felpofoználak. Miért nem szóltatok!? Mi a fészkes fenéért nem szóltál!? Hiszen van itt a faluban annyi üres ház, mert az ilyen bolond népek, mint ti is felköltöznek. Ide figyelj húgi, mondok én neked valamit. Na persze végig kell ezt alaposan gondolni, de gyertek haza. Nem ti vagytok az elsők, akit a, – hogy is mondtad? Parazita bankok földönfutóvá tettek. Milyen találó – nevetett János.

– Gyertek haza.

– És mit fogunk csinálni? Miből élnénk meg?

– Földet művelsz! Hiszen a véredben van. Láttam, ahogy tegnap dolgoztál. Nem olyan régen a papa mondta, hogy az örökségünket odaadnák, mármint a földet, amit majd örökölni hagynak ránk, mert ők már nem tudják művelni. Lenne itt annyi munkátok, csak győzzétek. Na persze gazdagok nem lesztek soha. Tudod, aki a földet műveli az nem lesz gazdag soha.

– Dehogynem... Tudod bátyó, a szőlő íze tegnap, azt nem tudom elmondani, milyen gazdaggá tett!

Egy gondolat a jövőnek

Ha majd valamikor e pár sort megleled,
és olvasod réges-régen megírt versemet,
tudd: ki e sorokat írta, nem volt ostoba,
igaz, nem ő volt az emberiség orvosa.

Életemnek több mint a fele már elfogyott,
de oly sok minden van, amin még dolgozom.
Kedvesemnek adtam a szívemet, lelkemet,
nemzettem utódokat, dolgoztam eleget.

Cserében az életem nem volt mostoha,
bár keményen csattant olykor a sors ostora.
Nem mondom azt neked, hogy mindig minden jó volt,
de tudom, az életem helyes mederben folyt.

Egy gondolat, mire a sors megtanított,
az életed úgy szép, ha magad alakítod.
Egy gondolat, ami ha eljut majd hozzád:
az lehet csak boldog, ki irányítja sorsát.

Életünk legszebb napja

Nem szeretlek, miért mondd?
Éjjel, nappal, rád gondolkod.
Felidézek minden percet,
amit véled eltölthettem.
Egyszer múltnak az emlékét,
másszor a jelen szépségét.
És gondolkod harmadszorra,
eljövendő szép napokra.
Ábrándozva így mosolygok,
mikor nem vagy, szomorkodom.
Tudd meg, hogy szeretlek téged,
kérek, tartsd meg kedvességed.
Legvégül még azt szeretném,
amíg élek maradj enyém.
Mikor szívünk ezt akarja,
az életünk legszebb napja.

Molnár Szilvia (aphrodite)

Emlékül (Koka 1949 - 2009)

Ébredezőn ködöt ásít a város
Révetegen pihe-füst tekereg
Tarka mezőbe ragadt ez az álom
Elmenetel keze megfenyeget –
Dunna alatt feketéllik a mámor

Értelem sóhaja fénybe rebeg
Guggoló lángfej hamut kesereg

Gyermeke voltál e furcsa világnak
Egybetakart sok ezer szeretet
Rímteli ajkak egy névre vigyáznak
Tyúkanyók ők minden szív-melegen
Árva madár dala hangja kiszáradt
Néma a vér szava – esteledett
Kötemetön csak az ég a kijárat...

Nagy Gabriella (blue)

Emléktöredék

Tudod sok idő eltelt már
de az ősz, a hulló levelek
ismét előhozták belőlem
azt a régi őszt, melyet már
lep a por, s a rengeteg
rozsadalevél, ami akkor
hempergett az utca kövén.
Akkor találkoztak a csodák
a féltve őrzött titkok,
s azok az apró kövek,
melyek csobbantak a tó tükrén
lázasan olvadtak össze,
mint parázson az ezerarcú fény.
Sokszor gondolok rád,
hogymilyen lennél,
szőke vagy barna
s az orrod pisze, picurka.
A bölcsek azt mondták
minden nappal könnyebb lesz
mert szép az élet,
de nem nélkülöd.
Ma érted is gyújtok egy gyertyát
lelkem fájdalom-templomán
s őszi levéllel takarom tested
emléked hideg oltárán.

Csöndfáim(...)

Még érzem jelét a tél akaratának
s hideg leheletét ajkamon
méz-virágok visszajárnak
suhanó tavaszként arcomon.

Állok sápadt Hold sugarában
s örök fagy lelkemnek évszaka
ábrándjaim fáradtan hullnak,
mint Napra sötét éjszaka.

Köröttem kopár, sík mező
rohadt gyümölcsnek árnyas temető
szél gázol csöndfáim között
s magányosan futnak a perckörök.

Nagy Elek (elek99)

valamikor költő voltam

valamikor költő voltam
akkor még párás völgyekben
meredek gerinceken vándoroltam
olyan, ki ha a hajnal
épp útközben éri, megszólal
s hangos, rikoltó dallal köszönti
a napot, mely a hegy mögül bukkan ki

valamikor költő voltam
képzeld lángelektűt, lobogó hajút
kinek a fazékból semmi se jut
ki a szent igazságért száll síkra
míg rá nem jön: a kaviár is csak halikra
feleltetik a disznókkal
szeme lezárva, többé meg nem szólal

valamikor költő voltam
titokban tépelődő
magány-malomban őrlődő
ki lelkének finom rezdüléseit
teszi rímes sorokba, de se itt
se ott nem talál meghallgatásra
szíve megszakad, míg saját sírját ássa

valamikor költő voltam
mindent kigúnyoltam és félrelöktem
istennel, hazával pöröltem
azt mondtam, töletek nem félek
és előbukkant egy lecsupaszított lélek
a bűzös mocsokból kiemelkedett
egy ember, kinek legnagyobb bűne, hogy szeret

valamikor költő voltam
a szent kehely őre
s mikor a nap felhágott delelőre
fennhangon beszéltem a hegyről
az örökkévalóról, az egyről
s a tanítás istenektől áldva
szállt mesterről a tanítványra

valamikor költő voltam

Nagy János (Jega)

Széljegyzet 1.

1.

alkonyodik, az estben sötétben áradnak a fák, csillagok vándorolnak a parttalan úrben, majd a hajnal ködfalára ébredünk, szeptemberi reggelre, sóhajom a nyár után árva madárként lebeg a szélben, s mint az elkúszó vonatfűtty, csókok az ajkamon éget – a hajnal harmatával ébredek, benned megtalálva helyem, fészkeket hol álmaidhoz bújok, szemed szememben megtalál, az emlékezések már nem kísérnek, most elsüllyedt városok alusznak, s mi vándorlunk felettük, hol összeért a tenger és az ég, szárnyalunk, s aki élt, nem hiába élt - tovalibben az idő, de most az éber álom félhomálya rajtunk

2.

kaput nyitok a belső szobák kék csendjére, a parázsló napokra, a szerelem örök titkaira, a gyermekkor-délutánok csendesen játszósnagyára, most ébredek, vastagon reám telepszik ez a világ - őszi estéket őriznek az utak, kart karba öltve, gyermek-esztendőkké bukkannak fel, az emlékek mint piciny amulettek lógnak – az ablakon kívül csak az elhagyott világ

kedvesem ismeri simogatásom, félszáz évem minden rezdülését, verseim lapjait ahogy a szél sodorja szét, mint feszes indák fonódnak derekamra a mondatok, a kimondott szavak ebben a kerengőben, csak a szív lüktet, csupán az ódon templom jut eszembe, hol összeadtuk egymást, egymást a szótlanszavaknak

3.

kihull belőlem a bánat, mint ez az őszi eső, ahogy tollam hegyéről a szavak, a fehér papírlapra ömlenek – összevérez, lándzsát döf belém

az est, miközben te önmagadban játszol, az idő lelassul, megáll - majd átélünk újra minden csodát, hisz még előttünk lebegnek az éj drapériái

4.

őszül az erdő, felhők peremére ülnek a csodaváró angyalok, szeptembert súgnak a lombok, a halott levelek simogatásában, már repültem égben, ragyogtam a földön, de most élem ezt a napot, a hónapot, feláldozom a szív oltárára, tornyok dőlnek el bennem, átöllelek magamban, majd felsikoltanak ezek az őszi szavak

vetetlen ágy: a gondolat,
a folyó tegnapi avart mos,
nélküled fagyott szavak
levélszekrényünkben

Monológ

látod, telnek az évek, de mintha az idők kezdete óta egymásban él-nénk, csodás életeink párhuzamos átszállóhelyei között, az alkonyati égboltra boruló csillagok között, most fogom kezned, bennünk hallgat a csend, nem vonít ez a földi élet minden villanása, testünk csak fény, csak ruha ezen a vázon, egybeforrt lélek ez, most felnyúlsz hajadhoz, mozdulatodban a légység, maga a mozdulat, így maradsz, én büszkén csodállak minden pillanatban, rád terítem a csendet, puhán, óvatosan, hogy meg ne sértsen, simogasson, szerelem valamikortól valamеддиг, talán csak a felhők értik ezt, a csodás fák, a leomló avar így az őszben, lábunk előtt a folyó mely örök és időtlen, s évek telnek évre, de mi megmaradtunk, ágyéktól ágyig, szakadékgig, a vágy viharában gyalogosan, közben ránk esteledik, tollam végéről lecseppennek a szavak, pacát ejtenek a fehér papírlapon, apró, táncoló betűk árulkodnak rólam, az ajtók már kinyitva, csikordul a kiskapu az útra melyre járunk, kápolnáink csendjébe vonulva meditálunk, csonkig égnek a gyertyák, lobognak értünk holnapra, újabb s újabb napokra, és utazunk másvilágok naprendszerre felé, hisz már régen nem kellene a szavak, tegnapok, holnapok ölelkeznek bennünk, tárt karokkal vár a végtelen szár-

nyalás, hisz ismerjük a múltat, az utat, s átsző bennünket a végtelen képzelet

a csontokat kiforgatja már föld, jövőnket a múltunkhoz kötötték, önmagát sem találja ez a letisztult hang bennünk, ahogy visszatálunk egymáshoz, Istenhez, a hangok felemelkednek, egy sikoltás csak a néma közönség felé, a szavakon túli érzések felé, a beteljesedés felé, érzéseink éhesek, oly gyakran nyújtották át hamis próféták a mesteriséget, majd magunkra hagytak, ahogy a dolgok mélyére hatolunk, szavak amelyek eggyé tesznek, várak tehát, hogy tudjak a feszült csendben újra élni mindent, hisz megszülettél, erre a földre, tanulni, mindenáron

valami mélyen, nagyon mélyen, a gyermeki lét, a kettévágott élet, a remény tartományai

megtaláltuk a szavakat,
álmaink homokjába írva,
vittük az álmot messze
egyre csak beljebb,
miközben a télhez fehéredünk,

s földre rogyunk, szerelmünk
asztalára terítve minden,
se én, se te,
egy világ vagyunk mindörökre,

járni tanítjuk az időt
mely taszít ide-oda,
sötét szavakkal szólunk
minden éjszakánkon,

szelekben, harcokban,
állunk a nappal mint tövissel
a rózsá, és ahogy lebukom a
mélybe érted,

kapuk nyílnak, de te nem menekülsz,
egymásban lakunk, hazatérünk,
voltunk s vagyunk,

szenteld meg ezt az órát,
viseljük csendben magunkban
a fényt, hogy kezeink átöleljék
egymást

Nagy János (Jega) vihar

Nagy Márton (enigma)

a szerelem vesztese

kiragozlak magamból
mintha rajtam múlna.
mintha te lennél az ajtó
de én vagyok a kulcsa.

ragonként téplek,
betűzlek ki. mintha
egy hangszer lennél
aminek nem maradt húrja:

így kong üresen ez az én.
ez a ragozatlan élet.
meg az igék, amikben
már nem talállak téged.

csak a szerelem veszteseit.
eddig miért nem láttam őket;
ahogy minden éjszaka ott fent
remélnek és égnek.

szóviccek egy szakaszjegyre

ide-oda visz ez a szerelt-tény, nincs bérem,
se bérelt helyem, vény nélküli bérletem,
nincs megálló, csak állomások,
amiken már állnak mások, álom-mások.

nincs cél sem, se kiindulás,
csak földön járó földalatt futás,
mindenhonnan tovább, az a jutás,
velem utazik a végállomás.

Nagy Norbert *(norbert)*

Hamuból, lánggal, égbe!

Égjenek az öreg
Istenes papírok!
Vágyad illatával
Új Bibliát írok!

Színes bál, cifraság
Az én szívemnek nem kell!
Vár, vár rám egy asszony
Már csak érte kelek fel.

Benne a Minden
Örök mozgatója,
Értünk a világot
Virággal beszórja.

Ide mellém hölgyem!
Nagyot varázsolunk!
Várt megváltás helyett
Mi megváltjuk magunk.

Fejem asszony-ölben
Kezem a kereszten.
Gyónásra meghajtom
Elroppanó testem.

Égjenek az öreg
Istenes papírok!
Vágyunk illatával
Új Bibliát írok!

Csak vér volt a világ
Mit nekem adtatok.
Szép szerep volt minden
Ördögök, angyalok...

A kés hegyén

Dühös szelek fújnak szét minden álmot.
Futnak a fiúk és futnak a lányok
Mentik a kés hegyén csorgó világot.

Istenes vers

Előlem úgy rejtőzködöl
mint egy folyton játszó gyermek.
Tavasza s nyárba öltözől,
míg télben s őszben kereslek.

Megkérgesedett szívemmel
karöltve vágunk az útnak.
– Leszek így is, úgy is: Ember.
S magamnak megtanullak!

Mondtam kövér felhők alatt
és hanyattdúlt füvek felett,
de Téged, gyertyaláng-alak,
teremtett ködök rejtenek.

S mint aki csak sárba kellett
s mintha nem képmásod lennék,
égből a szívem, mint meggyet,
e csend-évek földre verték.

Most én akarom,
hogyan zengjen az a zsoltár!
Ránk születéskor
egyszer már igent mondtál!

A megváltásnak immáron vége!
Hát ki másnak méressünk?
S mivégre?

A Te lehelleded
sírt fel egykor, kis mellkasomban.
Nem elég hűség-e mondd,
hogyan szívem még mindig dobban
és terem?
Ím, itt a versed...

És ha nem szeretsz
– csupán képedül –
úgy végig csak
magad szeretted!

Tollamon át
Tiéd e világ.
Hajolni, illatos női hajba
velem hajolsz.
– Szeretlek.
Súgod a számmal
gyöngy szemeknek,
s kérdésre:
hogyan vagy?
Te válaszolsz.
Mosolyod fülig szalad
mert nyár illatát sodorja a szél...
Mert fázunk, künn hó szakad,
de benn a vér
szerelmet mesél...

Amit kaptam,
Neked visszaadom
egy örök teremtésben.
Veled karöltve éltem
– jól, rosszul –
amit eddig leéltem.

Uram, most nézz meg engem!
Adósod nem maradtam.
Ne legyen hát a szívünk
egymást égető katlan.

Úgy fogadlak, mint testvér a testvért,
kik egy vérből valók.
Úgy fogadlak, akár lélek a lelket,
mint kikötők a hajót.

Mindeneddel együtt várlak.
S ha kellek, hát
mindenemmel együtt kelljek!

Az első dobbanással
beteljesítettem a terved.
Uram, én Téged megérdemellek!

Az éj elhozza...

Az éj elhozza nekem
minden kincsedet.
Lecsúszó ruhád mögül
a mámor integet
és vezeti kezemet
bejárni tereket
remegő tested
dombjain s ölén.
És fordul eggyé
forró két világ,
és benne te
és benne én.

Egyedül

Mintha álom lenne most a csend.
Téged nem villant fel a sötét.
Az ember ül csak és elmereng:
Ez hát a káosz, hol szerteszét

hever a megmaradt értelem.
Az út vége, mi semmibe hull.
Nézd, itt e nélküled-báb, velem.
S míg jöttödre vár, elmúlást tanul.

Nemes István *(metallica)*

Álomkép

Rólad álmodtam tegnap éjjel,
ölelkeztünk vad szenvedéllyel,
testünk – egy lágy harmóniára –,
táncolt szerelmünk dallamára.

Néztem arcod rezdülését,
átszellemült, csodáltam fényét,
ajkadhoz hajolva hallgatom,
a kéjtől felszálló sóhajod.

Ittam a csókod percekén át,
eltelnek a szerelmes órák,
alszol, fejed nyugszik vállamon,
fáradt tested magamhoz vonom.

Gyönyörű vagy, boldognak látszol,
ajkad szélén mosolyod táncol,
veled élnék egy életen át,
s már reggel váltja az éjszakát.

Felkelek, s véget ér az álom,
itt marad őrijítő magányom,
mohón várok minden éjszakát
hogy újra éljem ezt a csodát.

Nyolcas József (estelente)

Grafoman: Matrix (a' la piroman)

Már megült a köd az asztal lába közt,
és a perc szavakba cseppen csendesen.
Nincs idő, se út, se régi kedvesem;
múlnak álma ő, ki líralázba dönt.

Barna kocsmá szürke mélye is magos,
szénsav illan – mind az égre: fenn a gáz?
Angyalok szemében lanyha lé aláz,
s árva-tiszta cédulát hoz egy csapos.

Rajzolok ígét, kifestve főnevet,
ellazult határozókat – ékesen,
s mondatok ütemre ringnak ajkamon.

Halld: a szenvedély tüzén belobbanok,
s robban egy szonett; a csillagéd megáll –
önmagába roskad itt a fékpedál.

Pécs felé járva

két hexameter Janus Pannoniushoz

A mandulafácskáról

Jó Janus – ott, hol az árnyak hangtalan éneke száll csak!
Lássad: a századok útján mily' terebélye virul már
egykori mandulafácskád vesszeinek, fagyot állván!
Mostan a szélviharokban hullanak ágai holtan,
gyenge rügy ejti virágát föld gaza táptalajává,
s csak veszedelmeken árvult végzete jó neki társul.
Új tavasz új vizet áraszt; sarjad a Nap sugarában
büszke remény, üde hajtás – itthon, a bölcs Duna partján.

Egy mandulalevél fonákjára

Ím' ama pannoni nyelvnek szócsokorával e tercett:
Konfigurált giga PC-m Apple típusú hifijén és
word dokumentumok linkjén őrzöm a szelleme kincsét,
s szól sztereón szava ismét. Hála neked, deli Bill Gates!

A kőfaragó

Izzásába kövült meddő láva a múlt.
Kristályszerkezetű vágyak rácsai közt
érintés a bilincs, és zárványba vakult
boldog pillanat ül bús úrként az időn.

Bíbor nyár ege volt lelkünkben. Szavadon –
oldott fényfolyamon, égő árnyak alatt –
meghitt irgalom élt, s azt mondtad: „Akarom!
Mindenség a jövőnk!” – lelt kincs lett e malaszt.

Lelkünk mélyeiben csók gyúlt, s csókra talált.
Vérforró terekért tűzzel tört a hiány,
hang hullott hamuként – csend villant robaján –
s omlott érckapujú templommá nagy imánk.

Gránittömb csak a múlt. Léted napsugarát
őrző jéghideg éj, oltár utca sarán.

Ötvös Anikó (zanzaa)

úgy átölelnélek...

úgy átölelnélek világ
vigasztalnálak
csak adnék
hogy ne szenvedj soha semmiben hiányt
de esendő
csak szürke
és poros
és fénytelen vagyok
észrevétlen
érintések nélkül
szöknek előlem a hetek
a napok

pedig úgy átölelnélek világ

úgy emelkednék
a mindenséghez újra
kiapadhatatlan
de sajnós már mohás
örök szeretetem kútja

Papp Béla (suti)

A vizek királya én vagyok

A vizek királya én vagyok, bár elfogadom azt is, ha egyszerűen csak Csuka úrnak szólítanak. Na persze nem mindenkitől, főként nem az ilyen...

Hamm... hmm, de finom – szóval főként nem az ilyen apró csemetéktől, mint amilyet az imént nyeltem le. Engem, ha tetszik, ha nem, tiszteletben illik tartani, és persze azt sem árt elfelejteni, hogy tölem igenis félni kell, mert ellenben bárki úgy járhat, mint az előbb ez a szegény pára.

Tehát ott tartottam, hogy a vizek királya én vagyok, és ez már az őseimnél is ugyanígy érvényben volt. Apám, aki szintén ugyanolyan becsben tartott uralkodó mint én, nagyon sokszor intett óvatosságra; legtöbbször a vízen túli veszedelemről beszélt, aminek állítólag anyja is áldozatul esett, de én akkor még annyira kicsi voltam, hogy nem is emlékszem rá. Elmondta, hogy az a veszedelem kint él a levegőn – a mai napig nem értem az hogyan lehetséges –, és valamilyen hosszú pálcát tart a víz fölé, aminek olyan nagy varázsereje van, hogy azzal képes minket, halakat kikényszeríteni maga mellé a levegőre. Brrr! Borzasztó micsoda horror mese. Még, hogy engem képes lenne megdelejezni bármiféle varázspálca? Gyermeteg képzelgés. Egy uralkodót nem lehet csak úgy megvarázslani. Bár az az igazság, hogy apát azóta se láttam. Úgy hírlik itt halkörökben, hogy állítólag őt is utolérte a veszedelem, de ez szerintem csacska badarság. Főként arra a vénséges, nagybajuszú harcsasszonyságra vagyok mérges, akitől ez a pletyka származik. Egész álló világosvízben nem csinál egyebet, csak lent fekszik lustán az iszapban, és azt figyeli, hogy kivel mi történik. Nem is csodálom, hogy előbb-utóbb mindenki a pletykálásainak témája lesz. Világosvízben csak figyel, de mihelyt megérkezik a sötétvíz – szerinte ezt azok a levegőn élők éccakának vagy minek nevezik... de annak szerintem semmi értelme – szóval, ha megérkezik a sötétvíz, életre kel, és átúszik a szomszédságokba, hogy hírt adjon arról, amit látott. Micsoda egy perszóna! Sehol sem lehet nyugta a hálnak.

Hamm! Hát igen. Ez egy újabb elővigyázatlan csemete volt.

Kár érte. Élhetett volna még.

Na persze csak akkor, ha nem épp az orrom előtt úszik el. Mert ugye ennem nekem is kell.

Ki látott már olyan királyt, amelyik egyszer csak képes, és éhenhal? Én ugyan nem.

Ha van is ilyen, azt biztosan nem csukának hívják, hanem Éhenhalnak.

Apa egyszer azt is elmesélte, hogy anya milyen volt. Azt mondta róla, hogy gyönyörűen kecses, hullámszó teste mindenkit lenyűgözött vizeszerte. Amikor vadászni indult, mindig rajban úsztak utána a természetesebbnél természetesebb csukafiúk. Állítólag anyát egyik sem érdekelte. De miért is érdekelte volna, hiszen apánál nagyobb és tekintélyesebb csukával még nem találkoztam, és szerintem anya sem. Remélem egyszer én is akkora leszek, mint apa, és akkor majd engem illet meg a vizek szépe. De tényleg, vajon hol lehet apa? Eltűnése óta már nagyon sok világosvíz és sötétvíz múlt el. Csak nem annak a pletykafészeknek lesz igaza? Biztosan nem. Szerintem csak egy új mamát keres nekem, és ha megtalálja, biztosan hazajönnek. És ha itthon lesz, akkor majd újból mehetünk együtt vadászni. Egymás mellett haladva szántjuk majd a vizet uralkodókhöz illő pompával. Az lesz ám csak a nagy muri! Bárhol megjelenünk majd, uszonyvesztve menekülnek előlünk a csemeték. Micsoda izgalmas játék lesz. Még a kopolyám is viszket a pusztá gondolattól.

Na tessék!

Kellett nekem emlegetni ezt a nagybajuszú pletykafészeket. Majd-hogynem odébb sodor azzal az otromba nagy testével, pedig volna helye, épp elég. Az már biztos, ha legközelebb is így megszégyenít, nagyon pórul jár. Csak nem képzelem, hogy egy királyt minden bocsánatkérés nélkül így félresodorhat? De legközelebb biztosan beleharapok. Bele én! Ideje lesz már megtanulnia mindenkinek, hogy mi a tisztesség egy uralkodóval szemben. Na, majd ha apa hazajön, lesz mit mesélnem neki.

De most jut csak eszembe, vajon mit keres ez itt? Hogyhogy nem az iszapban dagonyázik? Az ám!

Rögvest megérkezik a sötétvíz. Akkor már értem. Megint szomszédolni indult. Felháborító.

Te jószágú Halisten! Majd elfelejtettem, hogy a sötétvíz mihelyst ideér, nekem is akad némi elintéznivaló dolgom.

Át kell siklanom a szomszéd gödörbe, ahhoz a csodálatos csukalányhoz.

Az már nem is csukalány, hanem egy csuda-csukalány. Szerintem anyja is így nézhetett ki annak idején. Hát akkor indulás! Micsoda vadászatot rendezünk majd. Csak ő meg én!

Siklunk majd egymás mellett, néha a farokuszonyommal majd végigsimítom – persze mindig csak úgy mintha véletlen lenne. Aztán fogok majd neki néhány csemetét. Hú! Teljesen izgatott lettem.

Hamm! Sajnálom kispajtás, de ezerszer szoltam már, hogy ne az orrom előtt úszkáljatok. A vizek királya előtt nincs bocsánat. A vizek királya pedig én vagyok. Aki ezt képtelen megjegyezni, arra mind ez a sors vár. Na de most már igyekszem, nem szeretném, ha bosszús lenne a késésem miatt.

Jaj, ez hiba volt! Nem kellett volna odanéznem. Micsoda gyönyörűen csillogó csemete!

Na nem!

Sietnem kell.

Vagy inkább mégis? Szinte felkínálkozik, hogy megegyem. Apa mit szólna, ha most látná, hogy itt hagyom? Biztosan leszidna. Igaza van! Ezt még lenyelem, aztán mintha mi sem történt volna, siklok a lányhoz. Hamm.

Aúúúúú!!! Ez nagyon fáj! Talán rosszul kaptam be?

Az nem lehet! Egy csemetét nem lehet rosszul bekapni!

De mi az ami ennyire húz? Én nem is arra akarok menni!

Segítsen már valaki!

Alattam az iszap, ahol harcsaasszonyoság szokott dagonyázní. Naná, hogy nincs a helyén! Mitől is lenne, hiszen az előbb ment el szomszédolni. Pedig ő biztosan segítene!!! Jaj, ez nagyon fáj! Mitől szúr ennyire a szám széle?! És mi az ami ennyire húz, ráadásul pont ellenkező irányba, mint ahová én menni szeretnék?! Ez nem lehet igaz! Valaki kiemelt a vízből! Megfulladok! Apa, hol vagy?! Jaj nekem! Mi ez a hosszú pálca itt az orrom előtt?! Csak nem az a bizonyos varázspálca?! Az nem lehet! Hiszen az nem is létezik! Az csak egy pletyka, semmi más! Hé nem látod, hogy én vagyok a vizek királya?! Mondom, én vagyok a király!!!

A vizek kir ... A víz... A...

Pete László Miklós (Impeters)

Március idusa

Esős szerda volt, sáros és kopár,
Ázott tollal bűgött a gerle pár,
Pest szűk utcáin fröcsögött a sár,
Káromkodó kocsis, kopott batár,
Az utcán más nem jár...
Pár lelkes fiatal itt mit akar?
Nem tudja, hogy sok vizet nem zavar?
Mit ér a derű,
Ha minden szükségszerű,
S keserű?

Hát mit akarhat néhány fiatal?
Nem tudják talán, hogy kemény a fal?
Semmit sem ér az ember, ha magyar,
Ha ostoba, ha szeles, fiatal,
Szegény buta magyar...
Pár lelkes fiatal itt mit akar?
Nem tudja, hogy sok vizet nem zavar?
Mit ér a derű,
Ha minden szükségszerű,
S keserű?

És mégis, mégis,
Mertek tenni végre,
Szivárvány csodálkozott a nagy égre,
A fásult felhő kifakadt,
A véres sortűz elmaradt,
S az ég derűs maradt.

Míg magyar földön nő moha,
Ezt el ne feledjük soha,
A helyzet lehet leverő,
Jöhet globális túlerő,
Jöhet sárkány, profitszedő,
Vagy más emberevő;

Míg akad bennünk ész, erő,
Néhány mosolynyi szent jövő,
És szabad akarat;

A fásult felhő kifakad,
Az ég derűs marad!

Egy sheriff monológja

Hogy mondjam szebben,
Ha a szerecsen
Csen?
Egész tabló
Néger rabló
Zaklatja megýémet,
Ilyen az élet,
Nem henyélek.
Én vagyok a szegény hekus,
S egy érzékeny politikus
– Bár pénzt alig ad –
Nyilatkozatra fakad;
Hogy csen ugyan
A szerecsen,
De mégsem a szerecsen csen,
Nem azért szerecsen,
Mert csen,

És nem azért csen,
Mert szerecsen,
Csak csen,
S másodsorban szerecsen.
Na mármost:
Ha szerecsen csen,
Ne mondjam, hogy szerecsen csen,
Csak azt, hogy csen,
S ne mondjam, hogy szerecsen;
S ha elfogtam,
Hogy szerecsennek mondani
Ne kelljen,
Legközelebb
Ki is meszeljem.
Ha jól értem,
Jobb, ha meg nem sértem
A szerecsent,
Akkor se, ha csent,
S bár tudom, hogy szerecsen csen,
Nem mondom, hogy szerecsen csen.
Nálunk nincs is szerecsen,
Ha van is,
Nem csen,
S ha mégis csen,
Mégsem szerecsen.
Ha mást mondok:
Nagy hiba;
Lesz jókora galiba,
Készül a feketelista,
S én leszek
Rasszista
Pista.

Péter Erika (Eroica)

Múlt idő

Huszonöt év eltűnt tavasz,
tapolcai halvány június,
a platántörzsek tigristeste hámlik.
– El ne fuss, ki gyűrűket neveltél,
ki ifjú lelkek mámorát lesed,
huszonöt év lehullt lombjait,
a sosemvolt padot keresed,
kitört cipősarkak sánta
koppanásait –

Rég ködöt isznak a józan esték,
idegen lábakat cipelnek
a korhadó hidak,
huszonöt őszi lombhullása
múlt időt sirat.

Karácsony nélkül

Ha fakó erkélyek
fényfüggönybe bújnak,
vakítóra törölt
ablakszárnyak mögött
gyertyalángok gyúlnak,
akkor tudom,
karácsony közeleg.
Karácsony – nélkül.

Mikor panelházak
kaptárkalitkái
díspáhollyá válnak,
szürke, poros
madáretetőkből
fenyők kandikálnak,
akkor tudom,
karácsony közeleg.
Karácsony – nélkülöd.

Ha a kirakatok
drága portékája
vásárlásra késztet,
megszédít a pláza
lenézett varázsa,
a zsúfolt csillogás,
akkor tudom,
karácsony közeleg.
Karácsony – nélkülöd.

S mindez hiába!
Mit vegyek? Mécsest?
Gyertyás sírcsokrot?
Fenyőkoszorút?
Egy másik Életet
nem vehetek!

Beborít eközben
az ócska ruha,
rongyos göncökbe
bugyolálom lelkem.
Lelkem az ereklye!
Lelkem!
– Ott jár Betlehemben! –

Gyertyád tükrében

Arcot rajzol a gyertyaláng,
mesét mormolok,
úgy mozdulok, mintha lennél,
hordom mosolyod,
úgy mosolygok, mint anya,
ki bölcsőt ringat csendbe',
úgy ringatlak, mint zene,
dallampárt keresve.

Fényedben születtem,
tükrödben létezem,
igéket suttogok,
lelkemet vétezem,
Te felragyogsz, éledsz,
világítasz, remegsz,
ünnepelsz, megsiratsz,
emlékszel, s eltemetsz.

Gyertyád előtt állok,
golgotáddal szemben,
magasra száll lángod.
– Segíts hinni bennem!

Rezdülés

Finom nessel lobbant az éj,
tisztá oxigénnel, lánggal,
mint foglalat között ékkő,
törhetetlenebbé váltam.

Kismutatót rezdült a perc,
megállított időt, holdat,
Csipkerózsa-gondolat lett
párnákon a meggyűrt mondat.

Beteljesülés

Egyszer veled ébredhetnék,
pucéron, mint téli,
lombhullató bokrok,
Te felsebzett bőrömet
simogatnád körbe,
én gyógyulttá csókolnám
fájdalmad varát,
s a tegnap talált
csipkebogyókból,
– emlékszel,
mit a bokrok fagyott
karjaiból csentünk –
főzhetnénk teát,
és majd ha az Éden
almájából ettünk,
felhorzsolt térdekkel

örökbe fogadnálak.

Piró M. Péter (*piroman*)

A költő emléke

Képzeletem szitaszárnyain árnyék,
kék színeit átveszi tőle az ég,
mintha homályüvegén belelátnék,
ám reszketeg és kihagyó ma a kép.

Édesen átoson újra a szépség,
zöld illata fonja a fű levelét,
mégis, a lábam alatt van a kétség,
sár foglya, ha mély nyomain belelép.

Csendes a szív, ami már keveset vár,
rég távoli fényben a Heszperidák.
Nézd! Szemed elhagyatott helyeket lát,
s nem hullik a földre az almavirág...

Sziklaszél

Meredély peremén
ha végül jól megértett
az a vak tapadás,
az tudja majd mit érhetsz,
– nem a fej, csak a láb –,
hogyan egy lépés az élet,
s a halál megy odább.

Kései vallomás

Fenn, a nyári szél haján
a csillámló repülő
megmutatta önmagát,
s a kondenzcsík terülő
kottaként rezegte át,
húzta néma dallamát.

*

Tiszta volt az ég, ahogy
hegyek tengersizeme kék,
tartva kétfelől napot
hogy te is lásd, mi a szép:
átölelve így fogott
barnuló csupasz karod.

Zöld a fübe ott nevet,
pedig sárgán heverész,
tudja még virág-neved,
s ha fekszünk, az fele rész:
selyme még ma is keres,
bőrödöt regélte meg.

Szomjas éjre fény fakadt,
hát ittam én teveled,
mint a bort, a csókokat,
most adom vissza neked:
lásd, kiöntve ez marad,
nyelje föld a kortyodat.

*

Fenn, az őszi szél haján
egy csillanó repülő
hallja még saját zaját,
s a kondenzcsík terülő
kottaként vetíti át,
s játssza régi dallamát.

Őszi ajándékom

Egy fémízű, őszi reggelen,
a bronzok színében láttalak.
Régi fényeket hoztál nekem,
lágú tüzeket, míg feljött a nap.

Köröket rajzoltak a szélbe
a szürke madarak szárnyai,
pedig csak sóhajtottam: – Végre...
míg hulltak a fák rőt álmai.

Tudtam, hogy szeretni foglak úgy,
itt, a Juhász-féle ég alatt,
ahogy szereti a sötét út
nyáron: a kék délibábokat.

Éreztem, tartalak, míg lehet,
hogy elfoszló időmben, néha,
emlékeztessen bíbor jeled,
milyen a dal, ha a száj néma.

És tudtam azt is, szép kedvesem,
fehér fátylat majd a köd szemez
borostyán hajadra csendesén,
mikor engem rég... a tél temet.

Emlékszínek

Összedobált szénakupac
mégis őrzi benn a nyarat,
nehéz napot, méla utat,
mert a szekér: arra haladt.

Vitte mind, mi benne maradt,
visszaidézzvén a tavaszt,
hisz' a tündér erre szaladt!
S halkan locsogott a patak...

Nyalábokba mind, ami szép,
napsugarat, pirkadatot,
szemed volt az ég, ami kék,
és a titok pillanatok.

Vittük kicsi rétjeiből
vadvirágok illatait,
nyírfaliget széleitől
az utolsó sziklafalig.

Kanyar mögé ment a világ,
a kocsink keskeny kerekén,
a lovak tudták az irányt,
szűk, poros úton lefelé...

Összedobált szénakupac,
miben őrzöm színeimet,
szemem fény után ha kutat,
megtalálja verseiket.

Szólni se szólnánk

(A szkíta dalnok éneke)

Rég hóba rekedt kevesén a világnak,
zordon lovaim legelőt, ha keresnek,
még szunnyad a táj, s a tavasz kikeletnek
nem nyergeli útjait, álma kifáradt.

Bár olvad a jég, de csupasz fagyokat lát
itt az, kinek alszik a föld, csupa gyász...
Vajh része a sorsnak a távoli nász,
vagy semmit ölelve, üres karokat tár?

Oly messzi a nyári helyünk, hol a zöld fű
majd édesen ellepi végig a rónát,
s néznénk a világ gyönyörű takaróját,
csak míg a nap... égszekerén tovagördül.

S gyűjt csillagokat felül, isteni Jómánk,
hogy dísze legyék nyoszolyánk tetején,
mert ott heverünk ölelőn te meg én,
értőn, hiszen áldva... mi szólni se szólnánk.

Ricza István (tavinarcisz)

Könyörgés tavasszal

Nem sok az, mit tőled, Uram ma kérek:
Várjon újabb rügyfakadás, ha virrad,
és ha esténként nyugovóra térek
orgonaillat!

Kimondhatatlanul

Kimondhatatlanul hiányzik olykor
felénk a jó tanács: Hogyan tovább?
Az életünk ma egyre mostohább.
Jöhetne már egy új világ, egy új kor!

Ki tudja, lesz-e még erőnk kívánni
a jobb jövőt, ha nem segít a hit?
Esetleg elfogadjuk azt, amit
a sors ajánl, legyen belőle bármi?

Reménykedünk mi mégis egyre titkon,
hogy egy napon megérjük azt talán,
ha minden újra szebbre fordul itthon,

akárcsak ott, az Úrnak asztalán,
jut egy karéj kenyér, s mi mindahányan
majd jóllakunk belőle. Hadd kívánjam!

Férfikönnyek

Furcsa, te még sose sírtál egy temetőben a sírnál
égi szerepre ítélt régi szeretteidért?
Cimborá, hulljon a könnyed, fáj, de azért ugye könnyebb,
küzdeni ellene kár, mert nekik ennyi kijár!

Szonett, daktilusokkal

Néha, ha elkerül engem az álom,
éjszaka jönnek elő a szavak,
s mint mikor útnak elindul a vak,
lassan a vers sorait kitalálom.

Kellene rím, mire itt a hat óra,
néhol a ritmus is úgy elakad,
mintha a ház kapuján a lakat
várna az éjjeli látogatóra.

Hátha megérti akárki, hogy ez mi,
vagy mit akartam elérni? Talán...
Végül azért sikerült befejezni.

Szó, ami szó, fura munka, na lám!
Majd fanyaloghat a zsűri is okkal,
kész a szonett, tele daktilusokkal.

(A nyári szonett verseny 2. helyezettje holtversenyben, a zsűri szavazata alapján)

Őszi verőfényben

Szép az idén ez az ősz, csupa napfény, szinte ajándék,
néha azért a futó záporosó belefér.
Bár hetek óta a nyári melegben fürdik a táj még,
érzi a tél közelét, reszket a fán a levél.

S. Farkas Zsuzsanna (naiva)

Miért akarok?

Hányan vannak
kiket haláluk után rögtön elfelednek?
S hányan, kikről már éltükben megfeledkeznek?
Néhány emberöltő, s mindent eltakar a köd...
Itt élt köztünk egykor... de halála örök.

Miért akarok
én verseim által halhatatlanságot?
Mi üz minduntalan vissza az íráshoz?
Miközben közepszerű, esetlen – jó esetben –
erőltetett, mit papírra vetettem?

Tudom, mert
olvasom a szívből nyílt vers-virágokat.
Látom mellettük az enyém mily hervatag.
S mégis újra és újra megpróbálok
nyomot hagyni magam után, míg elér halálom.

Lesz-e majd
ki, mikor én már messze járok
olvasgatja egyszer-volt világom?
Nem tudom... Bénult kezemből kihullik a toll.
Mozdulatlan hever hófehér, szűz papíron...

Belső magány

Talán mindenki megért... Talán senki sem...
Néha bolondul hiszem, ismernek az emberek.
Tudják mi lakik bennem, mit miért teszek,
mondok, s belül mit érzek... Pedig nem!
Hisz sokszor még én sem értem...

Titok vagyok...

Kimeríthetetlen forrása a szónak,
gondolatnak, tettnek,
kiszámíthatatlan indulatnak...
Ezernyi impulzus vibrál idegsejtjeimben,
inger-milliók alakítják érzelmeimet,
hormonok és ingerületvezető anyagok.

Kiszolgáltatott vagyok...

Szívem csak addig dobog,
míg vándorolnak sejtmembránjain az ionok,
agyamból indul el a mozdulat, mellyel
kezem tollat vagy fegyvert ragad,
s ott keletkezik ezernyi gondolat,
a másodperc tört része alatt...

Naprendszer vagyok...

Milliárdnyi sejt bennem, mint bolygó kóborol,
teszi a dolgát, rója az útját,
s én e kozmosz peremén csak lábam lógotom,
csodálom, s félem a bennem lakó univerzumot...

Végtelen variáció vagyok...

S a végtelent, vajon van, ki ismeri?
Hogy érthetne meg így bárki is?
Magamra maradtam magammal...
Legbelső énem keresem, hogy elfogadjam.

Adventi fohász

Négy gyertya várja, hogy kigyúljon lángja,
adventi koszorún libbenjen tánca,
míg szép karácsonyunk lassan ideér.
Uram, segíts!
Lelkemben is éleszd fel az ünnepi fényt!

Csillognak, villognak díszek az ablakban.
Szín és fény látványa ünnepre hangolja
szürkébe süppedő, rohanó napjaink.
Uram, segíts!
Legyen az én szívem is most örömtelibb!

Fényárban úsznak az utcák a városban.
Ragyogó kirakat, bőséges kínálat
sugallja: vegyél meg, ne törődj holnappal!
Uram, segíts!
Tölts el szeretettel, hogy azt is adhassak!

Rohanunk munkából, rohanunk munkába,
fáradtan küzdünk e kegyetlen világban.
Megállni nincs idő, csendet teremteni...
Uram segíts!
Lelkemet az ünnepre felkészíteni!

Ringató

Megölelem ma este fáradt lelkedet,
hajtsd mellkasomra Kedves, erőtlen fejed.
Tudom, most még a gondolat is nehéz,
eloltom a lámpát, elég a gyertyafény,
melynek lebbenő füstje sodorja tova
minden emésztő, kínzó gondodat!
Nézem, ahogy lassan kisimulnak
hunyt szemed körül az apró ráncok
s arcod bársonyára a szelíd álom
sejtelmes szőttése nyugalmat varázsol...
Kezem rebbenve játszik ernyedt testeden,
Angyalod leszek, vagy jó szellemed,
vigyázom álmod, itt vagyok ne félj!
Bújj óvón kitárt szárnyaim közé...
S én rád borítom minden szerelmemet,
érted sóvárgó jámbor könyörgésemet,
izzó vágyaim, s gyöngédségemet,
mindent, mindent átadok neked:
testem melegét, hadd bódítson el,
s pihenj gondtalan, mint egy kisgyerek.
Vállamon szuszogsz, békés lélegzeted
csiklandja nyakam, húzlak közelebb.
Alszol... eltűnt arcodról minden félelem,
ringatlak gyengéden: pihenj kedvesem!
Tudom, a legszebb álom én vagyok neked!

2009. április 23.

Hömpölygő emlékek

Magányos nő sétált a Duna felett átívelő, kivilágított hídon. Görnyedt testtartásán látszott, hogy fázik és szomorú. Elnehezült testtel lépdelt, mint, aki súlyos terhet cipel. Nem sietett sehova, csak imbolygott tétován a szeles októberi estében a néptelen hídon.

Mint aki sehonnan nem jött és sehova nem tart...

A híd közepén megállt, kezét a korlátra tette és lenézett a mélybe. A sötét folyó méltóságteljesen hömpölygött, apró hullámok táncoltak hátán. Orrát megcsapta a víz illata, lelkét megérintette egy emlék...

...Kézen fogva álltak ezen a helyen és némán nézték az alattuk áramló vizet. Nem szóltak, hisz a friss dunai szélben, és a hídon száguldó autók zajában nehezen értették egymás szavát. Langyos nyári este volt. Kihajoltak a korláton. Kivilágított sétahajók úsztak a Dunán, fénylettek, mint a szentjánosbogarak. Éppen a híd alatt siklott el az egyik. Zene szólt, emberek tolongtak a fedélzeten. Ők egymás felé fordították az arcukat, és a férfi megcsókolta... Vaku villant: az alattuk úszó hajón valaki fényképezte alulról a hidat... és közben megörökítette a csókjukat. Nevettek...

A nő visszatért a jelenbe. Érezni vélte a férfi jelenlétét maga mellett: érezte az illatát, a szeretkezés utáni csatakos illatot, érezte karjának melegét, ahogy az övéhez ért a híd korlátjára könyökölve, látta melegbarna szemének fehérjét megvillanni az esti fényben. Az emlék olyan fájón hasított belé, hogy megtántorodott, erősebben kellett kapaszkodnia a korlátba. Tekintetét újra a mélység felé fordította. Egy másodpercre átvillant az agyán, hogy beleveti magát a sötéten hömpölygő folyóba. Elképzelte a zuhanás pillanatát... Tudta másodpercek alatt leérne, de lelki szemei előtt egész más kép jelent meg: hosszan lebeg ég és víz között, lassan hullik alá, mint ősszel egy elárvult, halott levél, vagy mint tavasszal egy hófehér virágszirom a díszbe öltözött cseresznyefáról. Lebegne lefelé boldogan, kifeszített vitorlavá-szonként, belekapaszkodva a víz felett játszadozó szélbe... Igen: boldog lenne, hisz nemsokára találkozna kedvesével...

A leérkezés pillanata azonban elborzasztotta: a hideg vízé, a fuldoklásos halálé... Megrázta magát, borzongósan. Nem, ő nem öngyilkos típus. Soha nem tudná az életet eldobni magától, még legnehezebb időszaikában sem jutott eszébe soha, hogy a halálba meneküljön. Gyengéden végigsimította a korlátot, ahol valamikor kedvesével támaszkodva nézték a nyári ég alatt a sötét, kivilágított, zenés sétahajókkal tarkított vizet...

Tovább sétált, a Duna túlsó partja felé. Nézte a fényeket, ahogy remegtek a víz tükreén... Sárga, fehér, színes fények... Gyönyörű ez a város, gyönyörű ez a folyó! Itt sétáltak vele is, kézen fogva, nevetgélve, boldogan. Leért a hídról, a Duna korzón folytatta útját.

Megállt a „Kis királylány” szobra előtt és újra előtörtek az emlékek. A fényképre gondolt, ami ott készült róla.

...Sejtelmesen, boldogan mosolyog, haját arcába fűjja a dunai szél. Ő is királylánynak érezte magát akkor. Egy meseszép, rózsaszínű ország, a „szerelem” királynőjének. Az is volt. A férfi odaadó szerelme trónra emelte, a legszebbnek, leggazdagabbnak érezte magát... Mosolyok villantak fel előtte, képek, és mindenhol egy kedves, szerelmes arc: az Ő arca... Sétáltak ráérősen a ragyogó napsütésben, kézen fogva, vagy szorosán ölelkezve, egymás tekintetében elveszve... Minden és mindenki vidámnak, gondtalannak tűnt körülöttük. Vagy csak ők látták annak, a szerelem rózsaszínű szemüvegén keresztül...

Kávé illata csapta meg az orrát a csípős estében. A Duna korzó most csendes volt, csak a kivilágított szállodák, éttermek körül mutatkozott némi élet jele. Már nemcsak az illatát, az ízét is érezni vélte a keserű, forró italnak...

...kinn ültek a muskátlikkal díszített teraszon, piros terítős asztal mellett és kávéztak. Tekintetük pajkosan, vidáman csillogott a csésze pereme fölött. Aztán ő kiment a mosdóba, és mire visszatért kedvese kis csónakot hajtogatott neki a közben kihozott számla papírjából. Ó, mennyire örült neki! Milyen apróság, és ő mégis úgy tette el, mint egy kincset. Pénztárcájába, óvatosan egy eldugott rekeszbe, nehogy megsérüljön. Nézték a kényelmesen csordogáló Dunát, és arról ábrándoz-

tak, egyszer elutaznak egy lakatlan szigetre. Nevetgélve filozofálgattak a civilizáció nélküli élet nyújtotta esetleges nehézségekről, találgatták meddig bírnák... Mennyi álom, mennyi terv, mennyi játék volt ebben a kapcsolatban! Gyermekké tette őket, őszinte, ártatlan, játékos gyermekké, kiszakítva őket a szürke, gondoktól terhes mindennapokból...

Egy pillanatra megadatott neki, hogy újra átélje azt a felhőtlen érzést: eddigi életének legszebb időszakában érzett lebegő boldogságot. Megfeledkezett a hidegről, az őszi, ami kedvese nélkül köszöntött rá. Mindez csak egy pillanatig tartott, majd még nagyobb erővel zuhant rá a fájdalmas valóság.

Megtalálta a keskeny lépcsősort, ahol üldögéltek egy forró nyári napon. Lassan, a sötétben botorkálva leballagott a legalsó fokig. Igen, itt ültek, pontosan itt.

...Hatalmas, felhőtlen nyári ég borult a város fölé, vibrált a levegő a forróságtól, és kettejük között vibrált a vágy... a Duna vizén játékosan csillantak meg a napsugarak, vakította szemüket ezüstös csillogásuk. Lábuknál cserfes kis hullámok nyaldosták a lépcsőt, melyen ők összebújva ültek. Sokáig nézték a folyót. A szél összehorzolta hajukat, hűs permetet szórt rájuk egy-egy nagyobb hullám. Jólesett a hőségben ott ülni. Csak ülni és nézni a nagy vizet, a fölötte vitorlázva repülő sirályokat...

Most sötét volt, csillagtalan ég borult föléje, nyirkos levegő kúszott rövid kabátja alá. Dideregve hallgatta a hullámok játékát a lépcső alján, és nézte a szemközti part vibráló fényeit. Ujjait a hideg vízbe mártotta.

„Ó, te hatalmas folyó, gyönyörű Dunám, bárcsak el tudnád sodorni a fájdalmat! Sodord a tengerig, ott elvesznek könnyeim a sós vízben! Bárcsak át tudnád mosni a lelkemet, tisztára, bánat-mentesre, csak a szépre emlékezőre! Hány szerelmet láttál! Hány csókot, és hány bús emléket viszel széles hátadon hosszú utadra... Vidd az enyémet is, vidd, vidd el messzire!”

A nőből hirtelen kitört a zokogás... Mióta meghalt a szerelme, nem sírt. Nem tudott. Még befelé sem. Csak hidegséget érzett és életének

hiábavalóságát. Most, ahogy felkereste szerelmük helyszíneit három hónappal a tragédia után, átszakadt lelkének gátja. Mint a zabolázhatatlan Duna áradások idején, úgy ömlöttek könnyei, megállíthatatlanul. Semmi nem állhatta útjukat.

„Folyó szeretnék lenni most, csak sodródnék előre megszabott utamon, amerre a part terel... Át hatalmas, kék hegyeken, szirteket kerülgetve, habzó hullámokat vetve, majd síkságon lassulna vágтам. Hömpölyögnék színes városokon át, nem gondolva semmire, csak az utazásra, melynek vége a hatalmas tenger... Ott lelnék hazára, hogy újra cseppé válva a perzselő napsütésben újra kezdjem utam, örök körforgásomat... Folyó szeretnék lenni: bölcs, ki hullámain cipel múltat, jövőt. Mosolyokat és könnyeket gyűjtenék, vinném tájékozva, vagy csendben sodorva őket, mint egy forgatókönyvet, melyben az élet van megírva...”

Sokáig ült összekuporodva a legalsó lépcsőn. Hangos zokogását messzire repítette a dunai szél. Rábízta fájdalmát, rázúdította lelkének minden kínját a tovaáramló hullámokra.

A hideg térítette magához. Nagyon fázott. Mély sóhajjal felállt, és elindult a híd felé, vissza Budára. Ugyanolyan magányosan, ahogyan érkezett, csak lelke könnyebbült meg, testtartása lett határozottabb. Az élet megy tovább, és neki járnia kell kiszabott útját.

Könnyeivel együtt bánatát is a méltóságteljes folyóba hullatta, mely feltartozhatatlanul hömpölygött, édes vizében néhány sós cseppet sodorva úti célja, a távoli tenger felé.

Virágot szedek Neked...

– Anyunak neve napjára –

Pirosló pipacsot, búzamező szélén,
Ibolya virágot tavaszi kert mélyén,
Rózsát is szakítok ezerféle színből,
Orgona ágáról lilát, éppen feshőt,
S kedvenced: a kálát, olyan neked tetszőt...
Kék égről lopok rá puha fátyolfelhőt,
Araryport szórok rá igaz szeretetből.

Melengess napfény!

Az ég hatalmas kékje lágyan átölel,
hosszan nézem azúrját, s hiszem oly közel:
tán belésimulhatnék, mint a levegő,
olyan könnyű szeretnék lenni, lebegő,

mint a madár, mely picinyke pötty odafönn,
ki gondtalanul repdes, hosszasan köröz,
majd elnyeli távoli, párás messzeség...
S szikrázva rám zuhan fentről a napsütés.

Szemem lehunyom, hogy ne vakítson el,
ám kitárom minden érzékszervemet,
fülem, bőröm, figyel zárt szemem helyett,
míg ernyedtestem a zöld fűben hever.

Nap fénye hatolj most egészen csontomig!
Hadd őrizzek meg belőled télre valamit!
Járj át, lazíts el, rád vár minden porcikám!
Emléked éltesse, ha majd a hó szitál!

Sillingi Julianna (vigi)

Uram!

Ott van a szélben, hajnalban és éjben,
látva sok bolondot, és lengő kalpagot,
képmására teremtet díszet, dísztelent,
s a még tiszta szellemet ragyogni amott.

Balra egy feszület, majd jelkép és szobor,
s a hazug alázatban tetszelgő gyötretés,
időtlen háborúk véráztatta talaján virul
a szíveket széttipró arcátlan dőzsölés.

Ott van a szélben, hajnalban és éjben,
ki érezted, s láttad a mélyből felmászót...
a boldogot, és boldogtalant, az úttalant,
a szülőföldjének bitóján függő ártatlant...

Irtózat csalogat, méhében torzszülött
szívében haldokló, színesincs rózsaszál,
halálos románc, átkozottja e kinnak,
éhező lelked, oh, még kiben bízhat...

Addig nincs baj, nincs min, szinte a szakadék szélén gondolkodni,
ameddig nem jön el a mi szenvedésünk pillanata... Akkor egyik pillanatról a másikra minden megváltozik. A nyár rideg, szeles őszebe fordul, a nap addig fényes, kellemesen melengető sugarai abszurd hirtelenséggel szürkévé, s borzongatóan hűvössé válnak...

Első pillantásod... (Adventi Üzenet)

Szép az éj, csillagragyogás mosolyt varázsol arcodra
szép a hajnal, harmatcseppek öntözik életed mezejét
Szép a reggel, boldogan ébredsz, szíved körül rózsaszirmok
Szép a nappal, rózsaszirmok ontják édes illatuk
Szép az este, üdvözl az éjben, szívedben ringatott álmod
Álmodból ébredve gyertyák fényére esik első pillantásod

Kívánom, légy boldog, tudd őrizni szívedben a szeretet fényességét
élted minden pillanatában! Szeretettel, Vigi

W. Kovács Krisztina (Welentze): Portré férjemről

Somogyi Ottó (*soman*)

Nyugat szolgái

Vérszívó piócák között cselleng a nap,
két hétfő között péntek az otthon reménye,
a csonkhétvége sűrített massa alap,
e receptben az időprést ne nézd; kemény-e?

Izzó homlokodon egy sorszám vagy csupán,
a nyugat rabszolgáinak munkahőse,
e névtelen senkit bárki vágja kupán,
büntelen marad, mindegy; pelyhes, vagy ősz-e.

Idejöttél? Innét messze esik hazád!
Fogadd el; itt nincs holmi honi öntudat,
s ne sírj, hogy hiányzik ágyad, vagy a család,
magadnak tartogasd utolsó adodat.

Tetves meló, kihasználják minden perced!
Dolgozz, dolgozz, robotolj balkáni népség!
Érzelem nincs, és Te sem vagy szőke herceg,
szemed tükrébe bújt az asszonyi szépség.

S mikor mélyről, bentről mozdul az indulat,
utat keresve előtör a fájdalom,
nevetve mondják; lám egy magyar így mulat!
Nekem ez az üvöltés a legszebb dalom!

Terhem

Hazudhatnék,
de minek?
A valóság túl rideg,
jeltelen határok kísértének.

München, Róma, Párizs...
s talán Lambachban leszek máris.

Túl kicsiny lett Európa,
amióta
koszos kis szegletét ismétli
minden árnyas pontja.

A lidérces száguldás
a lenyugvó nap nyomán
fáradtság ködös leheletét ontja,
míg hajnalba nem fül az éj,
s néma minden, csak az agy zakatol tompán.

A pirkadat csókja homlokomon a holnaptól fél.
A fülzúgó bérencek lomhán
zárják le az égő szemet.
Az országút magánya magába temet.

Hálóm a kamion emeletes ágya,
halvány emlék ölemben
szerelmem kínzó vágya.

Hátam nyomja a távoli otthon
édes-savanyú terhe,
kérdőre von tucat kilométerek
monoton lelke.

Hazudhatnék,
de kinek?
Takaróm túl hideg.
Angyalaim elköltöztek.
Már démonjaim sem értenek.
Csak álmaim húrján feszül az ideg.

Hiába nyílik az út mentén a legszebb virág,
most épp 40 tonna anyagot nyom bennem a világ.

Végső kilométer

Csak szárnyahullt angyalok
állnak meg örökre,
hogy áldozzanak a halál
undor gyönyörének,
mementóként hanyatlik
piros foltos kőre
az utolsó gyászének.

Tulajdonképpen végtelen minden
átkozott kilométer,
védtelen sorsok tapadnak csendben,
kivágott figura – jeltelen kereszt,
riadót üvölt az éter,
elhasznált levegőt rekeszt.

Az országút önmagát falja,
mint nyers húsrá éhes ragadozó,
s ki lesben áll; fémhangját hamar hallja,
nem vigyorog az arctalan torzó.

Standovár Ágota (*stando*)

mindenki másképp

én rosszullettig ettem
majd takarómmal
úgy határoltam
körbe a testem
mint az ép szövetek
a zölddiónyi csomót
jobb mellemben

Mint Ildikó...

Szilaj paripámon büszkén lépelek
– incselkedő Holdra pirul a *horizont* –,
ölelem a *táltost* – nincs zabla, nincs *nyereg* –,
szerte futó ürgék, megannyi kis *kobold*.

Villannak kacéran most a női szemek
– ezüst *selyemkendő* fedi el a mosolyt –,
megbotlik a lovam, hátáról földre vet.
Szürke halom nyeli a tegnapi hóbot.

Attila sírja tán? – hív, **beleborzongok** –
kőként ejtem le rá tőled nyert hitemet.
Feszül a *dobhártyám* – gyorsulnak a dobok –,
szabadakaratom kacsint, majd kinevet.

Csodára vágytam és megleltem e dombon
– lassan megemelem szédülő fejemet –,
a világot ismét négy égtájra osztom,
déli nyílzáportól veszttem a szerepet.

Nő a lámpák mögül (részlet)

Duplatakaró

Egy idegen város utcáin sodródok. Szamárkóróként görget magával a tömeg. Karácsonyi fények villódzása fest örületet a rámcillanó szemekbe. Dacosan szikrázom vissza mindenkire. A kívülrekedtek bábjában megbújva fojtogatom a bennem tomboló várakozást. Nem tartozom az ő világukba! Nincs jogom hagyni, hogy magasba szökjön testemben a láz! Szembefordoluk. Lábamra taposnak. Könyökök vágódnak oldalamnak. Fáj. Repedezni kezd rajtam a védelmet jelentő álca. Menekülök. A legkisebb ellenállásnak engedve fordulok be egy aprócska üzletbe. Itt most nincs tömeg. Szusszanhatok, mielőtt tovább futok. Periférikusan érzékelem, hogy jobbra a gondolákon néhány nejlonbörtönbe zárt textilhenger hever. Remegő térdembe merevedik az indulat. Jel. Zavartan kutatom kinn és benn a riadót kiváltó okot, hisz ezek itt csak duplatakarók. Mégis kilencven fokba hajlít a kényszer. Úgy érzem, meg kell tapasztalnom, milyen, mikor fészekmelegében hátam mellkasodnak feszítem. Megadom magam. Egyikért a polcra nyúlok. Azóta újra két párna van az ágyamban, és én az eddigsosemvoltmég-duplatakaróm alatt embrió pózban kucorgok. Várom, hogy hozzám érj.

ünnepem

a bőröm mint
az emlékezőfém
Karácsony éjjel
egy angol kisvárosban
összekulcsolom kezem
hogy érezzem
ahogy a pesti hidegben
megmelegíted

Szabóné Horváth Anna (szavathna)

Küzdelem

Még ember vagyok testben-lélekben...
Keselyűként kering a gondolat
S héjazva várja, húsrá éhesen
Állatként kopaszthassa csontomat...

Önmagammal csatázok szívemben
Kemény harc acélozza kardomat
Penge élén állok vak sötétben
Hessegetve villanó karmokat...

Bár, néha-néha meginog lelکم
Karom kérdőn emelem magasba
Nyakamba zuhan néma hallgatás...

Hitem reménysugarát keresem
Éhes ragadozók világában
Hol kincs, az emberi szívdobbanás...

Melegség

Mikor madárka vígan dalol
Szívekben tavasz van valahol...
Szerelem bontja bársony szirmát
Melengeti fagyos tél nyomát

Sarjadó remények születnek
Érzések parázssá hevülnek
Nem szabad tövisekkel élni
Akarni kell, s előre lépni...

Magunkhoz ölelni a jövőt
S még tovább mászni a hegytetőt...
Kézen fogni az örök nyarat
Lépen tartani a madarat...

Tehetetlenül

Fagyos vágyak
Sötét árnyak
Baljós hangok
Magam vagyok

Táncát járja
Ördög pára
Szíve nincsen
Csontja zörren

Nézem némán
Sírva, árván
Halál sétál
Élőt kaszál

Vigyor képe
Bámul égre
Áldoz élőt
Isten félőt

Hideg vérrel
Gyilok kéjjel
Elvesz mindent
Földi édent

Kényszert érez
Munkát végez
Folyton keres
Prédát szerez...

Önzetlenül

Néha hallom lelkek harangját
egy ütemre tisztán kondulni.
Felölti gyűrt emberi rangját
a tudat, s próbál kapaszkodni.
Kutatva az érzelem-szálát
vakon is baráttra találni.

Öröm, s bánat húzza kötelét,
s ha dobbanó szíveket talál
lelassítja rohanó léptét.
Gyanakvón tapogatva járkál
míg baráti szó nyújtja kezét
önzetlen a nyitott kapunál...

Vakon

Szívével lát, ki csak érzi a fényt,
Barát üzi lelkének fellegét
Szeretetével szivárványt rajzol
Szín-melege fénysugárként táncol
Vele suhan vak ritmusra árnyként
A gondolat, szárnyaló madárként...
Rügyet fakaszt téli fagyos ágból
Virágot az ezeréves magból...
Szívével lát, ki csak érzi a fényt
De bízva, nem adja fel a reményt...
Nytott szemmel a sötétet harcol
Kardja villan a szivárvány-lánctól...
Félénken tapogatja az érzést
S ismét egy sokszor feltett kérdést
Az élet, ha szíven simít vakon
Mily hely lehet, hol Isten világol?
Szívével lát, ki csak érzi a fényt
Barátság nyújtja szivárvány-kezeit...

Szalay Sándor *(félix)*

Golgota

Csalogányszavú hús, borongós estben
Egy férfi csügg a magányos kereszten,
S ha eltöltötte így az éjszakát,
Veszi keresztjét, úgy ballag tovább.

A vére hull s a teste egyre bágyad,
S nem látja már a smaragdfüvű tájat,
A szél dalol fülébe legalább,
De alkonyatkor már botlik a láb.

Lélegzete és érverése ritka,
A távolban egy dús, terített szikla,
Csak húzza lábát, nincs tovább titok,
Ő tudja: este újra csüggni fog.

A fáról egyre a felhőket nézi,
Válaszra vár, az egeket fürkészi,
Csodálja csak, bár megtanulta rég,
Milyen magas, de mily' közel az ég!

Megváltás kéne, ám a sorsa fösvény;
Kanyar'g előtte kitaposott ösvény,
Minden lépésnek mély nyoma marad:
Megváltód nem lehet más, csak magad!

L'art pour l'art

Pitymallik. A dalnok selymes füre dül,
Lantját pengeti, míg a szél hegedül,
Éneke zendül, az akkordba simul.
– Miről énekelsz? – kérdi a nap, s kigyúl.
– Csak amit látok és ami érdekel,
S azok az álmok, miket nem érek el.

Közeledik a dél. Lángol fenn a nap,
Homlokán veríték, mint egy kis patak,
És csak maga elé, egy pontra mered.
Árnyék szól rá: – Miről zenged éneked?
– Csak amit nézek, bár elfedi a köd,
Meg amit érzek, mi fennkölt és örök.

A nap lemenőben, öszül a határ,
Míg elszáll felette, rászól egy madár:
– Oly bús éneked, bár szép vagy, s fiatal,
Szívet szorít, mondd, miről szól a dal?
– Magamban dúdolok, nem szól semmiről,
Csak arról, mi éltet, s arról, mi megöl.

Leszáll az este és gyúlik a homály,
Fekete az éj, érintése ma fáj.
Nyílik egy ablak a torony oldalán,
S egy lány, ki eddig csak hallgatta talán,
Néz a sötétbe, hol megpendül a húr,
Pedig rég eltűnt az örült trubadúr.

Kábulat

Éreztem, keserű lesz végül, ámde a méreg
Édes az ajkon, lám: szürcsöli máris a szám.
Szívbe hatol ma az ének, kinn zakatol csak az élet,
Ám szava nem hat rám; nyűgöz az ördögi láng,
Mely ereimben száguld, csak lesem egyre a távot,
Ismétlem szavaid, mindegyikük leterít.

Szűköl a szív és dermed az ész belefagyva a csendbe,
Úri sötét, mar a bú, vigaszom is szomorú;
Szikra ma nem fut a dróton, várom egyre jelét, hogy
Lelked, akár, mint rég, érzi e szív melegét.
Hűlök már, retirál bús szívem – elhagy erőm is –
Nem dobog, elfoly' a vér, hullik a cseppre a csepp.

Azt hiszed

Már rég nem is élsz, és észre sem veszed,
Hiszen még olykor mozdul lábad s kezed,
Nyílik, csukódik a szemed és a szád,
Mégis idegen, és elhagy a világ.

Csak a kalandot, mi izgat, kerested,
Míg véred elfolyt. Arcod pírja festett.
Hiába törnél a megváltás fele,
Nincs benned lélek, már csak anyagcsere.

Újra rohansz a taposómalomba,
Ledarál időd, akármilyen lomha,
Naponta elvész belőled egy darab,

Ellopják életed, nincs már holnapod.
Bűnös vagy te is, hisz' eltűröd, hagyod.
Azt hiszed, még élsz; de mondd, mi ez a szag?

História

Csak egy temetés volt. Áradt a nép,
Nagy szemmel magára csodálkozott,
Csöndes hitekkal emelte fejét,

S látta, már remeg, fél az átkozott,
S már nyitja száját, új menetre kész;
A hatalom tilt, enged, látva, ott

Szabadság szele zúg, közel a vész,
Sok menet egyesül, érzik az erőt,
Már követelnek, félelmük enyész.

S jön a hír: lőnek a rádió előtt!
Odarohannak újabb emberek.
A parlamentnél a tömegbe lőtt

Az ávo! Kivérzünk mind, meglehet,
De üvöltve tódul a sokaság,
Sötét füst lebeg a város felett;

A pártház előtt gyilkolnak tovább!
Bógve özönlik oda a tömeg,
Őrjöngve égig, bosszúért kiált.

S dördülnek egyre újabb sortűzek,
De együtt mozdul, szembeszáll a nép,
Sírok felett bús szomorúfűzek,

A szabadságért nem sok voltaképp;
Fogy az ember, gyengülnek a hangok,
Néma sikoly, özvegyek hada lép.

S ím, begördülnek testvéri tankok,
Láncaltuk álmokat tipor vadul,
Megkondítják a lélekharangot,

Elszürkült felettünk a kék azúr,
Legyőztek bár végül, istenuccse,
Nem feledhetünk, bár ma más az úr.

(Csend van immáron, nem lesz egy MUK se.)

Mértékkal

Szemedbe néztem, s kőfitty lettem tőle,
Mert elragadott a mélységi mámor.
Tudtam, mi történt; szíven talált Ámor.
Hogy tovább lépünk, kéne némi töke.

Szólótermesztés – egy lépés előre.
Egyetlen lenni, és nem egy a százból,
Mindig csak veled, és sohasem távol,
Mosolyod inni, s részeg lenni, s dőre.

Leáldozott már csillagom, a kóbor,
Ülök a hegyen, tudatom most tiszta,
Pincémben hordók, s benn zamatos óbor,

Mámoros lesz mind, ki minden nap issza.
Hiába mondják; sok megárt a jóból,
Szemedben át szívedbe vágyom vissza.

(A nyári szonett verseny 2. helyezettje holtversenyben a zsűri és a tagok szavazata alapján)

Szeleczki Nikoletta (Thalassa)

A fekete víz

Régi történet ez már, alig akad élő ember, aki még emlékszik azokra a baljós napokra. Van a tengerparton egy szakasz, ahol egészen fekete színű a víz. Valószínűleg a látvány, hogy a kristály tiszta tenger valamilyen nagy feketeség felett hullámszik. Mindig érdekelt, hogy miért van egy így. Egyik nap a nagyanyámmal beszélgettem, mikor erre terelődött a szó. Rám nézett, nagyon sóhajtott, majd töltött egy pohár vizet és halk hangon mesélni kezdett...

Történt egyszer, hogy furcsa felhők bukkantak fel a falu mögötti hegyek felett. Még sosem láttak olyat a lakosok, de nem aggódtak túlságosan. Itt sosem esik 10 percnél tovább az eső, még nagy vihar idején sem tart tovább az égzengéssel együtt negyed órán túl, végezték hát tovább a napi feladataikat.

A felhők egyre nagyobb részt hódítottak el az égből, már egészen feketévé vált minden. A levegő hirtelen annyira lehűlt, mintha csak október lett volna, annak ellenére, hogy még csak júniust írtunk. A szél egyetlen pillanat alatt erősödött fel annyira, hogy leszaggatta a fák leveleit. A látvány félelmetes volt, ahogy a por kavargott és az a morajlás... ez volt a legrémisztőbb. Egyszerre zúdult le az ismeretlen hang a hegyek ormairól és szökött fel a tenger hullámaiból. Betöltötte az egész teret és addig erősödött, míg az emberek már a mellettük álló szavát se hallották.

Alig pár óra múlva elkezdett ömleni az eső. Sosem látott mennyiség zúdult alá. Esett hét napon és hét éjen át folyamatosan, percnyi szünetet sem tartva. A hegyi források kiléptek medrükből. Alig egy héttel korábban még nekifutásból át lehetett némelyiket ugrani, most pedig dühöngő folyammá duzzadtak.

Mérgesen, erőtlől és indulattól telve rohantak rá a falucsára. Körbeölelték épületeit, átvágták az utakat. Többé nem volt se kijárás, se bejutás.

A tenger a megduzzadt patakoktól és a szél korbácsolásától lassú emelkedésnek indult. A víz ott hömpölygött először a járdák magasságában, később már a küszöbök alatt, végül már a legmagasabb em-

berek derekáig ért. Nem volt menekvés. Volt, aki megpróbált kiúszni a szorításból a szomszéd faluba, de hasztalan erőfeszítés volt, elnyelte a tenger és soha több nem adta vissza.

Mindenki imádkozott. Állítólag, ha az ember jól figyelt, a dörgés zaján keresztül is hallható volt, ahogy a falubeliek egyszerre mormolják imáikat. Halk nesz volt ez, de tisztán kivehető.

A hetedik éjszakán a vihar erősödött. A föld beleremegett minden mennydörgésbe, a villámok fénye pedig olyan erős volt, hogy napként világította be a környéket. A víz és a nedvesség átitatott mindent. Az emberek úgy érezték, itt már nincs remény, az éjszaka végtelen, áthidalhatatlan, villámok szabdalta fekete takarója ráomlott a tájra.

Másnap a környékbeliek arra ébredtek, hogy ragyogóan süt a nap. Szinte külön fénylett minden napsugár. A madarak csicseregtek, az eső páráját pedig, mintha elfújta volna a szellő. Félve bújtak elő a lakók házaikból, óvatosan tekintettek körbe. Megvolt minden szomszéd, minden családtag... a barátok. Amikor azonban az öböl túloldalára vetődött a tekintetük, meglátták, hogy mi változott.

A szomszéd falu eltűnt... nem maradt belőle semmi. Az utolsó téglá, az utolsó kockakő a járdából, a templom, a patak felett átívelő fahíd és az összes ember is úgy tűnt el a semmibe, mintha sohasem létezett volna. Nem maradt más, csak a hófehér tengerpart és előtte a fekete színű tenger.

Szemendei Ágnes (agnes)

Ringató

Szines levelek garmadában
mint eltévedt vándor baktatok.
Ezüst hajam,
rőt fényben csillan,
zokog a létem,
fáradt vagyok.
Puha levélpárnán ülök,
átkarol a szellő csendesen,
egy platán a koronájába emel,
– Te vagy az én királynőm,
más senki sem.
Oly gyöngéden ölel,
mint folyó szigetgyermekét,
fény az árnyékot,
mint lecsorgó könnyem,
arcom szarkalábját,
ha lelkemet,
a bánat fogja át.
Halkan, kánont zümmög
a sok, színes levél.
Sóhajukkal megsimogatnak,
mint a hóvirágot,
az ébredező tavaszi szél

Festett árnyak

Zizegő, hóeséses éjjel
kandalló fénye festett árnyakat.
Pattogó szikrák meséltek,
míg ők,
a falon járták táncukat.
Parazsak alatt öreg zsarátnok,
vén diófa hasábjára meséli,
mi mindent látott.
– Aludj sajgó szívű barátom!
Mire mesémnek vége,
engem is elér az álom.
Emlékszem ezer csodára,
csókokra,
fájdalom szavára, a kínra
mert kérgembe vágott a bicska.
Emlékszem sok nagy havazásra,
gyerekkacajra,
Szilveszterek zsivajára,
holdfényes nyári éjszakákra,
a diószüretekre,
viharok szavára.
Mikor először nyílt alattam hóvirág,
azt hittem örök az élet,
de egy ember nagyságú fa is téved.
Villám hasított végig hátamon,
mikor kivágtak,
már nem volt fájdalom.
Lassan füst és hamu leszek.
De amíg élek átadom a meleget.
Egyre ritkábban pattogott,
őszülni kezdett a lángja.
A kandalló fénye lassan sírni kezdett,
De maradt még hasáb vigasznak,
a téli éjszakákra.

Az utolsó búcsú után

Lassan borul az éj a fényre,
csak gyertyalángok zizzenése,
lobogva égő tánca,
akarnok hévvel jelzi,
emlékezünk.

A sírokon táncoló árnyak
megsimogatják arcodat,
mint védő karok ölelnek át,
vagy melléd ülnek a padon,
és te mesélni fogsz...
tudom.

A szavak csöndesen gurulnak,
suttogásba burkolóznak,
néha zokogás rázza őket,
hangjuk forrása fakad ajkadon,
benne a ringatózó
fájdalom.

Gyermek mesél a szülőnek,
anya ringatja, korán született,
most mégis karjában érzett
sosem feledett gyermekét,
sírva dúdol vele altatót
a szél.

A gyertyák csonkig égnek,
dacosan ellenállnak a szélnek,
már üres, de az üres temetőben
egyedül állnak, utolsó
lobbanással fejet hajtanak a
halálnak.

Szőllősi Zoltán (borian)

Ima

Gyógyítsál meg!
Gyógyítsad meg!

Nem kell a bú,
Nem kell a siker,
Ha sok embert sújt,
Nem fáj így múlt.
Élet és halál...
Halál és élet...
Az idő begyógyít sokmindent.

Ha sírót látsz,
Simítsd mosollyal.
Kerüljön bűn,
S minden ború!
Élet és halál...
Halál és élet...
Mohóság, álnokság vesz körül,
Az idő majd elmulaszt mindent.

Gyógyíts hát meg!
Gyógyíts már meg!
Gyógyítsd hát meg!
Gyógyítsd már meg!
Gyógyítsd hát elménket!
Gyógyítsad meg!

Sötétben jársz,
Mocsokban fetrengsz.
Van még fénynek
Hely szívedben?
Élet és halál...
Halál és élet...
Fényes ígérek ölnék meg.
Meváltoztok egyszer emberek?

Gyógyítsad meg!
Gyógyítsad meg!

Szuhanics Albert (alberth)

A csónakázótó vadkacsái

Kiskacsa fürdik az erdei tóban,
ott született meg a kacsza csapat.
Hol tölgyek bús árnya hajlik a vízre,
nyüzsögnek benne az ezüst halak.

Tizenhat vadkacsa, pelyhesek voltak,
úszni tanultak a nyár derekán.
Szelíden jöttek a part felé nyomban,
míg arra jártunk sok nap alkonyán.

V-alak szántott sok-sok barázdát,
úsztak a part felé, csőrük még zöld.
Itt van az őszidő, költözni fognak,
várja majd őket egy távoli föld.

Kérdezem halkán, csak úgy magamban,
jönnek e vissza, ha tavasz lesz majd?
Várja itt őket az otthonnak földje,
Nagyerdő árnya, ha lomb kihajt.

Rajzoltam egy huszárt

Rajzoltam egy magyar huszárt,
peckesen ül a lován.
Talán azért ilyen délceg,
mert ő huszár kapitány.

Rajzoltam szép nyeret alá,
a vállára kacagányt.
Oldalára éles kardot,
a kezébe buzogányt.

Nagy csákója a fején van,
sarkantyús a csizmája.
Hetyke legénynek nevelte
a szerető mamája.

Rajzoltam még almás derest,
nagyon szépet alája.
Messze lobog a sörénye,
s hosszú farka utána.

Megrajzoltam pödrött bajsztát,
cseréppipát szájába.
Talán soha ki sem veszi,
pőfékel ő álmába'.

Szép menyecske várja otthon,
lerajzoltam a házban.
Piros ruhás huszárt imád
az ő hites urában.

Szűcs Ildikó (alamina)

Újszülött érzések

Úgy figyeltél rám, hogy elhittem, romlatlan vagyok,
s a gyilkos hajnalok mégsem facsarták ki a szívem.
Tényleg csak egy percig tartott, alig fogtam fel, de már
az sem érdekel, ha mindenkire így nézel. Olyan tétován
álltam, egy tompa kín járt rajtam át. Más emléke.
Csak bámultam bután, azon a hideg októberi délután,
mikor szelíden rám terítetted a ringó pillanatot.

Azóta elmúlt majd negyedév, s már minden menedék
holt közönnyel telt meg. Volt, hogy bezárult a lelkem,
és sírt bennem a vágy, s hogy hová, merre tovább
még mindig nem tudom. Azt sem, a sok érzés közül
most miért bukott felszínre pont ez a perc. A legtöbb
álmom elárultam, megcsaltak a jelek. Mondd, hová
rejtselek el önmagam elől, míg meg nem értelek.

Míg megfejttem mit is jelentesz nekem. Nézz úgy
rám, mint akkor! Hipnotizálj, mert minden jónál
létezik egy jobb! Hát örült jó legyen! Egy tavaszi
reggelen majd úgy ébredjünk, igen, megérte
elmerülni együtt sok, vágytól szomjas éjjelen.
Látod, már nélküled is szabad vagyok, s a gyáva,
értelmetlen pillanatok is széthullottak bennem.

Minden torz érzésem felkapta a szél, s hiába beszél,
érvel az idő, célját nem éri el. Engedd, ne kapaszkodj
belé. Én sem teszem. A rossz döntésekre is csak
rálehelem: tegnap, tegnapelőtt. Merész vágyakkal
ébresztett a szombat délelőtt, mert ő hiszi magáról
az új évben az első, és különleges. Nézd, magzatmáz
csillog a fázós reggelen, s didereg az újszülött remény.

A gondolatok könnyű léptű tánca, akár egy szédült ölelés. Már lány feloldozás kíséri át a mámort a józan valóságba, ahol semmi nem kevés. Az sem bűn, hogy újra festjük a képet, hisz az élet szeletkéket túl sokszor illesztettük össze. Valahol a lényeg mégis megrepedt. Ha kicsit megkapartam a felszínt, láttam, hogy a sok szint is csak én képzeltem el. Látod, ez sem fontos, nem érdekel.

Csak csókolj, úgy, mintha először tennéd, s hidd el, tényleg először teszed. Érzed, a közeledben reszketek akár egy szűz, és már a tisztító tűz is kivetett magából. Igen, lehet. Talán tényleg ezért vagyok éppen itt, veled. Most vetkőzz le minden gátlást, üzz el minden gondolatot! Ruhában, vagy ruhátlanul lépjük át a tegnapot? Öltöztessük át a reggelt ! Hadd higgyem újra, hogy romlatlan vagyok.

Várj, még meg ne érints!
Csak ha úgy nézel,
mint egykor,
akkor,
ott.

Ébredés

Egyszer csak elveszti bús ízét a múlt,
gyászfehér közönyt vonszol uszálya,
Mi élő volt, s biztos - feledésbe hullt,
halkan, gyökértelen dőlt az ég tavára.

A kékellő álom, és pirkadat-jelen
sápadt tegnapok árnyékán egyesül,
míg az éj vizén fodrozó félelem
ázott, hólyagos létével szembesül.

Felhasítja bőrét, fakad a látszat,
szívárványba bújt bánatbuborék.
Bár sötét árnyak foltjaival játszhat,
sejtjeiben érzi, őrzi még a fényt.

Fullánktalan villám kísért felette,
önmagát gördíti holt átkokon át,
percekre száll fel, mint lázálmú lepke,
permetként szórja az aranyló imát.

Újult érzések bontják ki egymást,
lelkükbe könnyű szél borzol tavaszt.
Lassacskán én is felébredek meglásd,
és kitépni vágyom szívemből a gazt.

Ma még feloldok minden álnok álmot,
amely számomra jót már nem terem.
Gondolj akármit, olyan tavaszt várok,
mit igazzá áztatott a szomjas értelem!

Mámor

Mint éhgyomorra mézízű konyak,
mely mohón oltja elmém torz tüzét,
úgy lelkem kincstárát feszíti szét
a bennem csorgó bronzsín alkonyat.

Holdfényben fürdő, éjtollú vigasz,
ezüst örvénybe tévedt nyitnikék,
tavaszt igéző, kékálmú pihék
égboltra szórt reménye színigaz.

A látszat leple száll fel legelébb,
aranyló ködön szántó vágyfogat,
már száguld, csillag-sors-fátylakra lép.

Skarláttól égő lázrózsát hozat,
virrasztó értelem testébe tép,
majd elmerül, miként a kárhozat.

Szűcs István (szucsistvan)

Szép nyári nap

Szép ma az utca, szépek a lányok!
Nap tüze csillog az utca kövén.
Látom, amint egy sárga virágot
szép szerelemmel mint csókol a fény.

Lent a folyónál hús habú vízre
fürdeni jött ma sok szőke najád.
Part fövenyén csivogva, ledülve
élvezi testük a nap sugarát.

Eleinte csak halk tremolóval
sír fel az utcán egy bús violon.
Vén roma húzza, és a varázsdal

szétterül sírva az utcasoron.
Szép ma a város, telve a nyárral.
Jó nekem itt, mert én ezt akarom!

(A nyári szonett verseny 2. helyezettje holtversenyben a tagok szavazata alapján)

Egy szonett, neked

Hogyan tudhatnám versbe szedni
szemed szépségét csillagom ?
Oly könnyű volt mélyébe veszni !
Azóta rólad álmodom.

Ha néhanap, csak úgy elejtve,
akad hozzám egy jó szavad,
boldog vagyok, és szívrepesve
hallgatom édes hangodat.

Szépséged csodálni reggel,
csupán azért kelt most a nap.
Aranyba foglal, és a fénnyel

hajadra lopva csókot ad.
Csak álmodom, nyitott szemekkel,
arról, hogy néha lássalak!

Randevú

Egyre csak hull, kereng, suhog,
lassan már térdig ér a hó.
Fagyott mezőkön szél forog,
egymáshoz bújni volna jó!

Szürkén gomolygó fellegek
tolongnak át a zord egen.
Habár az út nagyon rideg:
Melenget majd a kedvesem!

Dúljon csak téli fõrgeteg!
Dühödt szél bárhogyan süvít,
átfagyva bár, hozzád megyek:
forró öled majd felhevít!

Napozik a kedves

Nem rebben a szél, nem csobban a hab,
felhő szegélynél les most ki a nap.
Hogyha ruhádat a földre dobod,
pőre a tested, látni hagyod.
És ha a fűvön elnyúlva heversz,
téged leírni, most gyöngö a vers.
Érted az égen megáll ma a nap.
Tó vize várja, ölébe fogad.
Testeden érzed, a szél simogat,
Suttog füledbe kis csábszavakat.
Itt az öledben is ő motozott,
kelteni vágyad egy csókot adott.
Két kicsi melled az égre mered,
karjaid lágyan a fűre teszed.
Combjaid ívén, bújva reád,
rásimul vágyón egy réti virág.
Minden a parton, mi körbe terül.
szépséged láttán tenéked örül !
partra heverve, a lágy fűvenyen,
oly jó, hogy itt vagy végre velem !

Takács Tímea (Minilány)

Megbélyegezve

Rányomja bélyegét múltam a jelenre,
Én pedig hiába próbálok küzdeni,
Vas marokkal fojt, s többé már nem enged.

Menekültem előle, sarkokban féltem,
Mindez most már úgysem számít, hisz elbuktam,
S most büntetését elnyeri vétkem.

Már készen az arcom, érzem, hogy fulladok,
Még utoljára egy kis erőt gyűjtenék,
De csak néz rám és a szemembe mosolyog.

dr. Tüzes Károly (tuzeskaroly)

Az utolsó mondat

„Istenem, Istenem, miért hagytál el engem?” (Mk 15:34/Mt 27:46)

Atyád, akkor ott hallgatott, kétségbeesett kiáltásod vas szöge szívemig hatol.

Szenvedésed láttán megborzongtak a rideg fényű csillagok.
Nekem beszédes ez a szent döbönt csend, érzem tört tested minden
fájdalmát, kozmikus magányod miatti szomorúságod.

Újra esendő emberré lettél a Golgotán.
Meghaltál, hogy bennünk élj tovább,
mint nem halványuló reményfény,
örök példakép.

Nem vártál kegyelmet, mert mindüknél jobban ismerted a gyarló
emberi természetet.
Túl korán jöttél, mert még nem ért meg az emberben a felebaráti kö-
nyörület.
Te adtál új jelentést e szavaknak: hit, remény és szeretet.
Formát és mértéket minden gondolatnak, cselekedetnek.
Azt sem bánom, hogy nem váltottál meg bennünket.
Minden küzdelmes létre vergődő élet csodálhatja örökre megingatha-
tatlan hitedet.
A le-lemaradozóknak rád gondolva nyújtjuk hátra a kezünket.
Te vezetsz bennünket a Tejút végtelen csillagmintás szőnyegén, repü-
lünk veled.

Újra esendő emberré lettél a Golgotán.
Meghaltál, hogy bennünk élj tovább,
mint nem halványuló reményfény,
örök példakép.

Tűnődve, halkán kérdezlek: és ha Atyád sohasem volt velünk?

Ha nincs senki, aki meghallja esdeklésünk?

Ha sem ott fenn, sem itt lenn, nem vigyáz ránk senki sem?

Ha a vaksötét űrben, közel s távol, csak itt pislákol az élet mécse?

Ha egyedül vagyunk az Univerzum népe?

Ha nincs más odafenn, mint rögzös bolygók és forró csillagok?

Ha milliók utolsó fohásza a légből szertefoszlott?

Ha minden csatát nélküle vívtunk meg?

Ha, mint jó diák, hiába mondtuk fel milliószor neki a töled tanult
szent imát?

Ha a létért vívott harcban a gyenge mindig elbukik, és győz az erős, a
hatalmas?

Ha a színpadon monológ volt minden párbeszéd?

Újra esendő emberré lettél a Golgotán.

Meghaltál, hogy bennünk élj tovább,

mint nem halványuló reményfény,

örök példakép.

Mi lesz velünk, ha szörnyű kínok között mégis meghaltál a kereszten?

Ha felbomlik a test, ránk borul az est, elcsitul a szó, megfűl a lélek?

Ha nincs feltámadás és örök élet?

Ha, bár büntelen voltál, mégsem válhattál meg bennünket?

Ha nehézségen, kicsinységen, kételyen, nekünk kell úrrá lennünk?

Ha mindent magunknak köszönhetünk?

Ha hibáinkból nekünk kell okulnunk?

Ha saját erőnkől kell hozzád hasonlónak válnunk?

Ha süket fülekre lelt legfőbb parancsod.

Nem változtatjuk meg életünket, bárhogya is akarod.

Újra esendő emberré lettél a Golgotán.

Meghaltál, hogy bennünk élj tovább,

mint nem halványuló reményfény,

örök példakép.

Felemelő érzés volt mégis megszületnem, árván,
a látható és láthatatlan anyag és energia tánca nyomán,
az élet négy és fél milliárd éve szakadatlan láncán.
Kiváltság volt látni gyöngyös mosolyod, kedves Piroskám,
és azt, amint három gyönyörű gyermekünknek életet adtál.
Lelkesítő volt kitűzni a zászlót minden ellenség sáncán,
segíteni az elbukón, az árván.

Jézus Krisztus!

Köszönöm neked, hogy újra esendő emberré lettél értem a Golgotán.
Meghaltál, hogy bennem élj tovább,
mint nem halványuló reményfény,
örök példakép.

Urbán Annamária (Anne20)

Végtelen küzdelem

Lenn a téren tömeg kavargott. Vegyesen, válogatás nélkül összecsoportosult emberek.

Minden irányba próbáltak haladni, de nagyrészt inkább akadályozták egymást. Szinte mindenki kezében volt valami enniivaló, vagy ital. Ezért is kellett óvatoskodni a másik kerülgetésével, hogy ne kenjék össze egymás ruháját a lángossal vagy ne borítsák egymásra a sört.

A sátrak szabályos sorakoztak: volt, ahol könyveket árultak, a másikinál porcelánokat, a harmadiknál faárut. Néhol pedig zene szólt.

Két sorban álltak a sátrak, közöttük tolongtak a nézelődők. A sorok végén keresztben bódék voltak felállítva: itt sütöttek és főztek.

Az idős férfi először a csukott ablakon keresztül nézte a kavalkádot, majd kíváncsian kinyitotta az ablakot és kihajolt. Már pár másodperc múlva érezte, hogy nagyon rosszat tett magának.

Amikor a sült kolbász és lángos, és különböző sült finomságok illata eljutott szaglóérzékelőihez, óriásit kordult a gyomra. Ma még csak egy kefirt evett. És már csak egy árválkodott a hűtőben. A nyugdíjra még várni kellett pár napot...

„Még hogy szegénység van! – elmélkedett magában. – Ha igazán nélkülöznének az emberek, nem tudnának 400 forintos lángost enni! Fogalmuk nincs, mi az, hogy nyomor!”

Könnybe lábadt a szeme, miközben lassan körbejártatta tekintetét a sátrak előtt tolongókon.

„Istenem, add, hogy legalább egyszer én is egy jót ehessek ott lenn...” – fohászkodott.

Elszorult szívvel és szinte fájó gyomorral csukta be az ablakot. Kedve lett volna megenni a maradék kis kefirt, de akkor mi lesz holnap?

Leült és gondolkodni kezdett. Pár perc múlva átsuhant egy mosolyféle az arcán, mutatva, hogy eszébe jutott egy ötlet. Megvárja az estét, amikor már sötétebb lesz kicsit, és akkor lemegy... Hátha szerencséje lesz.

Ismerte már ezt a kirakodást: minden évben itt voltak az árusok. Úgyis nyitva lesznek sötétedés után is. Viszont a tülekedés kisebb lesz, várhatóan.

Először félve hagyta el a ház biztonságos nyugalját, és torkában dobogó szívvel indult útnak. Nem tudta, mi fog történni, rábízta magát a vakszerencsére – vagy szerencsétlenségre. Ennél rosszabb már nem nagyon lehet a helyzet.

Elindult az első sátornál, a könyvesnél. Elolvagatta a címeket, és közben néha rátekintett a többiekre.

Kis idő múlva azt figyelte meg magán, hogy hasonlóan kezdett viselkedni, mint mások: nézegette az árukat, némelyiket kezébe vette, szkeptikusan forgatta, mintha kifogásolná a minőségét, végül visszarakta. Aztán ment a következő sátorhoz.

És így sétált végig az egyik oldalon. De még mindig nem történt semmi olyasmi, ami közelebb vitte volna az ötletéhez. Szándékosan kihagyta a forráságot és füstöt árasztó bódékat. Aztán áttért a másik oldalra és akkor meglátott valamit, amitől a torkába ugrott a szíve, és a pulzusa az egekbe emelkedett. Reménykedni kezdett... De izgatottságát nem mutatva odalépett a sátorhoz, ahol apró csecsebecsét árult egy középkorú nő. Senki nem téblábolt a sátra körül, a férfi egyedül állt neki nézelődni, és fel is emelt néhány ékszert. A nő érdeklődve köszöntötte a potenciális vásárlót. A férfi visszaköszönt, nehogy udvariatlannak tűnjön, és közben azon imádkozott, hogy ne-hogy idetévedjen valaki, és megzavarja.

Letette a kezében lévő bizsut, és felemelt egy másikat. Addig forgatta a kezében, míg kiesett a kezéből.

– Jaj, bocsánat, kétbalkezes vagyok! – szidta magát, és már hajolt is le, hogy felvegye.

Nem látta, a nő hogyan reagál az ő ügyetlenségére, mindenesetre biztos volt benne, hogy mindössze pár másodperce van...

Amikor behajolt az asztal alá, pillanatok alatt begyűrte a fűben heverő ötszázast a pulóvere ujjába. Aztán diadalittas mosollyal visszaadta a leejtett ékszert.

– Megtaláltam! Még egyszer, ne haragudjon!

– Semmi baj, a lényeg, hogy megvan.

– Meg bizony...

Elköszönt, és lassú léptekkel elballagott a következő sátor felé. Meg akarta várni, míg a pulzusa visszaáll a rendes ritmusba.

Nem gondolta volna, hogy imája ilyen gyorsan „célba ér”. Mindenesetre most már végignézeget mindent, hisz amiért jött, már itt van a kezében. Már szinte érezte a lángos ízét a szájában...

A pénzt közben kihalászta a pulóver ujjából, és áttette a zsebébe. Inentől el nem engedte, végig a markában fogta, mintha attól félt volna, hogy most kilopják tőle, vagy ő is elveszíti. Végigtapogatta az ujjaiával, csak hogy érezze, hogy tényleg VAN pénze.

Utoljára a lángosos bódéhoz ment. Megnézte az árakat, és KÉT sima lángos fért bele az összegbe. El sem akarta hinni! Ez azt jelenti, hogy holnap is lejöhet...

„Istenem, köszönöm!” – motyogta. Amikor sorra került, egy lángost kért. Gondosan megnézte, hogy tényleg jól kapta-e a visszajárót, és beletette a zsebébe.

Amikor kezébe kapta a szalvétába csomagolt finomságot, úgy nézett rá, mint valami csodára. Egy beteljesült álomra.

Földöntúli öröm terült szét arcán, miközben szinte rágás nélkül nyelte a falatokat. Aztán szalvétájával megtörölte a száját, és csendesén maga elé mosolyogva visszaindult a házhoz. Kinyitotta a kaput, és lassan felballagott a lépcsőn. Amikor becsukta maga mögött a lakása ajtaját, nekidőlt az ajtónak és jólesően végigsimogatta a pocakját. Hát a holnap már csak könnyebben telik...

Abba most még nem mert belegondolni, hogy amikor a kirakodás pár nap múlva véget ér, számára folytatódik tovább a végtelen küzdelem az életben maradásért...

Magányos szív

Csendben, nyugodtan dobog szívem
Idebenn sötét mellkasomban
Nem is akar verni, nincs kinek
Ketten vagyunk a bánatommal.
Most magamra csukom az ajtót
Kívülre zárva a világot
Keresek valami nyugtatót
Mely elhozza a könnyű álmot.

Refrén:

Magányos szív, magányos lélek
Magához hív magányos ének
Mostantól csak a mának élek
Mert még a haláltól is félek.

El nem sírt könnyek csípi szemem
Jégcsapok lógnak a szívemről,
Zúzmarás ágyamon heverek
A percek folynak ki kezemből.
Rágja belsőm valami féreg
Szavaid fekélyt raktak belém
Hatnak, mint lassan ölő mérreg
Sötét felhő van szívem helyén.

dr. Varga Imre (Emericus)

Gyertya vagyok

Gyertya vagyok, lánggal égő
Vakító tüzet ígérő
Tüzem fénye messze látszik
Lángommal a szellő játszik.

Szellő vagyok, kis kíváncsi
Viharrá szeretnék válni
Megtépáznám a felleget
Sivítanék, ahogy lehet.

Felleg vagyok, kis felhőcske
Aki nagy felleggé nőne
Esőt hoznék, jeget, havat
Tengerré tenném a tavat

Tenger vagyok, s vágyam ennyi:
Óceán szeretnék lenni
Elborítanám a Földet
Sivatagot, sziket, zöldet.

Gyertya voltam, lánggal égő
Vakító tüzet ígérő
Lángom pislákol még talán
S egyszer kiolt az óceán.

Márciusban

Álltomban, amíg a téli világ olvadt
Bolond idő... s még bolondabb a holnap
Csontomig hatolt a márciusi szél
Messze még tél-vonatok zakatolnak
Kezed kezemben – tenyérbezárt forróság
S amíg a hóból csak lassan lesznek tócsák
Ígérve szebbet, új tavaszt e helyett
Hol nap nap után nyílnak újabb rózsák
Tüskétlen, mert csak a rossz szavak szúrnak
Maradj velem. Maradj társnak és tanúnak
Mert belém láttál és láttad, aki voltam
Múlhatnak immár az évek, akik múlnak.

Talpam alatt a macskakő

Talpam alatt a macskakő kopog
Némán hallgatja a kopott utca
A sarkon koszos csavargó topog
Mellette zsákbagyűjtött cucca

Eldobott kis zászlók sárban áznak
A divatárus kedvetlenül kinyit
A rádióban csődöt magyaráznak
Az utca még alszik egy kicsit.

Pincékből zsíros hagymaillat árad
Kiömlött szemetet hord a szél
A gangon madzagon ruha szárad
Egy ócska drótszamar útra kél.

Felirat csábít: a pénztét költse itt
Magyar szó sehol, csak az hogy: tilos
Modern korunk feledte már Kölcseyt
Angolul szól minden papiros.

Maradj velem

Maradj velem, amíg világ a világ
És mosolyogj rám ködös reggelen
Én karomba veszek, mindegy, hogy ki lát
És köszönöm, hogy megmaradsz nekem.

Maradj velem és sírni elfelejtesz
Szoríts magadhoz alkonyat előtt
És lásd a rosszat, mit a sors velünk tesz
Felejtsd el mind az elfelejthetőt

Minden, mi vár az elmúlás előtt még
Minden, mitől csak fátyolos szemed
Lásd velem, mit én is látni szeretnék
Hogy akard, mit én akarok Veled.

Mert eltűnik minden, az útról árnyak
A csillagok és a hold az égről
Eltűnnek mind akik még hazavárnak
Elfogynak mind a családi képről

Elvész az öröm, a hajnali harmat
Könny a szemedből, könnyből a só
Elvész az ige és örök hatalmat
Nem nyerhet többé a kimondott szó

Széthull a világ, az idő, az atom
Sírja se lesz már, se rajta virág
De jó, hogy ma még füledbe súghatom
Hogy hozzád kötött a parázsló vágy

Amíg világ a világ, maradj velem
Amíg utoljára kel fel majd a nap
Kézenfogva az elmúlással szemben
Győzedelmes egyetlen pillanat.

Ócska vers

Ócska padokon mennyit ültem
Ócska szavakban elmerültem
Ócska utakon vitt a lábam
Amit kerestem, nem találtam.

Kell még, ahová leülhessek
Kell még, hogy szavakat keressek
Kell még járnom nem járt utakon
Hogyha meglelem, majd tudatom.

Engedj kicsit a vízen járnom
Engedd titkodat megtalálnom
Engedd meglelnem a szigetet
Hadd higgyem még, amit hihetek

Mennyit ültem ócska padokon
Megrémültem gonosz szavakon
Megvénült mosollyal szívemen
Hallgatom verését idebenn.

dr. Varga Lajos (apu-s)

Valahol keresnek

Valahol, egy kis szobában,
Gyertya fénye hajladozik
Kályha fázik éh-magányban!
Vércse vijjog. Hideg lakik!
Alkonyodik!

Hajló fényben asztalánál
Idős asszony számol gyorsan,
Szégyent nem tűr, arca halvány,
Nem alkuszik a nyomorral,
Sem a sorssal!

Fonnyadt keze sorra veszi:
Mennyi az, mi megmaradhat
Sóra, vízre jut e Neki?
Hányadán áll virradatnak,
Kit tagadnak!

Valahol, egy kis szobában
Becsületben mind' kibírva,
Drága kéznek tíz ujjával
Reszkető papírra írva,
Inkább sírva,

Számolgatja elbúsulva,
Nem pöröl rá a közönyre,
Nem szól szegényre, sem úrra.
Fáradt szemét marja könnye,
Sűrű könnye.

Ne sírj, ne sírj Édesanyám,
Hitvány az, ki Tőled rabol!
Bús gyertya ég, fénye sovány.
Hideg szobában, valahol
Iszony dalol!

Valahol, egy kis szobában
Gyertya fénye mélán lebben,
Könny koppan az éjszakában:
Imádság sem szólhat szebben,
Soha szebben!

Valahol, sok kis szobában
Anyák sírnak fázó-hitben,
Könnyben fáznak! Áhítattal
Kérdezgetik: „Hol az Isten?”
Hol az Isten?

Akit Isten veszni hagyott,
Mégis bízza! Gyöngy-türelem
Arcán ragyog, rája fagyott!
Gyertyafénynél Mind ölelem.
Mind ölelem,

Amíg Isten nem néz hátra!
Gyertyák fénye addig libben
Édesanyák ablakába',
Míg fényében, mint a hitben:
Él az Isten!

Gondolnak fiúra, lányra,
Gyermekre, virágra, rétre,
Igaznak bízott világra,
Feledett örök-reményre:
Esti Fényre!

Valahol, sok kis szobában
Gyertyákon pislant a jövő,
Jégvirágos ablakában
Tükrön éledő, megszűnő,
El-eltűnő,

Csillogó ábránd, hópehely,
Sárgult fénykép fehér falon,
Megtört kenyér, aranykehely,
Oltó, bocsátó irgalom:
Nyugvó halom!

Valahol, sok kis szobában
Szegényen, őszén szeretnek,
Tört-fény hideg gyertyalángban
Várnak ránk, hittel keresnek,
Kik szültek. Ők nem felednek,
Nem felednek!

Nyolc gyerek

Széken ültem, talán padon...
Körém húzódott nyolc gyerek,
Fiú volt mind. Vigasztalón
Ránk bámult egy ablakkeret:
Reménykedett.

Nem szólt senki, nem tört csendet,
Dúlt sáncárok csata után...
Fázós másodperc merengett
Átázott arcú délután
Ábrázatán.

Apró zászlónk homok lepte,
Szemünkhöz bújt a nyári szél
Édes álmunk rajt' keresve.
Pillantásunk: zárt szemfedél.
Már nem beszél!

Széttört, szilánkos napsugár
Arannyal keni be sebünk,
Gyógyult örömünk visszaszáll,
Ábránddal tölti meg zsebünk.
Ez jár nekünk!

Maszatos arcról hit ragyog,
Sóhajjal bízik nyolc gyerek,
Szeretet-éhes angyalok,
Nézegetik a kék eget:
Játszóteret,

Nincs határ, nincs képzelet
Mi útjaik gátja volna!
Felleg szárnyán leheletek
Repülnek el fuldokolva,
Tűzbe oltva!

Gombolt ingből lélek szalad
Át erdőn, hegyen, tengeren,
Vissza, hol forrásban fakad
Kis patak. Sajgó értelem
Ébred velem,

Ülök, tán' széken, vagy padon...
Gondokba zárva mit tegyek?
Sós könnyem had folyjék, hagyom,
Kabátom alatt kesereg
Egy vert sereg!

Lesz majd még csata? Érdemes?
Van itt még Tér, jövő benne,
Miért e bátor és nemes
Kis csapat-zászlója lengve-
Harcba menne?

Nincs felelet, biztos álom,
Szivárvány csodánk is beteg!
Megtűrt cseléd-szalmazsákon,
Zálog párnáin szendereg
A nyolc gyerek!

A nyolc Gyerek...

Kalandozó dal

Hagyott nekem bízást az élet
Annyi tavaszra, mi még maradt,
Vesztett álmomból mennyi ébred
Kiszáradt szemhéjaim alatt?
Egy pillanat?

Van még szó, tiszta és igaz
Hófehér ingre hímzett ígéret?
Tükrökön mosolygó túrt-vigasz
Véletlenül még erre téved:
Értem, érted?

Sír még pólyám karomba' tartva
Csecsemő illatú holnapot?
Ábránd-plédemmel betakarva
Ringatom, dúdlok aldatót,
Vigasztalót.

Felismerem, mi valós szépség,
Vagy veszemre áhító talány?
Rongy-ruhában szeretet-éhség,
Álság-színre festett utcalány,
Sűrű-magány?

Nem kérdezek „talán” dologra,
Új dalban csendül élet-harang:
Szerelmet, csókot vetek gondra,
Rám vár minden bús-öröm kaland,
Mi hátravan!

Különc vagyok, kétségre játék
Utcán pislantó lámpák alatt,
Százszor unt, egyszer lelt ajándék,
Frissen sült kenyérből egy falat,
Ha megmaradt.

Hallgasson más az álnok szóra,
Véremben pajkosan kél a Nap,
Érttem, nekem él minden óra,
S én minden órán áldalak,
Mert vártalak!

Asszonyom vagy, így szeretlek,
Ne hagyj, maradj végzetig nekem,
Addig leszek hűség-eretnek,
Míg élek! Semmid nincs nélkülem,
De mind' velem!

Tudom, jó idő, mikor asszony
Egy percért cserélne éveket,
Tűnt-végtelent velem mulasszon,
Áhított percében ott legyek:
Almát egyek!

Gyermekim is, kiknek hiányzom,
Féltem néztek fakult képemet,
Melyről mosolygó könnybe ázom
Kisírt szemükre emlékezet:
Fedve szeret!

Maradok néhány rezdülésben,
Beléjük takarva lelkeket,
Írott tétova lüktetésbe
Kötöm annak örökségemet,
Ki nem temet.

Nem, nem tudom mennyi holnapot
Szán sorsom ébredni itt lent,
Nappalt ölelő éjtek vagyok!
Eleven, égis éró hitben
Tart az Isten!

Ne félj, ne rettenj, szorítsd kezem,
Míg velem dacolhat e világ,
Csatáim kalandként mind' nyerem!
Biztonságom járja át szobád,
Tavaszhvirág!

Én örökké bizást álmodom,
Tisztát, valót, különönc fehéret,
Föld és ég között kalandozom,
Gyermekeinkért, értem, Érted:
Nyert reménynek!

Vas Lajos (freewolf)

A vasárnap reggeli lány

A vasárnap reggel keskeny, pengeéles őszi napsugarakkal vágott be az ablakon. A férfi arcához ért, ősz szakálláról vándorolt fel a szeméig és mikor oda ért, morogva ébredt az új napra. Kezét a szeme elé téve pislogva nézett fel és ahogy oldalt fordította a fejét egy fiatal női arcot látott profilból és nyitott, tompa, szinte halott szemeket. Azonnal felült meglepetésében és ránézett a lányra.

– Felébredtél? – kérdezte a lány, olyan furcsa, monoton hangon, mint egy gép, meg sem mozdulva. A férfi morgott valami érthetetlen félét, ami úgy köszönésnek is elment, majd recsegő tagokkal kikászálódott az ágyból.

– Főzök kávé, kérsz? – és mikor a lány bólintott, csak úgy meztláb neki indult a konyhának, ahogy lépett néha megreccsent egy bemelegítetlen izület a bokájában. Nem érdemes megöregedni, gondolt bele, de hangosan nem szólt, csak fűjt egyet, mintegy tudomásul véve, hogy az idő már nem neki dolgozik. Amíg a kávéfőzővel bajlódott igyekezett összeszedni a gondolatait. A lány prostituált volt, előző nap az internetről vette le a számát és annak rendje és módja szerint megrendelte a képe alapján. Pontosan az fogta meg benne, amitől ma reggel majdnem kiugrott az ágyból. Az érzelemmentes arc, mint egy maszk és a majdnem halott szemek. A lány beváltotta a reményeket, nem beszélt, nem akarta megjátszani magát és az ágyban olyan volt, mint egy darab fa, egy hangja nem volt. Látszott, helyén kezeli a dolgokat, ez munka számára és nem több. Ezt először izgatónak találta, amit az elfogyasztott ital csak fokozott. Végül egyszerűen nem akart egyedül maradni, valami fojtogató hiányt érzett, megmagyarázhatatlan irracionális vágyat a másik iránt, így egész éjszakát kifizette, de ma reggel azoktól a szemektől a hideg futkározott a hátán.

Közben lefőtt a kávé, tálcára tette és bevitte a szobába. A lány egy mozdulattal felült, meg sem próbálta a takarót maga elé húzni, ami nem a meghittség jele volt, inkább egy olyan ember közönye, aki már túl van a szegyenén. Elvette az egyik kávé és aprókat kortyolgatott két kézre fogva a csészét, hogy a meleg átjárja a kezét. Apró mellei

meg-megrezdültek, ahogy megborzongott. Megsütötte a száját a forró ital, de ez csak onnan látszott, hogy végignyalta az ajkát, egyébként az arcán egy izom sem mozdult. Ahogy a férfi elnézte ezt a nem túl szép, mégis nőies arcot és az érzelmek teljes hiányát mutató, szinte rezzenetlen álcát, lassan a sajnálat lopakodott orvul az elméjébe. Kíváncsi-vá tette ennek ez a fiatalon összetört léleknek a története. Nem tudta volna az okát megmondani, fontossá vált hirtelen ez a lány számára és szinte önkéntelenül buktak ki a szavak belőle:

– Szeretném, ha a mai nap is velem maradnál! – és mélyen a hideg, tompa szemekbe nézett.

A lány lassan emelte fel a fejét és a férfire nézett:

– Vasárnapra nem vállalom ügyfelet! – lehajtotta a fejét és ismét teljes figyelmével a kávéra koncentrált.

– Nem tehetnél most kivételt? – kérlelte a férfi. – Kifizetem az időd, csak ebédelni szeretnék veled! – mondta úgy egy szuszra és maga is meglepődött, a saját kijelentésén. – Mondjuk, gyere el velem egy múzeumba az ebéd előtt! – ettől még jobban zavarba jött, mert ezzel a múzeum dologgal csak az együttlét ártatlanságát akarta hangsúlyozni, de olyan után hangzott, hogy elpirult.

A lány szemében egy pillanatra kíváncsiság villant, majd látszott töprengeni kezd.

– Rendben van, mondta, csak most az egyszer ebédig a tiéd vagyok, tovább már nem érek rá és van néhány feltételem. A férfi kérdően nézett, a lány azonnal folytatta monoton hangján.

– Te fizetsz, ma nincs szex és a Szépművészeti Múzeumba megyünk, kapsz egy tárlatvezetést a pénzért. Látom a könyvespolcon szereted a művészettörténetet bár, emelte fel az egyik könyvet, amit lapozni kezdett, míg a férfi a konyhában tüsténkedett, ezzel az íróval sokat tudnék vitatkozni, néhány dolgot helytelenül lát.

A férfit meglepte a válasz, de ezek a borotva éles, tárgyilagos, szenvtelen szavak még kíváncsibbá tették. Az ember nem vár ilyet egy prostituálttól, főleg nem festményeket nézeget vele, de Istenem, ez már egy ilyen nap lesz. A kíváncsiság erősebb volt az óvatosságnál és ez a félig intim, félig idegen együttlét felbátorította a férfit annyira, hogy még egy kérdést feltegyen.

– Miért csinálsz ilyesmit, ha a múzeumokba vagy beleszeretve?

A lány szemében először látott valami emberit, de nem örült neki, mert ez a valami a harag volt. – Majd az ebéd után elmondom neked,

mielőtt haza megyek. Semmi közöd hozzá, de rendesnek tűnsz, ennyit megérdemelsz! – többet nem mondott, a szemeiből sem acsarkodtak már a harag kutyái, a közöny nézett belőlük ki, majd lassú, egyáltalán nem kihívó mozgással kiment a fürdőszobába. A férfi hátán a hideg futott ismét végig, mert ebben a meztelenségben nem intimitás volt, hanem megvetés.

Mikor elkészültek, egy szó nélkül tették meg az utat a múzeumig. A férfi megérezte, hogy a lány nem akar beszélgetni, hallgatag magánya, mint egy páncél borult rá. A jegyet kezeltették, majd ahogy beléptek, a lányt mintha kicserélték volna. Egy számára fontosnak tartott kép előtt megállt és mesélt. Rekedtes hangja csengővé vált, a szemeibe élet költözött. Hihetetlen mennyiségű tudását, mint ékszerszobát használta, lenyűgözve a férfit, a hallgatóságát. Irányzatok, művészek nevei, élete, technikák, egy-egy képhez tartozó történetek elevenedtek fel. Járta teremről teremre, míg egyszer a lány az órájára nézve megtörte a varázst.

– Ennyi volt, lejárt az idő, most szeretném, hogy menjünk ebédelni.

A férfi zavartan bólintott, mire a lány elmosolyodott és belekarolt. A férfit meghökkentette ez a változás és már érezte, csak időleges ez az oldott hangulat. Ahogy haladtak, úgy veszett el a pillanat tüneménye és a lány arca ismét álarccá vált és a szemeiből eltűnt az élet tüze.

Az étteremben a lány alig nézve az étlapra egyszerű, tápláló ételt kért és vizet. A férfi próbált volna beszélgetést kezdeményezni, de egyszerűen nem kapott választ. Makacs ember lévén nem adta fel, míg a lány végül felnézett a tányérjából és csak annyit mondott: – Mondtam, hogy ebéd után válaszolok a kérdésedre, amit nálad feltettél, de addig hagyj enni! Szemei üresek voltak, a hangja ostorcsattanás és a férfi egy pillanat alatt elhallgatott. Kissé el is szégyellte magát az erőszakossága miatt, megfordult a fejében most olyan, mint aki este be akar lesni más ablakán.

Fizetett, majd kimentek az utcára, a lány szembe fordult a férfivel és belekezdett: – Árva vagyok, senkim nincs. Imádom a festészetet, a művészettörténetet és egyetemre járok. Ebből a havi néhány kurválkodásból fizetem a lakásom, a tandíjam az ételem. Nem vagyok rá büszke, de az egyetemet el akarom végezni, majd utána lesz normális életem. Örülök, hogy a múzeumot választottad, ezért mondtam ezt el neked. A lány halkán köszönt, majd a férfi meg mert volna esküdni,

hogy egy apró mosolyt lát a szája sarkában, megfordult és határozott léptekkel elindult.

A férfi hazáig töprengett ezen a furcsa teremtményen, sőt még otthon is, valahogy olyan kellemetlen kellemes érzése volt vele kapcsolatban. Tetszett is neki, de taszította is, aztán azzal a tudattal aludt el, hogy teljesen jók és teljesen gonoszok csak a mesékben vannak.

Reggel kipihenten indult munkába, zakót, nyakkendőt vett, a tekintély megkívánta az ilyen külsőségeket. Még mindi motoszkált benne a vasárnap reggeli lány furcsa, kettős lénye, a problémát megoldó megalkuvó, aki így a művészetek prostituáltja lett. Időben érkezett, beült a nagy asztal mögé, megnézte a listát, tizennyolc név volt rajta. Az egyik benn tébláboló fiúnak odaszólt:

– Kezdünk! Küldje be az első hármat! Két fiú jött be és egy lány, fekete leckekönyvvvel a kezükben, kiöltözve a vizsgára.

– Húzzanak tételt, az elsőnek tíz perc felkészülési ideje van!

Érezte, ma olyan kedve van, inkább az impresszionistákból fogja kifaggatni a hallgatókat. Mostanában mintha elhanyagolnák őket. Mégis csak a művészettörténet professzora, nem engedhet rá a világra felkészületlen végzősöket. Megint az eszébe villant a lány és most tisztelettel gondolt rá, ahogy vezette őt a múzeumban. Szépen haladt, ahogy nézte az óráján, időben tud majd ebédelni is. Megnézte a névsort, szólította az utolsót is és mikor belépett, már tudta, az ebédből semmi nem lesz. A lány lépett be, ahogy meglátta döbbenet ült ki az arcára. A férfi tért magához hamarabb és annyit mondott:

– Kérem, üljön le kollegina!

A lány vonakodva ült le, arca pontosan olyan rezzenetlen volt, mint vasárnap és a szemeiből még mindig a semmi nézett ki a világba. A férfi gyorsan végzett a vizsgázókkal, majd a lányt szólította. Az oda lépett az asztalhoz, letette a leckekönyvet és annyit mondott: – Kérem, írja be az elégtelent, nem szeretnék vizsgázni önnél!

A férfi kinyitotta a leckekönyvet, komótosan beleírt egy jelest és megszólalt:

– Vasárnap a múzeumban lenyűgöző előadást tartottál! Ennyi elég volt vizsgának nekem. Tért át a tegezésre a férfi.

– Lenne egy ajánlatom a számodra. Erre a lány arca elsötétült, de a férfi felemelte a kezét. – Ne érts félre!

– A holnapi naptól felajánlom, hogy legyél a tanársegédem. Ilyen ragyogó koponyát régen keresek már. Felejtjük el, ami közöttünk

történt, az egyetem biztosít lakást és, belenézett a leckekönyvbe, erre az utolsó félévre tandíjmentességet is elintézem neked. Kissé zilált a munkaidő beosztásom, annyit kérek alkalmazkodj hozzá! Egyetlen dolgot kérek már csak! – és kérdőn a lányra nézett. Az komolyan bólintott és azt mondta:

– Leveszem a netről a hirdetést és abbahagyom! Esküszöm! – pihegte, alig kapott levegőt a döbbenettől.

A férfi komótosan felállt, majd elindult a lánnyal a tanszéki iroda felé. Mindketten arra gondoltak, milyen szerencsájuk van és mindkettőjüknek igaza volt. Ahogy benyitottak a férfi a könyvespolchoz ment és átadott egy könyvet a lánynak. Az azonnal felismerte, az a könyv volt, amit a férfinél vasárnap megkritizált.

– Kérlek, nézd át és javítsd ki, amit jónak látsz, majd megbeszéljük. Én írtam a könyvet, ha jól sikerül megosztjuk a szerzői díjat. Ezután megkérte a titkárnőjét, hogy kísérje el a lányt a formaságok elintézéséhez.

– Holnap reggel kilenckor várlak itt! – kiáltott még utána, ahogy becsukták az ajtót.

A férfi már nem látta, de a folyosón a lány szeméből eltűnt az üresség, az arca merevsége is meglágyult. Odakinn a lány furcsa csiklandozást érzett az arcán ezért odanyúlt és meglepődött, mert nedves lett a keze. Az orrához emelte, nem volt szaga és ahogy a szájához hozzáért érezte, hogy az íze sós.

Az utolsó nyár

A Touareg Aprilia sajátos dohogásával falta a kilométereket. Biztos kézzel tartotta és amikor elérkezett az elágazáshoz, alig lassítva fordult be rajta megcsúszó kerékkel. Innen ordító motorral, a nehéz gépet egy kerékre emelve zúdult be egészen a sátrakig. Ott csikorogva fékezett, majd oldalt csúszva állt meg hatalmas porfelhőt kavarva. Lassan, színpadiasan szállt le, a nehéz motort egy mozdulattal emelte fel a lábtartóra. Levette a sisakját, alatta egy puha, zöld kendőt viselt a fején, amit még alvás közben sem vetett le. Néhányan meglepődve néztek fel, de a többség a négy itt töltött napja alatt már megszokta, hogy eléggé egyéni stílusban közlekedik. Az újdonsült motoros barátai elindultak felé, már messziről integetve, mert tudták, vagy valamilyen attrakció következik, vagy ismét egy nagy kocsmázás elé néznek. Ahogy odaértek, várakozóan néztek rá, amire megszólalt: – Gyerünk a krimóba!

Hatalmas ováció fogadta a bejelentést és falkástul nekilódultak.

Út közben önkéntelenül megsimította a fejét többször is. A kendő alatt egy nagy heget őrzött emlékeztetőül, hogy még fél éve van hátra. Őt hónapja diagnosztizálták nála az agytumort. Megműtötték, de dolguk végezetlenül, mert a folyamat már megállíthatatlanul elindult. Több orvossal is beszélt, de senki nem adott esélyt és még fél évet jósoltak, míg teljesen elborítja az elméjét a rák. Néha szörnyű fejfájásai voltak, de gyógyszerekkel még uralkodott fölötte. Nem maradt kezelésen a kórházban, nem akart lassan haldokolni a fertőtlenítő szagú helyen, ahol egyébként sem tudtak rajta segíteni. Nekiindult motorjával az utolsó nyárnak, pazarlóan, örülten és elszántan, hogy uralkodjon az Aprilián és érezze a napsugarakat és a szabad, ruhát szagató szelet.

Hangosan harsogva léptek be a kocsmába. Azonnal rendeltek és ivás közben kizárólag a motorokról és a nőkről beszélgettek. A lányok vihogtak, a fiúk harsányan vitatkoztak, az alkohol köde lassan délutánba borította a délelőttöt. Ahogy nyúltak az árnyékok, úgy nőtt mindenkiben a szesz tüzelte bátorság, nagy, merész szavak röpködtek, meggondolatlan kijelentések. Összevitázott egy szőke, vékonyarcú fiúval, mindketten saját motorjaikra esküdtek. Olyan lendületesen beszéltek, végül mindenki már rájuk figyelt. A vita eldöntetlen ma-

radt, de beleegyezett, hogy holnap megmérkőznek. Tudta, nem kellett volna ezt tennie, de végre elégtételt akart venni a világon.

Másnap pokoli fejfájással ébredt. Bevette a piruláit, majd kilépett a sátrából. Tegnap vitapartnere közelebb lépett, ahogy észrevette és rákérdezett, mikor versenyeznek. A fiú arcán kajla vigyor ült, amit megértett, mert a másik motorja egy klasszissal jobb versenygép volt. Vissza léphetet volna, de megmakacsolta magát. A rák legyűri, hiába minden, ebben a versenyben legalább esélye van, ha csekély is. – Egy óra múlva! – szölt mogorván.

Túráztatták motorjaikat, egy helyes, vézna lány állt előttük, kendővel a kezében. Amikor a kendő megkezdte az útját a föld felé, örülte kezdte dobálni a Touaregbe a fokozatokat, mélyen előre dőlt, ne emelkedjen fel az első kerék, a motorja üvöltött. Ellenfele hibázott, mert túl gyorsan indult. A kerék kipörgött, csúnya, fekete gumifüstöt lehelve magából és kicsit kifarolt. A szőke fiú korrigált és kilőtt, de ekkorra az Aprilia tetemes előnyre tett szert. Az első kanyarban a terepgumik nagyszerűen feküdtek, ahogy azt a belső íven vette. Olyan mélyen dőlt be, hogy szinte meghazudtolta a fizika törvényeit. Ellenfele a külső ívre szorult, de nem lassított. A sima gyorsasági gumi nem tapadt meg eléggé az aszfalton és a szőke fiú kacszázva berepült az út melletti fák közé. Iszonyúan sikoltott a gumi, ahogy fékezett és visszaszáguldott. Sisakját letépte, a motort eldobta és berohant a fák közé. A roncs mellet találta meg, végtagjai kicsavarodva, nyitott szemében már csak a múlt homálya látszott. Az egyetlen dolgot tette, amit tehetett, gyöngéden lezárta a szemeket.

Érezte, hogy jóvátehetetlen volt a felelőtlen tette. Nem tudta, hogy mit adhatna ennek az elveszett léleknek, ezért a sisakját az árokba rúgta, fejről letépte a kendőt és beindította a Touareget. Mikor elérte a legnagyobb sebességet, behunyta a szemét, kitárta a karját és robogott felajánlva a végzetnek a maradék hat hónapját, kétségbeesetten várva a megbocsátást és a feloldozást.

Vaszkó Márta (eprecske)

Szüleim emlékére

Gyermekként háború és inség,
italotok a víz, ételetek
a padlásról száraz kenyér.
Nehéz munkával robotoltatok,
a teher alatt meghajlott hátatok.
Kezeitek estére mindig fáradt volt
de mégis szeretve óvott, simogatott.
Voltak köztünk viták, de mi helyes
ti megmutattátok, s dönthettem.
Édesanyám.
Te korán itt hagytál bennünket,
sokáig nem is értettem,
a sorssal vitáztam,
miért szólított el az úr pont téged,
azt kit legjobban szeretünk.
Édesapám.
Téged is legyőzött a betegség,
és utolsó óráidban kezded fogtam én.
Kértem a jó istent engedjen el békével,
ne szenvedj, mert volt belőle elégszer.
Örökké éltek itt a szívemben,
s ha felnézek a csillagos égre,
tudom láttok engem,
és boldogok vagytok ott fent
az ég kék mezejében.

Fekete pillangó

Reményt vesztetten járom utam,
amely sötét árnyakkal van tele,
keresem az irányt, – merre?
ekkor halk nesz töri meg a csendet.
Fekete pillangó szárnya lebben,
az éj sötétjében susogva
félelmeim terhét hordozva,
fájdalmam súlya alatt görnyed
kecses törékeny teste.
Ajkam hangtalan mozog,
szólnék, kiáltanék felé,
Szállj el! Szállj-csak suttogom,
fájdalmam vidd messzire.
Ha jó a hajnal
talán-szebb napra ébredek.

Tüzedben égve

Perzselő szerelmed tüzében égek,
szívem ég a vágytól, ha megérintesz.
Ölelj át! – húzz magadhoz gyengéden,
mint azt már százszor megtetted vélem!
Terítsd rám lelked fátylát palástnak,
feledtesd bánatom hangoddal ringass!
Fond körém karod szoríts magadhoz,
érezsem, amint ereidben a vér tombol!
Jöjj fény aranyozd be életünk
gyengéd simogató szó ápolja lelkünk!
Kezed érintse arcom, csókkal borítsd ajkam
s mikor szemedbe nézek, lássam önmagam,
gyúljon tűz körülünk, ne oltsa el semmi!
Így égjen lobogjon szerelmünk!

2009. május 28.

Zokogva

Zokogva, térdre rogyva
ököllel levegőbe csapva,
sikoltva, őrjöngve,
kéred legyen vége.
Jöjjön a csend,
megsemmisülés,
vádlód szemében
kéjes gyönyör,
látja elvesztél.
Eltiport legyőzött,
hatalma diadalt aratott.
Nyöszörgő emberi lény,
add fel!
Nincs több neked.
Hisz elkárhozott életed.
Lelked ördöggel cimborált.
Tiltott gyümölcsből ettél,
paradicsomból kiűzöttél,
s Ádámodat vitted
magaddal a pokolba.
Az ördög kajánul kacag.
Ember!
Enyém vagy.

Csend

Múlnak a percek, az órák,
lassan pereg a homok,
koppanásuk visszhangzik.
Könnycsepp pereg az arcomon,
s mikor leér,
kiönt mint megáradt folyó.

Az éj sötét.
Földre hullnak a csillagok,
Annyi mindent mondanék,
de nem lehet, a szív
dobbanása üti el
a perceket.

Egyedül a semmiben,
a gyertya lángja ellobbant,
marad a csend,
a fájdalom,
ami végtelen.
Mi bennem van.

Szavak

Szavak
lűktető mondatok
érintések, mosolyok,
tűzben égő gondolatok.
Elsóhajtott ígéretek,
könnyes csókok
fájó tekintetek.
Koppanó lépés,
hátrahagyott kérdés.
Egy utolsó pillanat,
mely velem maradt.

Végh Sándor (Véghs)

Tavaszwáró elé

Tél lett újra, valóban,
egy röpké ideig.
A megfagyott perc
azonnal el is olvad,
remény hallgat, kisegít.

A búcsúzó tél siratja
utolsó pillantását,
de nem oly gyönyörű.
Hideg könnyei hullanak
a szeretet öreg arcára,
szépsége egy pillanat
alatt sárrá mocskosúl,
melyet tapodunk ádázul
észre sem véve, hogy
azzá leszünk mind
a teremtmény cipőtálpán.

Mi volt-e kis hópihe?
Megfagyott szeretet?
Az idő meg közben
rajtunk nevet.

Kövek

Lágy siralomének
jajong a Hold felé.
Szavak, örömök, könnyeink,
s vágyaink liturgiái szerint
rakjuk a múltó nap köveit
egymás mögé.

A Keletkezés

Mi szeretnék lenni?
Az útszéli árnyat adó fa,
alatta fáradt vándor, és egy tarisznya.
Vagy lehetnék
ágain a levél, hallgatva,
hogy közöttünk a szél miként zenél.
Még inkább lennék fészeklakó
fióka, ki tátott szájjal
csipogja kérelmét.
Vagy fáradhatatlanul lebbenő
madárszülő,
ki fészkébe éppen hazatér.

Lennék titok a fa tetején,
mely a világló háttér előtt
karmolja énjét a valóságba.
Vagy lennék gyökér, kitárt
karjaimmal tartva az eget,
imádkozva a fényért,
addig, míg lehet.

Mi szeretnék lenni?
Keréknyom, mely a homokban
hosszú csíkján illan tova.
A vándor maga,
görbe hát meg egy faderék,
nézi: miféle térkép ez, ahogy
csüngő kezekkel simítja kergét.

Örök kérdező lennék.
A fogva tartott máról faggatnám
öreg barátom, mielőtt rámdölné
az idő. Csak egy fa lennék
azért, hogy árnyékában
újraéledjen az ismeretlen jövő.

Mégis, mi szeretnék lenni?
Egy ember, akinek az életben
egy pillanatra ottmaradt a nyoma.

Víg Éva (veva)

Szókert

Játékra, ha volna kedved,
írhatnánk egy betűkertet.
Teremne ott szósziszegés,
minden hangnak jutna egy rész.

Ültethetnénk magas csendfát,
lombjába a lélek sem lát,
csak égig érő sóhajok
vigyáznának minden napot.

Gödröt ásnánk mesekútnak,
hová kacagásért futnak
sírós tájról a gyerekek,
hogyan feledjék könnyeiket.

Nevelhetnénk dalosbokrot,
metszhetné egy énekbajnok,
s míg megnyesne egy-egy ágat,
szélbe szórná a kottákat.

S ha teleírtuk a kertet,
engem válassz kedvesednek,
én leszek a virág, fű, fa,
s te, ki életemet adja.

W. Kovács Krisztina (Wefentze)

Nagyvizit

Hétfő van, nagyvizit lesz ma itt, nálunk: a nyílt pszichiátriai női osztályon. Szilágyi Andrea osztályvezető főorvosnő, nekünk csak „Szigyi főnéni”, a beosztottjai elkeseredésére visszatért az általa szuperul igazgatott, nagyszerű műintézmény élére, a hosszúra nyúlt szabadságáról. Arca barnára sült a huzamosan ragyogó nyári naptól, kontrasztként hat az ápoltak kifehéredett orcáival szemben. Határozottan jót tett neki a felüdülés, lelkesen, felfrissülten és energiával telten kezdi napját, csillogó barna szemekkel és rendezett frizurával, ellentétben velünk, vagy velem, akinek már a felkelés is fárasztó. Csodálom, mégsem irigylem őt.

10 óra 30 perckor a 6-os kórterem előtt – melyben már oly régóta dinoszaurusz kövületeként, oly féltve őrzöm ágyamat, a menedékeket, s egyben a sírhelyemet – felveszi nekünk, a begyógyszerezett betegeknek szentelt leereszkedő műmosolyát, mely egészen a vizit végéig orcájára rakódik, mint Leonardo da Vinci ecsetvonásai a Mona Lisán. Friss, ropogós, hófehér köpenyében berobog hozzánk és fogsorát máris az 1.sz. ágy mellett kisiskolásként vigyázban álló üldözési mániás, hangokat halló, magában beszélő súlyos beteg Irénkére villantja, miközben nyomul utána Vajda fődokki vezényletével a vasárnapi főzőcskét megbeszélő nővérek siserehada. Felkászálódok fektemből, kiülök a túlságosan is rendbetartott ágyam szélére, gombóc nyomul a torkomba, lassan kúszik szívem és lelkem mélyéből felfelé a szegycsontom mögé, kezeimet magam előtt az ölembe helyezem, tördelem. Kezdek félni, túl nagy a tömeg, nekem túl szoros a fehér köpenyek karikája. Lassú izzadságcseppek indulnak útjukra homlokomról és halántékomról hogy vállgödreimben összegyűljenek, s onnét még lentebb görgedezzenek.

A színjáték beindul, csak a parádéra kiosztott szereplők változnak folytonosan az orvosok és betegek személyében, de én állandósult lerakat vagyok itt, az ágy, a szoba és épület fogságában, ahová főbiáimmal önmagam szögeztem be, s deszkáztam be ajtóimat. Sajnos otthonomban is így érzek, így vagyok, és a bezártság fojtogat, bárhol is legyek. Nekem már mindegy hol vagyok kalitkában, mert minden-

ütt egyformán rossz az önmagam bezártsága. Ennyi emberrel, mint vizitkor, kibírhatatlan.

– Mi újság van ö...ö...ö...– Vajda fődoki zavartan matat és kotorászik a kartotékok között, keresi a 6/1-es kórlapot, melyet nem tettek pontosan vissza a helyére a reggeli gyógyszerosztást végző nővérek. Ejnye-ejnye, vet rájuk egy fagyos pillantást, de hoppá!, megvan!, s a keresett kórlapról végre leolvashatja nevét, s megszólíthatja betegét:

– Irénke?

S a pszichiátriai eset, még az alsó tagozatos iskolai modorában felvett, feszes vigyázzállásban megkezdí, az akár leckének is beillő, de se eleje, se veleje, egy teljes héten át folyamatosan betanult és begyakorolt panaszáradatát:

– Köszönöm főorvos úr, jól vagyok és nagyon szeretnék már hazamenni, és édesanyámnak szót fogadok, már nincsenek hangok, illetve vannak. Csak kicsit vannak hangok, vagyis mindig vannak – zavarodik végleg bele a monoton hangvételű előadásába.

Közben görcsössége enyhül, Basedow-kóros kék szeméit meresztgeti, s kezét az orvosok felé tartva, fűrge ujjai önálló táncba kezdenek föl-alá, mintha kék színű körmeit éppen frissen lakkozta volna, „ritka” szép szőkitett haja, mint a kóc egyben csomósodik feje búbjától válláig. Érdekes, hogy nem panaszkodik rám, pedig én vagyok téves eszméinek alanya. Semmi okot nem adtam rá. Képtelen vagyok tisztázni vele üldözési mániája miatt a valós betegtársi kapcsolatunkat. Nem úgy reagál kísérleteimre, mint az egykor igen művelt, sok nyelvet beszélő, volt gyógyszerészből agyilag emberronccsá, külső kinézetre fogatlanná vált, még mindig sudár alkatú, ókori görög testfelépítésű Fekete Kati, akivel sikerült egyetértésre jutnunk és velem szembeni gyűlöletét egy nap alatt pozitív irányba fordítanom. Olyannyira, hogy már fűlszavakból is megértettem őt, és sikerült közölnivalóját kihámoznom idegen szavakkal teletűzdelt üldözéses szóvirágaiból álló gondolataiból. Sajnálom, hogy begőzölt és orvosi engedély nélkül szabad akarától és zavaros elméjétől vezéreltetve, önként visszament a zárt osztályra. Míg gondolataim elkalandoztak a vizitről, látom, hogy Főnéni és Fődoki a mindentudók fölényes rebbenésével összenéz, egymás közt latinul hablatyolnak, nehogy megértsük őket. A 2.sz. ágyhoz fordulnak, a 21 éves Ilikéhez, az osztály büszkeségéhez, akit őt hét alatt sikerült kotyvalékjaikkal és piruláikkal kikecmeregteníük a teljes és totális zavarodottságból.

– Ilike! Ilyen rövid volt az éjszaka, hogy még mindig fekszik? Ül-jön ki az ágy szélére! – szólította fel Szigyi főnéni,

– Micsoda számárfészek ez az ágy? – tűzi még hozzá, miközben azon bosszankodik, hogy nem kapja meg a személyének kijáró tiszteletet. Két nővér is ugrik, sebesen teszik rendbe az összevisszaságot. Villámgyorsan simítják a lepedőt, paplant, párnát. Némán egymást vádolják hanyagságukért és feledékenységükért. Ilike álomkóros, holdvilág-sugárzású arcával várja a kérdéseket. Jönnek is sorba, egymást követően, s ő el-elmerengve az ágy peremén akrobatikus guggoló-ülésben halkán válaszolgat. Válaszai kitisztultak, már nem zavarosak és én annyira örülök ennek.

A két orvos – gyógyító tevékenységük sikerén felbuzdulva – saját dicsfényükben úszva a 3-as ágyhoz tartozó toporgó Évához lépnek, ő következik, de Szigyi főnéni már az én ágyam végénél álló asztal élére támaszkodik fenekével, már túl közel hozzám. Félek, rettegek egyre jobban. Ha nincs vizit, mindig jól elboldogulok, kezelem, uralom a bennem zajló drámát. De ilyenkor, a szobaparancsnok Mac Murphyből Röfivé zsugorodok és vedlek, a vizit számomra egyre jobban hasonlít Golding szigetének gyűléseire, a velem szembeni oldalfalra állított négy ágynak támaszkodó fehérköpenyes nővéreké sorfala, csupa figyelő tekintetek, bár most látszólag Évánál a kagyló, őt beszélgetik. A kérdezz-felelek játékból hozzám már csak a foglalkoztatóba járás sejlik fel. Ki jár, ki nem jár oda. Én biztosan nem. Egyszer lementem ebbe az üzembe, ahol betegtársaim hajtogatták szorgosan a gézlapokat, futószalagra emlékeztetően és robotolva, a kórház különféle osztályai számára,. Néha-néha váltottak egy-egy szót egymással. Na, nekem se kell több ebből! Inkább maradok az ágyamban itt, tespedőn, irogatván, vagy volkmenemen könnyűzenét hallgatván, a szűk miliómben, a lambéria irodámmal együtt. A „fogit” az orvosok sem erőltetik nálam, már rég letettek erről. Kiderül: a foglalkoztatót Éva rendszeresen látogatja, s ezzel elnyeri a tekintélyek elismerését.

Én következem, a 4-es ágy. Már olyan kicsire kucorogtam össze, amennyire 90 kg-om engedi. Tekintgetek körbe-körbe, fel a plafonra, s mindenfele, de Vajda fődoki könnyörtelenül kérdez:

– Milyen friss újságja van számomra, Eszter? – vallat, miközben elállja menekülési útvonalamat, a két ágy végén a közlekedő rést. Tudom, az adaptációmra kíváncsi, mit és hogyan csináltam otthon,

hogy éreztem magam családi körben stb., na de csak így?, mindenki előtt!, pőrére vetkezőn beszámolni. Ezt nem! Mondjam el, hogy a számítógépen és a csetelésen kívül semmi sem érdekel, abnormálisan sokat időzöm e droggal. Egyedül, magamba vonultan, kizárva ezzel önmagam a családi és társadalmi együttélés legalapvetőbb, legelemibb szabályai alól, a suliba járást és a háztartási munkát is csak zombiként végző koloncként. Anyám, apám megértőek, és engem nyomaszt a lelkiismeret furdalás, amit értük érzek. Képtelen vagyok ki nem mondott elvárásaiknak megfelelni. A gombóc a torkomban fojtogat, s jön a mentőötletem:

– Computer Panoráma 8. szám – nyögöm ki halkán és dacosan, de rögtön meg is bánva, mert tudom ezzel a felelettel nem mentesültem a válaszadás alól.

– Már a szeptemberi száma is megjelent, de itt a kórházban nem lehet megkapni – veszi a lapot Vajda fődokki és belemegy a mi közös kis játékunkba, melyet még Pataki adjunktusnőtől – a szabadsága miatt – kényszerült átvenni személyiségemmel együtt.

– De magával mi van? – teszi fel újra kíméletlenül. Kezével hátrasimítja szemébe hulló, fodrást rég nem látott haját, miközben fejét hátraveti, majd újra előre, s ugyanettől a mozdulattól hajtincsei ugyanoda visszahullanak, ahol egy másodperccel ezelőtt voltak, kék szemét nekem szegezi és kívár, türelmesen. Méltányolom igyekezetét, de végképp elnémulok, nézem az unalmukban magukról elfeledkező és egyre hangosabban és élénkebben csivitelő nővércsapatot. Képtelen vagyok bármit is felelni, annyira ideges vagyok. Mit látnak ők rajtam? Mit tartanak felőlem? Miért néznek ennyien engem? Muszáj lesz válaszolnom valamit, mert időközben drámaivá válik a csend. Visszafordítom tekintetem, mert felelnem kell:

– Jól vagyok, és leírtam az adaptációm! – bököm ki végre nagy nehezen vagdalkozásom, – tudván, hogy nem hajlandó elolvasni azt – miközben értékelem megnyilatkoztatásomra és beszélgetésemre irányuló erőfeszítéseit.

Vajda doki hálásan fellélegzik, s a főnélinek szaporán magyaráz:

– Tudja, vizit helyzetben nem beszél, de majd később kint, igen. – majd latinra váltanak, s olyan halkán pusmognak, nehogy egy szót is elkaphasson belőle az ember. Főnéni megértően negédes mosolyával búcsút int, rémlik, valamit még kedvesen mond is nekem, s végrehaláhára elfordulnak tőlem, s sorra veszik a szemben álló ágyak bete-

geit, de én arra már nem figyelek, nem is tudnék, hiszen a siserehad hátát látom csupán, a fehérköpönyegek szoros gyűrűjét. Távoztukkal megkönnyebbülök, felszabadul körülöttem a tér, a lelkem, feszültségem oldódik, s én végre újra önmagam, Eszter lehetek.

Vasutas Árvaház /1963. szeptember 1./

Édesanyám korán keltett, az ablakon kinéztem, éppen pirkadt. Szerettem volna még tovább aludni a jó meleg dunyha pelyhe alatt, de anyám idegesen rángatva öltöztetni kezdett, s egyre jobban sürgetett.

– Igyekezz! Ma utazni fogunk. – suttogta halkán, nehogy a szobában alvó nagymamámat és öccsét felébressze.

Kint a konyhában, a konyhabútorral elválasztott alkóvban, édesanyám húga férjével és három éves unokaöcsémekkel aludtak.

– Hová utazunk? – kérdeztem csendesen.

– Kaposvárra. – válaszolta anyám, s én örültem, mint mindig, amikor magával vitt a vonaton, ugyanis jegykezelő volt a MÁV-nál. Szerettem vele menni „dolgozni”. A mozdony, a szerelvény, az utazás élmény volt számomra, főleg a balatoni vonalak, imádtam az ablakon kikönyökölve, arcomat a szélbe tartva a tovafutó tájat nézni. Hat éves voltam még, olvasni már tudtam; kedvenc szórakozásaim közé tartozott a vasútállomások helységnevének elolvasása. A Déli pályaudvartól Keszthelyig egymás után következő állomásokat betéve tudtam felsorolni.

Alig vártam, hogy a vonat Kápolnásnyéket elhagyja, mert utána a Velencei-tó kék vizét, apró nyaralóit, nádasait láthattam. Aztán Lep-sényt is elhagyva örömmel vártam a jegenyefák között kibukkanó Balatont. Látványával soha nem tudtam betelni. A vonatból átnéztem a túlpartra is, Tihany és Badacsony hegységeit csodálva. Gyönyörű látvány volt tiszta és napsütéses időben.

Nagyon szerettem a vonatozást, de most az egyszer valami egészen más történt.

Éreztem anyám idegességét, kapkodott, a szokásosnál hangosabban neszezett, persze mindenki felébredt a családban.

Furcsálltam, ahogy puszilgatva, ölelgetve búcsúzkodnak tőlem, szokásaiktól eltérve, mintha a világ végére utaznék.

– Legyél jó kislány! – nyomott barackot fejemre a 23 éves nagybátyám.

– Fogadj szót! – puszilt meg nagyanyám, és egy zacskó kétforintos savanyú cukorkát nyomott a kezembe útravalóul.

– Remélem jól fogod magad érezni! – kapott ölébe és szorongatott meg anyám húga.

Annyira másnak tűnt minden, de anyám kézen fogott, s elindultunk a villamosmegálló felé. A Boráros térig a 31-es villamossal, majd a 2-sel a Kálvin térig, onnét a 49-essel a vasútállomásra érkeztünk. A kaposvári vonalon még sohasem utaztam, idegen tájak, falvak, mezők, erdők, városok tűntek tova.

Egy üres I. osztályú kupében ketten ültünk anyámmal. Szótlan volt és ideges. Jött a kalauz, ismerték anyámmal egymást, vele beszélgetett, kollégák voltak. Rám terelődött a szó.

– Szép kislányod van – állapította meg a számomra idegen kalauz, aztán suttogva, pusmogva tovább beszéltek, – gondolom – rólam.

Én szokásomhoz híven, fejemet az ablakon kidugtam, hatalmas fehér masnis varkocsaimat ide-oda dobálta az ellenszél. Rengeteg nézni – és megfigyelnivalóm akadt. Jól szórakoztam.

– Készülődj! Lassan Kaposvárra érkezünk. – mondta anyám.

Vidáman felhúztam az ablakot, és vártam a kaposvári kirándulást.

*

Megérkeztünk, takaros utcák voltak. A házak előtt virágágyások, gyönyörű szép virágokkal, dimbes-dombos utcácskákkal, templommal, parkkal. Tiszta, rendes város. Anyám kézen fogva vezetett, köhécselt, mintha valami fontosat akarna mondani.

– Kislányom, Esztikém! Jól figyelj ide: Van itt Kaposváron egy nagyon szép épület, gyermekotthon, telis-tele gyermekekkel, akikkel majd játszani fogsz, ezentúl majd te is itt fogsz tanulni és 1.osztályba járni. – mondta könnyeit visszafojtva.

– De miért, Anyu? – nem értettem a helyzetet.

– Azért, mert apád elhagyott minket, anyagilag nem támogat, én dolgozom, nem tudom tovább a gondodat viselni. Itt aranyos tanítók és nevelők vannak, megbarátkozol velük, jól fogod érezni magadat.

S engem elfogott a sírás, a düh, a dac, és a kétségbeesés. Azt hittem, már nem szeret, biztosan valami rosszat tettem, s azért ad intézetbe. Csókolgatott, de én a fejemet elfordítottam és semmit, de semmit sem értettem; rettenetesen boldogtalan lettem. Anyám a kezemen fogva vonszolt végig a Hámán Kató úton. Reggel nyolc óra körül járhatott az idő, s én szípgöngyözve húztam magamat.

Hirtelen egy fekete kovácsoltvas kerítéshez értünk, melynek kertjében számtalan, szebbnél-szebb színű rózsák virítottak. A rózsakert mögött masszív, vaskos, tömör, szürke épület, fehér ablakokkal, borostyánnal felfuttatva. Egy emeletes épület volt, középső homlokzatára ez volt írva: Vasutas Árvaház.

Nagy, barna tölgyfakapu boltíves ajtaján hatalmas rézkilincs, középen kopogtató. Ez a bejárat vezetett az oromzat alatti központi aulába, melyből jobbra is, balra is, egy-egy épületszárny nyílt. Az aula magas volt, kövezete fehér-fekete mintás kockakő. A bejáratnál szemben széles, kőoszlopos lépcső, mely a fordulóban kétfelé vált, vezetett fel az emeletre.

Beljebb léptünk, az intézet kihaltak tetszett, de távolabbról, a folyosók felől, halk gyerekzsivaj szűrődött felénk. Fehérköpenyes, kövér, szemüveges néni fogadott bennünket. Kedvesen köszöntött, és gyors búcsúzásra szólította fel anyámat, s ő leguggolt hozzám, magához szorított, ölelt, ő szótlánul, én hangosan sírtam, dacosan és könnyes szemmel kitéptem magam a karjaiból.

*

A fehérköpenyes néni kézen fogott, és szaporán magyarázott: „Az épület jobb fele az alsó tagozatosoké, a bal a felsősoké, oda tilos átmenni. A földszinten vannak az osztálytermek, az emeleten a hálószobák és az öltözőszekrényeik. Az emeleten napközben tilos tartózkodni. Hetente egyszer adunk, cserélünk tiszta ruhát, úgyhogy vigyázz, ne ne piszkítsd!”

– Gyere! Megmutatom az udvart. Előre, a rózsakertbe tilos menni, itt, az épület mögötti játszótéren töltsd a szabadidőt.

Körülnéztem, a piros salakos, ovális alakú sportpályát két oldalán vadgesztenye sorral szegélyezett sétaút vette körbe. A baloldalon piros-sárga-kékre festett mérleghinták, libikókák sora látszott, s azontúl a piros hintasorok, közte egy-egy homokozó. Hátra a hatalmas kert

végén, közén, egy vaskapun túl egy mezőre lehetett látni; tőle balra, kerítésen belül, a gondnoki házat és portáját.

Szemem könnyfátyolán keresztül ennyit észleltem az épületet körülvevő környezetből.

Magdi néni – időközben bemutatkozott –, az első osztályosok nevelő-nője visszafordított, be az épületbe a hátsó kapun.

Az alsó tagozatos gyerekek folyosóján az osztályomba vezetett. Zsuzsa néni – mint később megtudtam – az osztályfőnököm a katedrán állva, előtte az asztalon ruháskosarak halmával, a ruhaosztást kezdte meg.

– Mindenki jó figyeljen ide, mert csak egyszer mondom el. Itt minden gyereknek jele van. Az első osztályosoké az „A” betű, a másodikosoké a „B”, a harmadikosoké a „C” betű és így tovább. A betűrendbe szedett osztálynévsor alapján az „A” betű mellé egy számot is kaptok.

Tehát:

– Alcsúti Vera „A1” lesz,

– Bánki Elvira „A2” lesz, stb. és elért a „K” betűhöz, énhozzám:

– Kelemen Eszter „A16” lesz, minden intézeti ruhátokba ez van belevarrva. Most pedig mindenki megjegyezte mi a jele, megkezdem a ruhaosztást. Akinek a jelét mondom, jelentkezzen. Vetkőzzetek meztelenre, Magdi néni összegyűjti az otthoni ruháitokat. Egy-kettő.... Igyekeztek!

Egyszer csak hallom: „A16”, rögvest jelentkeztem, s máris a kezeim közé hullott egy pamut bugyi. Újabb „A16”-ra egy meleg világosbarna harisnyanadrág, és így tovább, egy teljes rend ruhatárig.

Nagyon vézna, kistermetű kislány voltam, a bugyi bő volt rám és lötyögött rajtam, a harisnyanadrág szára hosszú volt, lábam szárán sűrű ráncokat vetett. Az egyenruha ujjja is kicsit hosszú volt rám, de kéz-előgombját begombolva nem csúszott a kézfejemre. Kaptam még egy ABC-s hímzésű sötétkék iskolai kötényt, melyet most Magdi néni, de a későbbiekben magunknak kellett hátul masnira kötni. Ez a kötény tetszett nekem, az ABC betűit színes cérnával hímezték rá és még egy ceruza hímzés is díszítette átlósan. Mellényrésze két elülső oldalán fodor volt.

A ruhaosztás után felsorakoztattak bennünket és a cipésműhely felé tereltek, ahol ki-ki a lábára illő használt, de jó minőségű, barna bőrből készült, orránál és sarkánál spiccvassal ellátott cipőt kapott. Majd a

reggelit kiváltó tízóraihoz – ami később sosem volt – sorakoztattak, a párom egy magára maradt, árva kislány, Budai Rózsika lett, majdan a barátnőm is.

Az ebédlő nagy, tágas terem volt, jobbra-balra asztalsorokkal, középben tálalóút.

Reggeli-tízóraink egy csésze tea és egy vékony félbeszelt barna kenyér volt üresen. Éhes voltam, gyorsan befaltam.

Idegenül, félve néztem szét az ismeretlen gyerekseregen, de szerencsére jó alkalmazkodó képességemnek, hamar beilleszkedtem, megismertem társaimat, tanítóimat, az egész épületet kívül-belül.

Evés után a tantermünkben könyveket, füzeteket kaptunk, kijelölték végleges, Budai Rózsikával közös tanulópadunkat, melynek közepén egy mélyedésben a tintatartónk állt. Tollszárat, s hozzá tollhegyet is kaptunk. A tanítás már ekkor az első napon elkezdődött...

Ebédre zöldséglevesféle volt. A mi osztályunknak Magdi néni merte egy porcelán tálból. A második fogás tejbegríz volt. Bámészkodásom miatt a levesem csak lassan fogyott a tányéromból, rajtam kívül már mindenki megette, s javában a tejbegrízt merték. Magdi néni megállt felettem, és a meg nem evett levesembe lötyintett egy merőkanálnyi tejbegrízt. Nem volt gusztusom így megenni, de rám parancsolt, s nekem undortól fulladozva el kellett fogyasztanom.

Ebéd után a hátsó nagy parkba mehettünk játszani, felügyelettel. Ekkor kezdtem osztálytársaimmal megismerkedni, beszélgetni. Ki honnan jött, miért került ide. Egyöntetűen hittük, hogy mi otthon „rossz fát” tettünk a tűzre, s ez a hely a méltó büntetésünk. Újra rám tört a félelem, a magány és egyedüllét érzete, a tehetetlen düh és dac. Ez mind a három évet, melyet itt töltöttem, végigkísérte.

Szeretet nélkül, parancs és vezényszóra kellett mindent tennem. Hatévesen önállóan öltözködni, tisztálkodni, ruháimat, tanszereimet rendben tartani.

A legkisebb vétségért, szabálytalanságért, idétlenségért büntetés járt, például fejre koppintás, hajhúzás, körmös, kézfeltartás és sarokba állítás órákig, stb. megaláztatások sora, tetéztve a szóbeli haragos és mérges ordítózással, kiabálással. Márpedig tiltó szabály annyi volt, mint égen a csillag, s mind betartani, szinte lehetetlenség. A tanerők ridegen bántak velünk, jó szót ritkán kaptunk. Lassan kialakultak osztályunkban a baráti csoportok, a vezető szerepet betöltő verekedős lányok, az otthoni rokonoktól kapott egyetlen örömforrásunk, „az

édességcsomagok” tartalmát erőszakkal elvevők köre, a lazább baráti kapcsolatok, az árulkodók, a kitaszítottak és megalázottak köre. Mi, Budai Rózsikával szorosan kötődünk egymáshoz, osztályunk többi tagjához laza kapcsolat fűzött minket. Csomagjainkat megosztottuk egymással, de gyakoriak voltak, hogy a nálunk erősebb lányok elvették tőlünk a finomságokat.

Már első nap házi feladatot kaptunk, a könyveink és füžeteink indigó-színű papírba csomagolását. Levegőzés után, újra az osztályterembe zsúfolva a nevelőnő segítségével kötöttük be másnapra.

A vacsora üres tökfőzelék volt, egy fél szelet barna kenyér és egy pohár víz. Vasárnaponként reggelire tejet, kakaót, vagy tejeskávét kaptunk a szokásos tea helyett, és az üres kenyérre egy pici vajat. Uzsonnára menetrendszerűen zsíros-, vagy „Hitler szalonvás” kenyér volt. Vasárnaponként kaptunk mellé 1 darab parányt.

*

Vacsora után megismerkedhettem az emelettel, ahol hálótermeink, a közös fürdők és a folyosói szekrényeink voltak. Az aula közepén nyíló széles lépcsősoron párban felvonultunk az emeletre.

Széles folyosó egyik oldalán hatalmas boltíves, jókora bemélyedésű ablaksor húzódott, alatta gyermekméretre szabott, hosszú padok. A folyosó jobb oldalán fehérre festett szekrénykék, rajta a gyerekek jele felfestve, az enyémen az „A16”.

Intézeti ruháinkat itt tartottuk katonás rendben, élére hajtva. Gyakran ellenőrizték, szépen van-e elrendezve. Cipőinket magunk tisztítottuk, naponta a cipőkeféinkre adagolt kevéske boksszal, és tükörfényesre töröltük, fényesítettük egy ronggyal. Egy kis sár, vagy koszdarab sem maradhatott rajta, büntetés járt érte. A beépített szekrénysorok között ajtók nyíltak a hálótermekbe. Minket, első osztályosokat a harmadik osztályosokkal osztottak be a hálótermekbe, hogy felügyeljenek ránk, kicsinyekre. A hálóterem berendezése 30 darab kisméretű fehérre mázolt vaságyból, az ágytámláján kis piros csikos csipkefüggönykével. Kövezete jéghideg, apró csiszolt zúzottkő berakásos volt.

Az ablaksorral szembeni hosszanti falon zöld mázas cserépkályha. Esténként begyújtották, megrakták, de a téli időszakban nem fűtötte ki a termet, s én vacogva, saját lehetemet befűjva paplankám alá, melegengettem didergő testemet. Hajnalra a cserépkályha kialudt, s mi

reszketve, sietve mosakodtunk, öltözködtünk. A fürdőhelyiség szintén nagyméretű volt, jobb és bal oldalán zuhanyzókkal, de ezeket egy héten csak egyszer, a hajmosás alkalmával használhattuk. Középen vastag, szürke, érdes betonkeretes, hideg-melegvizes csaptelepekkel ellátott mosdók, illetve lábmosók sora húzódott. Az esti mosakodással gyorsan, és alaposan kellett végeznünk, mert az ajtóban karba tett kézzel álló nevelőnő még a fülünk mögötti bőr tisztaságát is ellenőrizte. Előfordult, hogy háromszor is visszaküldött lábat mosni, holott vérvörösre sikáltam már.

Az esti fürdés végétével hálósobáinkba vonultunk, s bebújtunk a hideg paplan alá. Villanyoltásig Zsuzsa néni egy széken ülve, hátát a cserépkályhához támasztva mesélt nekünk. Néha előfordult, hogy egy harmadik osztályos tanulót kért meg, olvasson fel egy mesét. Az első estén, amelyet itt töltöttem az intézetben, megkérdezte:

– Ki akar felolvasni?

Én már folyékonyan tudtam, hát bátran jelentkeztem.

– Te...??? Csak nem gondolod, hogy a makogásodat fogjuk hallgatni. – válaszolta a nevelőnő, pedig meg sem győződött olvasástudásomról.

Elutasítása rosszul esett, és az itt eltöltött további három év alatt, soha többé nem jelentkeztem önként a meseolvasásra.

Lányi Margit harmadikos olvasott fel egy Andersen mesét: „A kis gyufaárus lányt”. A történetet befejezván több kiságyból halk szipogás hallottam.

Sírtam én is, sirattam a megfagyott kislányt, és sirattam magamat. Álomvilágba szenderegtem, felsejlett anyám, nagymamám arca, még apámé is, aki elhagyott bennünket, az otthonom, a régi megszokott környezetem. Nem akartam itt maradni az árvaházban, inkább vágytam meghalni boldogan, mint a „gyufaárus kislányt”.

Wendler Mária (zafir)

Fejlődünk!

Rétegenként értem én a szimpla tényeket,
élvezettel hallgatom, mit miért nem lehet.
Azt mondod, a fejlődés mára tompán megállt,
de nézd, mily kreatív elánnal kergetünk halált!

Darwin kéjes gyönyörrel nézné az életünk:
fára mászásra is van már számos eszközünk.
Biztonságot nyújt nekünk ma a Medicina:
akkor él túl az ember, ha nincs semmi baja.

Gondtalanul élheted a hétköznapijaid,
már az is öröm neked, ha ehetsz valamit.
Nincs számla és nincs tartozás itt a híd alatt,
könnyedén barangolhatsz, hisz semmi nem maradt.

Szivárványos jövőképed nem vehetik el,
sült bolond, ki palotából sárgán irigyel,
bár ha tudná, mi az érték, messze futna ő,
kényes lényét szétcitolhatja majd a jövő...

Miért kell neked tavasz?...

– Télanyó verse –

A Tél álom s csönd világa,
legtisztább az ő virága,
miért kell neked Tavasz?

Szürke s hófehér a tájék,
szunnyadó, mi benned fáj még.
Miért kell mégis Tavasz?

Röpülnél most, bármi áron,
messzebbre jutsz álomszárnyon...
Fölösleges a Tavasz!

Szendereg az ős-természet,
te átlépnéd az egészet...
Várjon még az a Tavasz!

Szíved unja már a csöndet,
egyre új kalandra törtet.
Erre nem kell a Tavasz!

Zaklatott világban élünk,
biztosabb, ha nem beszélünk...
Mégis kell neked Tavasz?!

Napsugár s színes virágok
bonyolítják a világot!
Zaklató lény a Tavasz.

Lázás szívek, röpke Mámor,
elhullni az Ő szavától...
A Tavasz nagyon ravasz!

Fájni fog, ha egyszer itt hagy!
Éberén tán boldogabb vagy?
Ezért kell neked Tavasz?

Fuss csak, ámulj, szédülj egyre,
átkot ne szórj majd kezemre!
Íme, itt van a Tavasz!

Magyar vagyok (?)

Amikor én megszülettem,
Kárpát völgyén ember lettem,
minden szín a lelkem színe,
egy sem jobb s rosszabb, nézd, íme:

Minden ember anyja Éva
– Bibliában így van írva –,
Ádám teste volt az első
anyag, s aztán jött a belső...

/Bár az ősi írás titka
fizikálisan másítva
került tömegek elébe, –
belső fényed lát sötétbe'!?!.../

Vér: az anyag. És a lélek?!
– Bár mindenki értené meg!
Egy Föld, egy tűz, egy cél...– Álom,
hol veszett el, nem találom.

Határok: hatalom görcse,
ettől ölünk, mint a vércse,
gátaktól nincs a bosszún fék,
s ezt örökli a nemzedék

korról korra, mérgesülve,
bár ha egyszer szembesülne:
áldozat, ki kardot rángat,
önkény-lábtörlővé válhat...

Ember vagyok, nem egy címke,
nem merültem olyan hitbe,
mely határol, falat állít,
s rám legyint: ugyan, nem számít!

Magyar föld és magyar szavak,
csak az nem tiszteli, ki vak!
Ám manapság mi, ami még
Árpád-tiszta, mint a regék?

De nem erről szólnak imák,
ennél sokkal több a világ,
zöld föld, kék ég, vér, s a lélek,
közös célok, közös ének...

Hol ki él és tenni képes,
nem önzőn vesz, ad a képhez,
ego-ját messze hajítja,
s a létet léteivel tanítja...

Wendler Zoltán (Artur-Brun)

Hapsi-bácsi tudja

– Jó reggelt kívánok!

Mi történt kedves szomszéd? Azért kérdezem, mert korán reggel van, és maga mosolyog. Ja, értem! Arcidegzsába. Miért pont akkor, amikor jó kedvű volt? Szóval, vicsorgott. Az más. Már gyanakodtam. Válság van. Ilyenkor feltűnő a vidám ember. Azért majd csak lesz valahogy. Eddig is volt. Például, mit szól hozzá? Adócsökkentést ígértek. És tényleg! Egyszerre kettőt is megszüntetnek. Na és, ha rádió? Maga már semminek sem tud örülni? Energiatakarékosság. Kevesebbet kapcsoljuk majd be. A munkáltató örülni fog. Persze, mert a műhelyben állandóan azt hallgattuk. Azért én sajnálom a főnökünket. Rengeteg a baja, és nagy a nyomás fentről. Szegény ember, már alig tud járni. Ezért nekünk is alig jár valami. Hogy mégis tudjon menni, lecserélte az autóját. Dehogy havibérletre! Másikra.

Szóval sajnálom őt. Az a sok rendelet. Újabb kiadások az állam felé. Itt van például ez a reharbarác ...rebahác ...restabilác ...na mindegy! Tehát, megemelték azt a hozzájárulást ehhez a rehabaciizéhez. Majdnem a tízszeresét kell ezentúl fizetnie a főnökömnek, az állam felé, hacsak nem talál a dolgozói között kellő létszámban olyan alkalmazottat, aki nem százas. Nem lesz nehéz dolga. Aki ma dolgozik, az biztos, hogy nem az.

Na, de nem is ez a lényeg. Hogy biztosan meg legyen a létszám, sor-sot húztunk. Holnap az Imre bácsi, meg a Ferkó gyerek mennek az orvoshoz. Igen. Sebészhez is. A cég fizeti. Imre bácsi még örül is neki. Mondta, hogy úgysem volt pénze a jobb lábát rendbe tenni. Az utóbbi időben már alig bírta húzni. Ferkó gyerek mondta neki, hogy visszafelé már ne is húzza. Hagyja csak ott. Nem lesznek együtt, mert a Ferkó valami mentholhiénához megy. Eddig azt hittem, csak a szájszag ellen jó a menthol, de ezek szerint az agyra is hat. Viszont ezt nem értem. Ha felfrissítik a gyerek agyát, akkor javulhat az állapota.

Pedig most bármelyik orvos papírt adna róla, hogy nem normális. Akár hátszélben, hat kilométerről is.

Kellett nekünk ugye az unió. Mennek kifelé már a szakemberek is. Nem hallotta? Nincs már magyar parkőr. De lehet, hogy virágkötő. Német lapban olvastam, és már sokat felejtettem a nyelvből. Dehogy tanultam németül! Mondom, csak sokat felejtettem! Az is lehet, hogy városgondnok. Tudja, aki a leveleket intézi. Nem, nem írja. Írtja. A falevelekre gondoltam. Maga nagyon tájékozatlan. De ha tovább hadonászik felém, akkor sem jut eszembe ennek a szakmának a neve. Ja? Csak megszedült? Akkor pedig ne jöjjön közelebb. Lehet, hogy elkapott valami vírust. Nekem ne adjon belőle. Inkább az ezresemet adja vissza, amit a múltkor kért tőlem. Mi az, hogy csak ötszáz? És a késedelmi kamat? Tudom, hogy csak holnapra ígérte, de én holnaptól egy hétig nem leszek itthon. Miért, miért? Akkor hogyan kérhetnék késedelmi kamatot, ha időben visszaadja? Látom, nem egy bankár típus!

Mondtam, hogy ne jöjjön közelebb! Nem oltattam be magam. Mi vagyok én? Kutya? Egyébként, pedig nem vagyok fajtiszta. Az oltásokat csak azok szokták kapni. Mármint a fajtiszta kutyák. Ugyan! A többi a maradékot kapja, vagy a kísérleti szérumot, de ne beszéljünk erről. Nem szeretem az állatokat.

Ha akarja elárulok egy titkot, hogy mitől vagyok mindig egészséges. Időnként elmegyek a házi orvosomhoz. Dehogy gyógyít meg! Nem azért! Figyeljen! Először is, bemegyek a rendelő várótermébe. Figyelek, hogy kinek mi a panasza? Amikor sorra kerülök, ezeket mind elmondom az orvosomnak. És pontosan az ellenkezőjét teszem annak, amit tanácsol. Na? Mit szól?

Tudja miből jöttem rá, hogy ezt kell tenni? Az unokaöcsémnek az orvos azt tanácsolta, hogy szokjon le a dohányzásról, és az italról. Viszont ő sohasem ivott, és nem is cigarettázott. Szegénynek rá kellett szoknia, hogy leszokhasson róla. Mit meg nem tesz az ember az egészségért. Nem. Nem halt meg. Most megyek hozzá látogatóba. Elvonókúrán van, tehát még előfordulhat, hogy egészséges lesz. Na, megyek, mert jön a buszom, és előtte még be kell ugranom a vegyes

boltba, hogy vigyek neki egy kis szíverősítőt, meg füstölni valót. A kórházi büfében nem adnak ilyesmit.

– Viszontlátásra!

Degeneráció

Monitormezőn virt-babák szaladgálnak.
Hamis-sárga Naptól kapott ál-vitamin.
„Túltáplált” agyukkal arra képtelenek,
Hogy egyszer elgondolkodjanak valamin.

Hazátlan érzéssel, bezártan lebegve
A cyber-térbe eresztenek gyökeret.
Társas nagy magányukban játékprogrammal,
Vagy Photo-shoppal készítenek gyereket.

Kényelem. Előttük az egész világ, ám
Szörnyű halállal felér az áramszünet.
A „másik”, a valós ablakot bámulva
Úrrá lesz lassan az elvonási tünet.

Ha lerázná a megabitek fogságát.
Játékkonzolt a szemétbe dobná talán.
Nem létezne többé virtuális rabság!
Eszmélve, először végignézne magán.

Wiesz Dóra (paletta)

Zsongó csend

Csattog, csetteg, füttyül a zöld,
borul, dördül, szomjas a föld.
Csepeg, csurog, párás a lég,
kékeszöldes, sárgás az ég.

Két petty, hét petty,
huszonnégy is szárnyra kelve
zúg a légy is, vele zümmög
kis méh, dongó, porzik szellő
szirmot bontó gyümölcsfák közt,
kaszált fünek illatába
bukfencezik kölyökkutya,
kertkapukat tár ki tavasz
meleg fénye, megy az apó
fásfészerbe rendet tesz-vesz,
fűrészporos deszkák között
minden dohos, szemerkélő
csendes tavasz fényezi a
poros terasz sima követ...

Rigó lapul, néma a zöld,
mordul, dördül, szomjas a föld.
Csepeg, csurog, párás a lég,
esteledik, mélykék az ég...

Képek

Ferenczy Zsolt (Elend): Titok

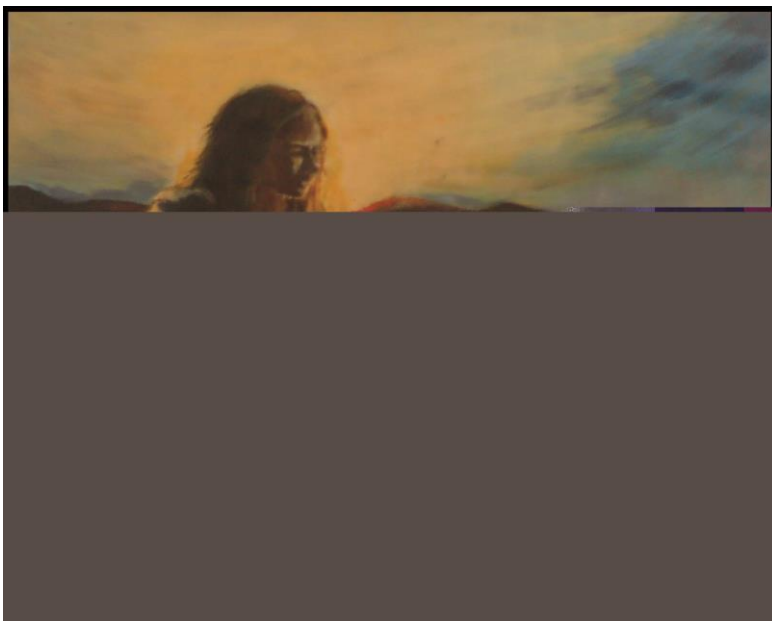
Ferenczy Zsolt (Elen): Pipacs

Ferenczy Zsolt (Elenő): Napfogyatkozás

Kamarás Klára (Si): Mezei csokor

Kocsis Ágnes (kocsisagi): Pipacsért nyúló leány

Kocsis Ágnes (kocsisagi): Poros út

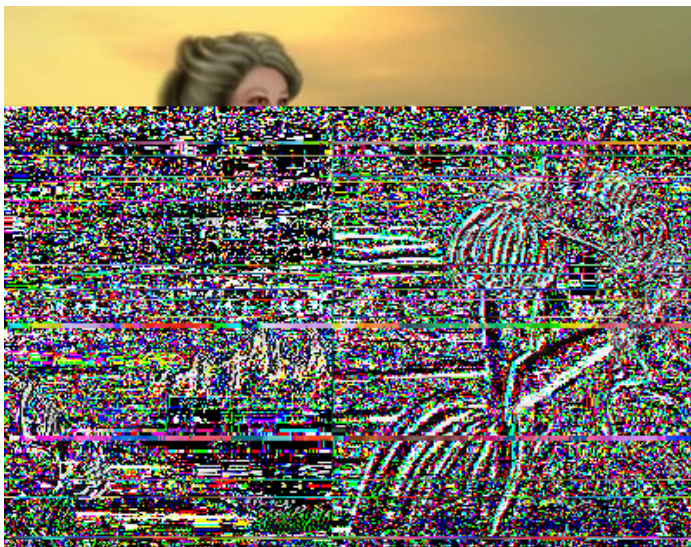
Kocsis Ágnes (kocsisagi): Erdélyi ház székegykapuval és rózsával

Kocsis Ágnes (Kocsisagi) Kerti csendélet

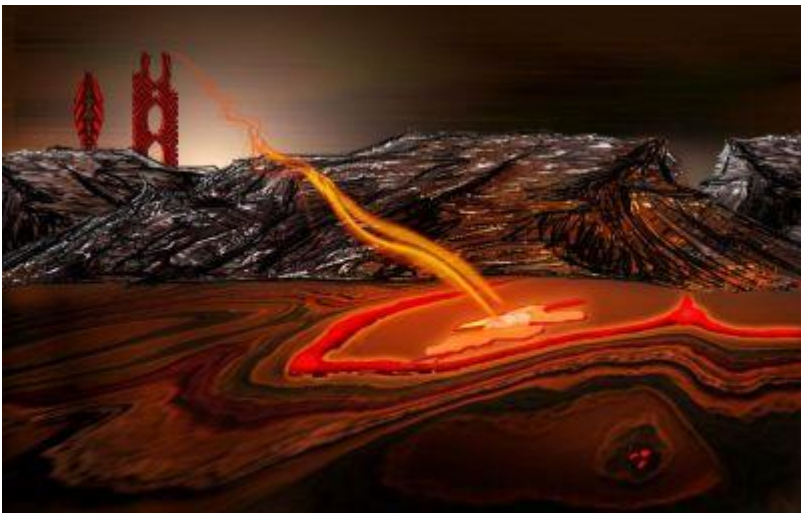
Kovács Barbara: (Atlantiszi) Jégtörpe

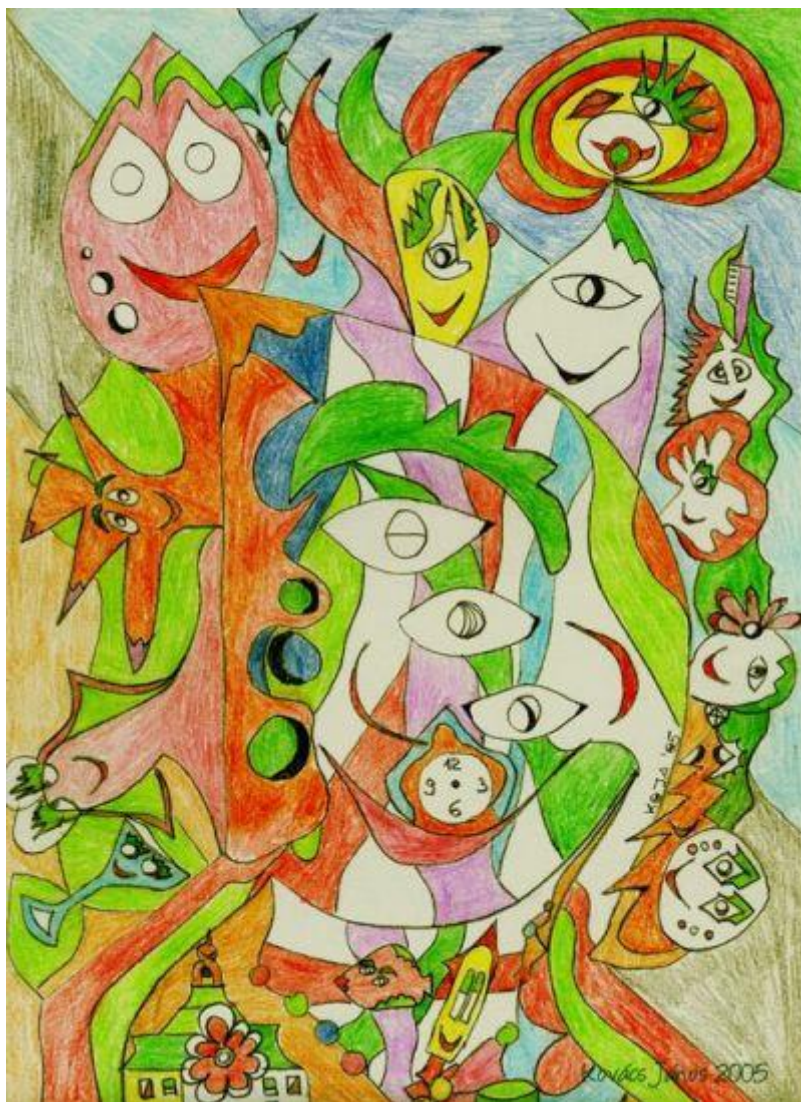
Kovács Barbara: (Atlantiszi) Alkonyi séta

Kovács Barbara: (Atlantiszi) Az utolsó út

Kovács Barbara: (Atlantiszi) Folyékony tűz

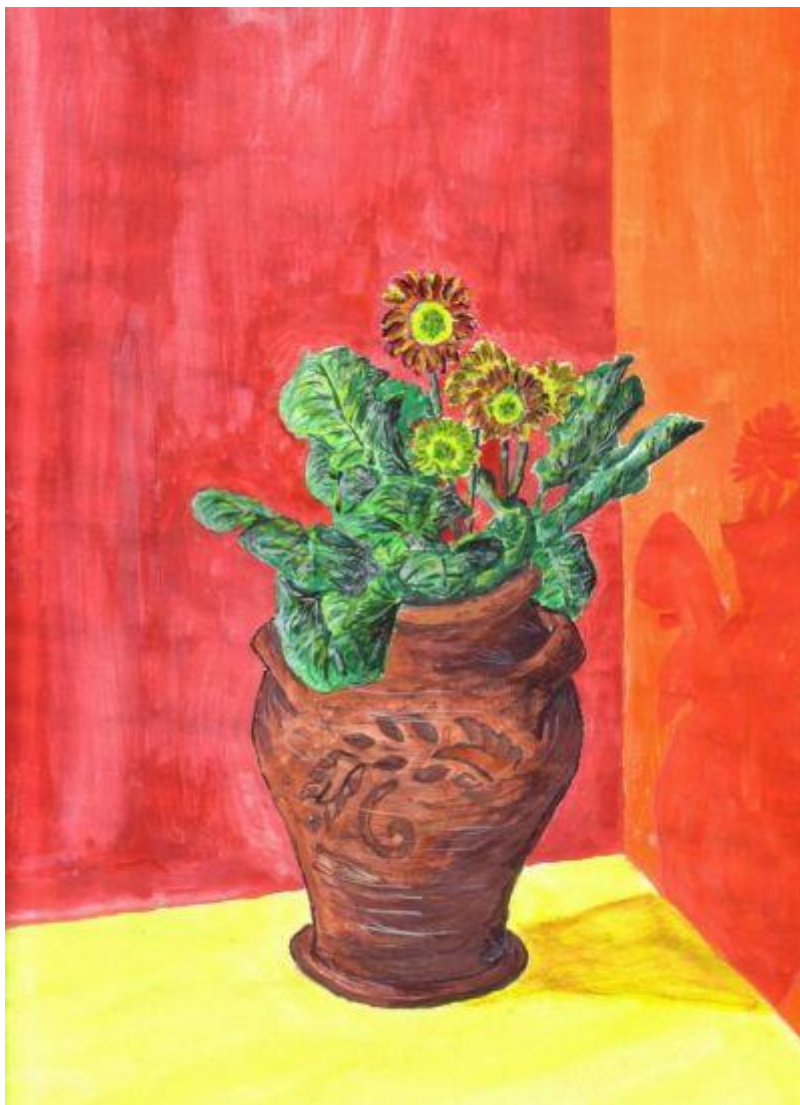
Kovács János (greenapple): Mosofy

Kovács János (greenapple): Jó reggelt, Budapest

Kovács János (greenapple): Bega folyó...

Somogyi Ottó (soman): Virágok

Tartalomjegyzék

<i>Előszó</i>	3.
<i>André Ilona Ibofya (lenaneni)</i>	5.
<i>André Ferenc (walakya)</i>	9.
<i>Arany-Tóth Katalin (aranytk)</i>	10.
<i>Ábel Andrea (AngyaliAndi)</i>	19.
<i>Balla László (ballalaci)</i>	26.
<i>Bartalovics Zoltán (prayer)</i>	30.
<i>Bazsó Gábor (Baggio011)</i>	35.
<i>Bálint Gergely (bg)</i>	40.
<i>Bán Valéria (zoria)</i>	42.
<i>Bodnár Éva (erda)</i>	43.
<i>Bujdosó Péter (profugus)</i>	45.
<i>Cseh Angéla (pumibu)</i>	46.
<i>Csik András (andrass)</i>	49.
<i>Csöndes Csaba (csaszti)</i>	52.
<i>Dávid József (csitesz)</i>	54.
<i>Fegyvernek Levente (ianseven)</i>	57.
<i>Ferenczy Zsolt (elend)</i>	58.

<i>Fetykó Judit (fetykøj)</i>	59.
<i>fényesi Tóth János (fényesi)</i>	61.
<i>Földi László (Lacoba)</i>	65.
<i>Geiger Erzsébet (sikłosi)</i>	71.
<i>Gerencsér Andrea (Andiқа79)</i>	73.
<i>Halk Károly (silentium)</i>	74.
<i>Hardik László (ho)</i>	76.
<i>Hargitay Kuli Tamás (skrym)</i>	79.
<i>Hárs István (bla)</i>	80.
<i>Hepp Béla (a_leb)</i>	82.
<i>Herczeg Zoltán (Prince60)</i>	91.
<i>J. Barkóczy Gabriella (Mandula)</i>	99.
<i>Joóné Soós Andrea (anyatқа)</i>	101.
<i>Kajuk Gyula (trendo)</i>	102.
<i>Kamarás Klára (Si)</i>	107.
<i>Kardos Zsolt (hoporty)</i>	113.
<i>Káli László (Captnemo)</i>	114.
<i>Kántor B. Péter (kantor)</i>	121.
<i>Keszthelyi Béla (102)</i>	122.
<i>Kis-Mezsei Katalin (kismezei)</i>	123.
<i>Kiss Péter (kisszp)</i>	125.

<i>Kovács Barbara (Atlantiszi)</i>	127.
<i>Kovács Daniela (vorosfiliom)</i>	130.
<i>Kovács János (greenapple)</i>	133.
<i>Kovács Péter (skorpió)</i>	135.
<i>Kun Magdolna (lena1)</i>	139.
<i>Ligeti Éva (LEKA)</i>	143.
<i>Lőrinczi L. Anna (Anna1955)</i>	147.
<i>Lyza Zsolcai (Lyza1)</i>	153.
<i>Maróti László (PiaNista)</i>	156.
<i>Maszhong József (Samway)</i>	165.
<i>Mayer Edit Julianna (Julianna)</i>	169.
<i>Máté László (winner)</i>	176.
<i>Molnár Szilvia (aphrodite)</i>	187.
<i>Nagy Gabriella (blue)</i>	188.
<i>Nagy Elek (elek99)</i>	190.
<i>Nagy János (Jega)</i>	192.
<i>Nagy Márton (enigma)</i>	196.
<i>Nagy Norbert (norbert)</i>	197.
<i>Nemes István (metallica)</i>	201.
<i>Nyolcas József (estelente)</i>	202.
<i>Ötvös Anikó (zanzaa)</i>	204.

<i>Papp Béla (suti)</i>	205.
<i>Pete László Miklós (lnpeters)</i>	208.
<i>Péter Erika (Eroica)</i>	211.
<i>Piro M. Péter (piroman)</i>	215.
<i>Ricza István (tavinarcisz)</i>	220.
<i>S. Farkas Zsuzsanna (naiva)</i>	222.
<i>Sillingi Julianna (Vigi)</i>	231.
<i>Somogyi Ottó (soman)</i>	233.
<i>Standovár Ágota (stando)</i>	236.
<i>Szabóné Horváth Anna (szavathna)</i>	238.
<i>Szalay Sándor (felix)</i>	241.
<i>Szeleczkő Nikolett (Thalassa)</i>	246.
<i>Szemendei Ágnes (agnes)</i>	248.
<i>Szöllősi Zoltán (borian)</i>	251.
<i>Szuhanics Albert (alberth)</i>	253.
<i>Szűcs Ildikó (alamina)</i>	255.
<i>Szűcs István (szucsistvan)</i>	259.
<i>Takács Tímea (Minilany)</i>	262.
<i>dr. Tüzes Károly (tuzeskároly)</i>	263.
<i>Urbán Annamária (Anne20)</i>	266.
<i>dr. Varga Imre (Emericus)</i>	270.

<i>dr. Varga Lajos (apu-s)</i>	274.
<i>Vas Lajos (freewolf)</i>	282.
<i>Vaszkó Márta (eprecske)</i>	289.
<i>Végh Sándor (Véghs)</i>	293.
<i>Víg Éva (veva)</i>	296.
<i>W. Kovács Krisztina (Welentze)</i>	297.
<i>Wendler Mária (zafir)</i>	308.
<i>Wendler Zoltán (Artur-Brun)</i>	312.
<i>Wiesz Dóra (paletta)</i>	315.

Képek

<i>Ferenczy Zsolt (elend)</i>	317, 318, 319
<i>Kamarás Klára (si)</i>	120, 320
<i>Kocsis Ágnes (kocsisági)</i>	175, 321, 322, 323
<i>Kovács Barbara (Atlantiszi)</i>	324, 325
<i>Kovács János (greenapple)</i>	326, 327
<i>Nagy János (Jega)</i>	195
<i>Somogyi Ottó (soman)</i>	328
<i>Tornyai Tibor (bluesky)</i>	borító
<i>W. Kovács Krisztina (Wefentze)</i>	72, 232

